

Colecția SUPER FILM 3

Coperta reproduce ediția originală

Copyright © 1988 by Paramount Pictures

**Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin editurii Olimp**

© 1994 Editura Olimp

Ediția I, august 1994

ISBN 973-9180-03-5

STAR TREK®

GENERAȚIA URMĂTOARE
COPIII DE PE HAMLIN
de
CARMEN CARTER

Traducere
de
ROXANA ENE

Editura **◊LIMP**

București • 1994

NAVA ENTERPRISE MICȘOREAZĂ VITEZA SUPERLUMINICĂ ȘI, ÎNTR-UN NOR DE LUMINĂ, SE ÎNDREAPTĂ SPRE LOCUL DE LUPTĂ...

- Ridicați scuturile! ordonă Picard.
- Întâlnirea, peste 3,4 minute, anunță Data.
- Viteză de propulsie! Picard rămase în continuare

nemișcat în scaunul lui.

La Forge ridică mâinile și le așează pe pupitrul de comandă.

- Activați energia de propulsare!

La fel de ușor, degetele pilotului atinseră suprafața pupitrului. Pe monitor, sclipirea intermitentă a stelelor aflate în depărtare ieșea în evidență pe fundalul inform. În mijlocul acestei imagini statice, o mișcare continuă făcea să dispară umbrele. Două nave, înclătate într-o luptă pe viață și pe moarte, se rostogoleau în spațiu. O ceață albăstruie le învăluia pe amândouă.

Picard se apleacă în față:

- Alarmă roșie!

Așteptarea se terminase.

Mărturisiri

Am scris **Visele corbului** în decurs de doi ani, fără să mă gândesc s-o public până în momentul în care manuscrisul a fost terminat.

Într-o clipă de nebunie absolută m-am oferit să scriu **Copiii de pe Hamlin** în trei luni. Era o experiență cu totul nouă și n-aș fi putut-o duce la capăt cu bine fără ajutorul următoarelor persoane:

Daphne Kutzer, care a fost convinsă că voi reuși și a avut multă răbdare când eu continuam să-i demonstrez de ce n-am să pot.

Ea a citit fiecare cuvânt și mi-a cerut să scriu în continuare.

Pat Hoffmann, care m-a ajutat să trec peste pasajele grele.

Dave Stern, care mi-a cerut să scriu un roman din seria **Star Trek: Generația Următoare** și care mi-a lăsat timp să mă răzgândesc după ce îl refuzasem.

Denise Tathwell, care cunoaște echipajul de pe NCC-1701D mai bine decât mine și a avut grijă să-l cunosc și eu.

Mulțumiri deosebite pentru Apple Computer, care a realizat computerul Macintosh (Dacă trebuie să întrebați, n-o să înțelegeți).

Dedicată lui MDK

*care mi-a acceptat această nebunie a ultimilor
doisprezece ani și care s-a împăcat cu
gândul că nu voi mai scăpa de ea.*

Capitolul 1

Ziua este un concept născut pe planetele ce se învârtesc, captive, în jurul unui soare. În spațiul îndepărtat de lumina și căldura stelelor cuprinse de flăcări, domnește regatul veșnic al nopții...

– Căpitane, ce e cu d-ta treaz la ora asta?

Cuvintele întrerupseră firul fragil al gândului care îl purta pe Jean-Luc Picard prin spații. Se îndepărtă de spațiul negru de afară, se întoarse în spațiul protector al navei. Privirea lui se opri asupra sticlei ferestrei, unde își văzu reflectat chipul: ochi negri, sfredelitori, pe un chip slab, trăsături puternice, o frunte înaltă și un păr negru. Degetele mâinii, care se odihneau ușor pe geam, erau reci, înțepenite. Toată căldura din degete se scursese în spațiu. Ridică pal-

mele de pe suprafața rece a geamului și se întoarse spre femeia care intrase în camera de observație.

– Aș putea să te întreb același lucru, doctor Crusher, spuse el.

Beverly Crusher se apropie de el și privi afară, pe fereastră. Căpitanul continuă să o privească.

– Răspunsul e în meseria mea. Sunt doctor. Noi suntem întotdeauna treji atunci când toți ceilalți – aproape toți ceilalți – dorm. Se răsuci și își trecu o mână prin părul roșcat. Tu de ce nu dormi? Din cauza insomniei sau a îndatoririlor de comandant?

– Din cauza filozofiei. Dar emoția fără formă, aproape mistică, ce-l cuprinsese, dispăruse acum și el nu dorea s-o cheme înapoi când ea era aici.

– Cât de gravă e problema pentru care ai fost chemată?

– Nu atât de gravă încât să necesite să fie raportată căpitanului navei, dacă la asta te referi. Ea fu scuturată de un fior și se strânse mai mult în halatul albastru de medic.

Picard se îndepărtă de aerul rece din jurul geamului și se îndreptă spre coridor. Crusher îl urmă. Coridorul care făcea o curbă era gol acum; luminile palide de pe punte trasau o cărare în fața picioarelor lor.

– Oricum ar fi, spuse el, sunt preocupat de sănătatea și de starea echipajului.

– Atunci te vei liniști dacă vei afla că primul născut al locotenentului T'sala se odihnește liniștit după ce i-au trecut colicii.

– Ah, colici! Picard încercă să arate un interes cât de mic. Nu credeam că și copiii vulcanienilor suferă de colici.

– Vorbind foarte la obiect, e vorba mai curând de o proastă funcționare circulatorie și nu gastrică, dar rezultatul este un copil care plânge cât îl ține gura ore întregi. Pot fi și colici. Crusher îi aruncă o privire rapidă și zâmbi. Dar nu astea sunt preocupările obișnuite ale unui căpitan de navă, nu-i așa?

– Poate că nu, acceptă el zâmbind. Chiar și în lumina slabă de pe coridor el putea să vadă licărirea de amuzament din ochii ei. Niște ochi atât de albaștri!

Picard își dresе glasul...

– Cum s-au obișnuit noii pasageri cu viața la bordul navei **Enterprise**?

– Fermierii Oregon? Doctorul oftă. Desigur, Flota Stelară certifică faptul că toate populațiile care imigrează sunt apte medical. E de așteptat să existe anumite schimbări emoționale când sunt confrunțați cu un mediu atât de diferit, cum e o navă stelară.

– Doctore Crusher, o întrerupse căpitanul, care pare să fie problema?

– Pentru moment, nu e nici o problemă, spuse ea. Dar Troi a raportat că unul din tinerii Fermieri pare să fie deosebit de fascinat de tehnologia navei. A fost

certat cu severitate de comunitate pentru faptul că a explorat nava.

– Înțeleg. Picard cântărea implicațiile. Bietul tânăr! Presupun că oregonienii sunt mai curând suspicioși în privința tehnologiei moderne. Dar îndrăznesc să spun că nu e ceva prea serios. Peste încă o zi vor fi cu toții pe noua lor planetă, departe de influența coruptibilă a... Se opri brusc în mijlocul coridorului, lăsând prezicerea neterminată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu simți? Picard își lasă greutatea corpului pe amândouă picioarele, descifrând toate mișcările discrete ale punții. **Enterprise** și-a schimbat cursul... și a mărit viteza. Mâna dreaptă se duse rapid către insigna prinsă în pieptul lui și activă legăturile de comunicare cu nava.

– Picard către punte...

– *Aici Riker, căpitane. Am primit un apel urgent de la o navă a Federației. Sunt atacați.*

– Cine i-a atacat? Întrebă căpitanul. Ferengii?

– *Nu se știe. Este un senegal automat, transmis, probabil, de la o baliză scoasă în afară. Încercăm să primim un răspuns chiar de la cei din navă.*

– Foarte bine, ofițer I. Vin și eu acolo. Picard întrerupse contactul și porni cu pas rapid.

– Noapte bună, căpitane, strigă în urma lui Crusher.

– Da... Picard se opri din mers și privi în urmă peste umăr.

– Nu mă aștepta, spuse ea fără să schimbe pasul de plimbare cu care mersese până atunci. Enterprise e pacientul tău, nu al meu.

Picard se răsuci din nou și plecă mai departe. Datoria i-o șterse din minte pe Beverly Crusher.

Wesley Crusher se plimba în tăcere prin cabina lui în momentul în care apelul medical de urgență o trezise pe mama lui. Strecurându-se în camera lui, ascultă discuția dintre T'sala și mama lui și țipetele unui copil vulcanian, care era prea mic să-și controleze durerea. Mama lui părăsi locuința lor câteva minute mai târziu.

După ce numără până la treizeci, Wesley se strecură afară din cabină și verifică dacă mama lui mai e prin preajmă. Spre satisfacția lui, ea plecase. Cu toate astea, inima îi bătea să-i spargă pieptul atunci când pași pe coridor și se îndreptă spre turbolift. *Se simțea* destul de mare să-și petreacă timpul așa cum credea de cuviință, fără să-i mai dea socoteală mamei, dar ea s-ar putea să nu fie de acord. Așa că, era mai simplu ca ea să nu știe că pleca.

Târziu, în noapte, nava era liniștită. Dar mai erau oameni care umblau de la o secție la alta. Nici

unul din cei pe lângă care a trecut nu s-a obosit să-i dea vreo atenție. Cu toate că era atât de tânăr, Wesley era la fel de înalt ca mulți dintre cei adulți și cămașa îndungi scotea în evidență legătura lui cu echipajul.

Reputația lui de student precoce îndepărta multe suspiciuni.

Dnnys îl aștepta la locul stabilit – într-o cameră de pe puntea 21, pe care echipajul n-o mai folosea.

– Credeam că nu mai vii!

– Am fost obligat să întârzii, spuse Wesley.

Supărarea se citi și pe chipul celui alt băiat.

– Da! Și eu era să fiu prins. Dar după ultimele curele pe care mi le-a tras Thomas nimeni n-o să-și închipuie că o să mai plec din locuințele pasagerilor. Continuă. De unde începem, domnule Crusher?

– Din camera motoarelor, spuse Wesley. Cât timp stătuse întins în pat, așteptând să treacă timpul până la ora întâlnirii, făcuse o hartă a drumului pe care urmau să-l parcurgă.

– Te pot duce în unele zone care nu sunt interzise, dar trebuie să fii atent să nu te observe nimeni.

– Pe cine? Pe mine? întrebă Dnnys cu o privire nevinovată. Se uită spre îmbrăcămintea tradițională a Fermierilor – pantaloni albaștri spălăciți, dintr-un bumbac grosolan și o cămașă pusă pe deasupra, din lână lucrată cu un model roșu și negru.

– Aș fi adus niște schimburi, dar nu cred că asta contează prea mult. Wesley arată spre părul șaten,

aspru și zburlit al micului Fermier. Ar trebui să te și tunzi.

Dnnys ridică disprețuitor din umeri.

– Putem merge pe punte?

– Nici gând, spuse Wesley cu emfază. Căpitanul a declarat că acolo n-au ce căuta copiii. Înainte să fiu sublocotenent țipa la mine numai dacă vedea că mă uit pe punte din turbolift. Făcu o pauză, apoi continuă. N-am vrut să mă laud. Cu faptul că sunt sublocotenent, vreau să spun.

– Nu te-ai lăudat, spuse Dnnys. Oricum, nu te-ai lăudat prea mult. Dacă aş putea lucra la centrul de control al unei nave stelare aş croncăni ca un cocoș dimineă. Se îndreptă spre marginea încăperii. Hai să mergem. Nu mai e mult până să mi se observe lipsa.

Wesley îl urmă, spunând:

– Ești sigur că vrei să treci prin toate astea? Ai putea avea destul de multe neazuri.

– Oh, întotdeauna am neazuri dintr-un motiv sau altul, oftă Dnnys. M-am obișnuit.

Wesley ridică din umeri. De vreme ce Dnnys nu dădea semne că ar fi dispus să renunțe, o luă înainte spre cealaltă parte a secției motoarelor. Echipajul de noapte nu-i făcu greutăți sublocotenentului Crusher. Aruncă numai o scurtă privire celui care-l însoțea, pentru ca, apoi, să se întoarcă la îndatoririle lor.

– Pilonul central e mai interesant, își ceru scuze Wesley, în timp ce treceau printr-o încăpere mare, plină de panourile sistemelor de control.

– Poate, dar mie astea mi se par foarte interesante, îi răspunse Dnnys. Arată spre un panou. Ce face asta? Wesley începu să-i explice funcționarea panoului. Cuvintele îi erau însoțite de permanentul zgomot pe care îl făcea amestecul de materie/antimaterie. Dnnys îl aproba dând din cap, cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi încercat să absoarbă un univers de informații, la fel de străin pentru el cum ar fi fost munca agricolă pentru Wesley.

Dnnys tresări la auzul unui sunet neobișnuit care se propagă dintr-un capăt în altul al încăperii.

– Ce-a fost asta?

– S-a mărit viteza superluminică, exclamă Wesley, speriat de creșterea tempoului și a intensității vibrațiilor care făceau puntea să tremure. Se îndepărtă de monitor pentru a întreba care era motivul, dar tehnicianul de serviciu era plecat în altă parte.

Trebuia să se lămurească singur.

Puntea principală a navei **Enterprise** era și centrul ei nervos. Era o încăpere spațioasă, cu tavanul în formă de boltă, cu pereți curbi, care ofereau și o dimensiune estetică structurii funcționale. Scaunele

din fața pupitrelor erau tapitate, pe jos era pusă mochetă. Predominau culorile pastelate, dar o lumină difuză scotea în evidență pupitrele plate, negre, cu display-uri colorate, luminoase.

William Riker, ofițer I pe **USS Enterprise**, stătea pe punte cu atenția încordată. Trupul lui musculos era încordat sub uniformă, ochii îi erau fixați asupra monitorului ce acoperea peretele camerei circulare.

– Fii pregătit, spuse Riker celui de la pupitrul de comandă. Îl auzi pe locotenentul Worf în spatele lui și fu pe punctul de a-i cere un alt raport de la senzori, dar se stăpâni. Cererea ar fi fost de prisos. Până acum el ar fi făcut tot ce se putea face.

Răspunsul lui Riker la chemare fusese automat: o scurtă evaluare a mesajului, un potop de ordine care au schimbat cursul și viteza navei galactice. Următoarea acțiune trebuia să fie aceea de a lua contactul cu căpitanul. Dar, în momentul în care ridicase mâna să-l cheme, se auzise vocea lui Picard cerând explicații.

Riker nu se îndoia de justetea ordinelor date și nici de faptul că trebuia să acționeze imediat, dar regreta faptul că nu-l anunțase mai întâi pe Picard. Un ofițer I care uzurpă autoritatea căpitanului, chiar și atunci când acesta se presupune că ar dormi profund, trebuie să dea socoteală de acțiunile lui fără să fie întrebat.

Zgomotul ușilor turboliftului care se deschideau fu urmat de vocea distinctă a căpitanului Picard.

– Ofițer I, raportează care e situația! ordonă el cu voce aspră, în timp ce cobora rampa către nivelul de comandă al punții.

Riker recită rapid discursul pe care-l pregătise în timp ce-l aștepta pe Picard:

– Nava galactică **USS Ferrel**, de clasă *Constitution*, a trimis un semnal automat de alarmă. Respiră adânc și continuă. Am ordonat imediat schimbarea cursului pe coordonatele pe care am primit semnalele și am mărit viteza la șase warp.

– Da, am remarcat, spuse Picard rece.

Riker înfruntă privirea tăioasă a lui Picard fără să clipească.

Primul ofițer era cu o jumătate de cap mai înalt decât căpitanul lui, cu toate astea, Picard reușea întotdeauna să pară la fel de înalt.

– Ai procedat bine, ofițer unu.

Riker răsuflă ușurat. Încă nu se obișnuise cu căpitanul Picard, care își păstra *ego*-ul său separat de îndatoririle de comandant. Riker se relaxă și își încheie raportul:

– Momentul de întâlnire cu nava **Ferrel** se estimează a fi peste douăzeci și două de minute.

– Securitatea, alarmă galbenă! ordonă Picard. Și anunță Baza Stelară Zece că întârziem.

Luminile galbene, intermitente, ale alarmei galbene prinseră viață de-a lungul punții. Căpitanul se așează pe scaunul lui de comandă și își aranjă uniforma.

– Șezi, Will. Acum nu mai avem decât să așteptăm.

Riker îl invidia pe căpitan, întrebându-se dacă această atitudine relaxată era reală sau era numai o poză. Poate că diferența n-ar fi fost relevantă. Ofițerul se așează concentrat, încercând să ia exemplul lui Picard.

Natasha Yar fu în picioare la al doilea semnal al alarmei galbene. La cel de al treilea, ochii ei albaștri se deschiseseră mari și mintea îi fu perfect trează. Mâna îi bâjbâi prin întuneric, căutând insigna de comunicare.

– Șeful securității către punte, spuse ea, în timp ce degetele se închideau deasupra insignei de metal rece.

Trecură cinci secunde până să primească un răspuns. În timpul acesta ea își puse uniforma. Alarma galbenă însemna că-și putea permite să se îmbrace ca lumea, dar nu mai avea timp să facă un duș. Își trecu degetele prin șuvițele scurte de păr blond și, consideră problema rezolvată.

– Locotenente, aici puntea.

Ea cântări tensiunea din vocea lui Riker și își dădu seama foarte bine că situația era gravă. Nava nu era în pericol. Nu încă.

– Vin imediat.

Yar nu-și mai bătu capul să aprindă luminile în timp ce alerga spre ușă. Memorase aranjamentul camerei tocmai pentru acest gen de alarmă.

Sprintul spre punte fu cu câteva secunde mai slab decât cel mai bun timp al ei, dar nici Riker și nici căpitanul nu-i făcură vreo observație atunci când ieși în fugă din turbolift. Așezându-se la pupitrul tactic, începu să supravegheze activitatea pe punțile de sus și de jos, apoi începu să studieze monitorul principal. Pe ecran nu se vedea nimic interesant, așa că își îndreptă atenția spre semnalul de pericol ce continua să se audă de la pupitrul de comunicare.

– Nici un răspuns la chemările noastre, spuse Worf, care stătea alături de ea.

– De ce nu m-ai chemat imediat ce ai primit semnalul? îl întrebă Yar.

– Am fost ocupat, spuse Worf.

– Ar fi trebuit să fiu aici să dau alarma galbenă. Temându-se să nu atragă atenția căpitanului, Yar vorbise în șoaptă, fapt care îi mai atenuă supărarea din glas. Oricum, o explozie temperamentală cu țipete nu l-ar fi impresionat mai mult pe klingonian. Pentru el, răbufnirile emoționale ale oamenilor erau ceva mai mult decât o ploicică de vară.

– Am fost ocupat.

Yar fu dintr-o dată prea ocupată ca să mai continue cearta de una singură. Datele de pe monitor se schimbaseră. Urma portocalie a unui profil energetic fluctuant era foarte slabă, dar de neconfundat.

Geordi La Forge ieși grăbit din cabina lui, dar dădu peste o pereche de picioare care blocau ușa. Un braț puternic îl prinse, evitând căderea.

– Ce cauți aici?

– Te așteptam, răspunse Data. Îl ridică pe Geordi fără nici un efort, apoi pormi în urma lui. Alergară împreună ce-a lungul coridorului, două umbre contrastante. Locotenentul La Forge era mai scund și mai solid, cu o piele cafeniu-închis, care contrasta cu paloarea celuiilalt. Locotenent comandant Data avea ochii mai curând aurii, culoare care se potrivea cu strălucirea metalică a vizorului de pe fața lui Geordi.

– Ce se întâmplă? întrebă Geordi gâfâind, în timp ce țâsniră printre ușile turboliftului.

– Alarmă galbenă, spuse Data după ce anunțase destinația lor. Spre deosebire de La Forge, Data respira normal.

– Bine, dar de ce e alarmă galbenă? insistă La Forge. Componentii pozitronici, care dădeau an-

droidului putere și rezistență, erau răspunzători și de anumite lipsuri în înțelegerea vorbirii umane. Geordi știa cum va evolua discuția. Jucase un oarecare rol în educarea socială a lui Data. Era întotdeauna loc pentru o scurtă lecție.

– Probabil că e vorba de o situație care necesită un grad mai mare de vigilență decât...

Geordi îi tăie vorba:

– Spune pur și simplu "Nu știu, Geordi."

– Nu știu, Geordi, repetă Data. Rămase o clipă uimit asupra schimbului de cuvinte. Înțeleg! Am fost din nou prea literal.

– Exact, Data.

– Voi încerca să fiu mai puțin literal data viitoare.

– Așa spui întotdeauna, oftă Geordi, în momentul în care liftul se opri.

Yar îi întâmpină pe punte cu o ușoară înclinare a capului.

– Echipajul este complet, căpitane.

Cu mișcări deja cunoscute, La Forge și Data își luară locul la pupitre. Manevrele erau executate în continuare, toate asemănătoare între ele – un set de mâini se ridica de pe panou, altul se așeza.

Deanna Troi simți starea de anxietate crescândă de pe punte înainte să se audă semnalul alarmei galbene. Răsucindu-se în somn, mintea ei încerca să-și dea seama ce se întâmplă.

Când chemarea nu veni, ea se ridică și chemă puntea:

– Troi către punte!

– *Nu ești de serviciu, consilier! Pentru o vreme nu avem nevoie de serviciile tale.*

Răspunsul lui Riker ar fi trebuit s-o liniștească. Cu toate acestea, simți o stare de neliniște. El o cunoștea foarte bine, putea să-i anticipeze gândurile.

– Dacă pot fi de vreun folos...

– *Căpitanul Picard salută inițiativa ta. O să te chemăm dacă situația se schimbă.*

– Nu-mi faceți favoruri, răspunse ea, dar mai mult ca pentru sine. După ce se mai gândi o clipă, Troi recunoscuse că proasta ei dispoziție se datora faptului că fusese trezită dintr-un somn profund și în nici un caz nu se datora lui Will Riker. Îl crezu pe cuvânt și hotărî să facă un duș înainte de a se îmbrăca. Privindu-și chipul în oglinda din cabină, Troi se încruntă nemulțumită, văzând părul negru ciufulit care-i încadra fața. Tasha Yar ar fi fost în stare să răspundă unei stări de urgență în câteva secunde, dar Troi preferă să mai piardă câteva minute pentru a se aranja.

În secția motoarelor era un adevărat du-te-vino în momentul în care membrii echipajului care nu erau de serviciu pătrunseseră în grabă în încăpere și se îndreptară grăbiți la posturile lor. Wesley și Dnys schimbă priviri, încântați de norocul pe care îl aveau.

– Acum te duci pe punte? întrebă tânărul Fermier.

Starea de agitație și, poate, lipsa de somn făcură ca întrebarea să pară firească. Fără să se gândească, Wesley luă legătura cu puntea.

– Sublocotenent Crusher... Dar nu reuși să spună mai mult.

– *Înapoi în pat, tinere!* răspunse brusc căpitanul Picard.

Amândoi băieții rămăseseră ca trăsniți.

În timp ce **Enterprise** se apropia tot mai mult de **USS Ferrel**, Picard încerca să lupte împotriva a tot ce-l putea distrage de la rapoartele echipajului său.

– Căpitane, spuse Yar, senzorii detectează o emisie de energie pe coordonatele semnalului de alarmă. Forma este neobișnuită, dar foarte puternică, de vreme ce o putem detecta la o asemenea distanță.

– Ridicați scuturile! ordonă Picard.

– Întâlnirea, peste 3 virgulă 4 minute, anunță

Data.

La Forge își ținea mâinile pe pupitru.

– Gata să micșorez viteza.

– Viteză de propulsare. Picard stătea tot nemișcat în scaunul lui.

La fel de ușor, degetele pilotului atinseră suprafața pupitrului. Cu un tremur imperceptibil, motoarele navei trecură la viteza subluminică. Universul se contractă.

Pe monitor, sclipirea intermitentă a stelelor aflate în depărtare ieșea în evidență pe fundalul informal. În mijlocul acestei imagini statice o mișcare continuă făcea să dispară umbrele.

Două nave, încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte, se rostogoleau în spațiu. O ceață albăstruie le învăluia pe amândouă.

Picard se aplecă în față.

– Alarmă roșie!

Așteptarea se terminase.

Capitolul 2

Andrew Deelor estima că USS Ferrel va mai rezista șase minute înainte ca puntea să explodeze, omorându-l pe el, pe Ruthe și întregul echipaj. Asta însemna că mai avea numai cinci minute și ceva de trăit. Gândul morții atât de apropiate ocupa numai un colț al minții lui; atenția lui era îndreptată asupra aburului albastru translucid care pulsa și plutea deasupra monitorului principal. Nava galactică era prinsă în gheara unei matrice energetice. Cu fiecare minut, matricea se contracta, asemeni unui pumn care se închide tot mai strâns, strivind nava între degete.

Nava se cutremură. Ecranul se întunecă.

În ultima oră, senzorii navei nu mai funcționară până când ecranul rămăsese singura sursă de informație pentru Deelor. Descriesese în șoaptă tot ce apărea în raza lui vizuală și înregistrase pe vocoderul

pe care-l ținea strâns în palmă. Fiecare amănunt al navei necunoscute, fiecare detaliu al structurii acesteia, fiecare schimbare de tactică, totul fusese înregistrat. Dar acum, fără monitor era orb, nu mai știa ce se întâmplă în afara navei sale.

Deelor își concentrează atenția asupra interiorului navei *Ferrel*. Din scaunul lui, aflat în centrul punții circulare, putea să observe întreaga încăpere. Începu să descrie temperatura în scădere, luminile care începeau să-și piardă din intensitate, pe măsură ce rezervele de energie ale navei erau îndreptate numai spre scuturile de apărare, într-o luptă pierdută împotriva câmpului de forță al străinilor. Descrie fulgii strălucitori de vopsea albă care pluteau în aer asemeni fulgilor de zăpadă, descrie peretele de metal care explodase la stația de comunicații și îl lovise pe locotenentul Morrissey.

Omul căzu în genunchi, apoi tuși și scuipă sânge. Dr. Lewin sări lângă el, cu trusa în mână. Gestul i se păru inutil lui Deelor, așa că nu-l mai incluse în raport. Dacă urmau să fie menționați postum, datele puteau fi luate din jurnalul de bord al căpitanului.

Scrâșnetul metalului comprimat era din ce în ce mai puternic, amenințând să acopere comentariul făcut de Deelor. El apropie și mai mult aparatul de gură, dar vocea îi devenise prea slabă pentru a putea acoperi zgomotul din jur. Închise vocoderul înainte de a-l strecura în buzunarul interior al hainei. Dacă înreg-

istrarea urma să fie găsită, succesorul lui va cunoaște amănuntele înfrângerii lor.

Înfrângerea lui. Deelor regreta acest epitaf mai mult decât își regreta moartea. Se întoarse spre femeia care ședea alături de el. Ruthe stătea ghemuită, cu genunchii la gură, cu o pelerină cenușie înfășurată strâns în jurul trupului. Își îngropase fața în pânza aspră. Șuvițele negre de păr îi căzuseră peste genunchi.

Se aplecă asupra ei, apropiindu-și gura de urechea ei.

– O să murim, îi spuse el, nesigur dacă ea își dăduse seama de acest lucru. Îmi pare rău.

Ruthe se uită la el. Fața îi era palidă, dar asta era culoarea ei naturală.

– Mi-e frig. Nu-mi place să-mi fie frig.

– Știu.

Încetarea bruscă a activității din jurul lor îl alarmă pe Deelor. Echipajul înghețase la posturi, uitând de dificultățile prin care trecea nava. Chipurile oamenilor din echipaj erau întoarse spre partea dinapoi a navei. Își îndreptă și el privirea în partea aceea. Acolo erau căpitanul și ofițerul I. Cei doi stăteau unul lângă altul, la pupitrul ce controla armamentul. Erau întorși cu spatele, nu se vedea ce făceau, dar Deelor își dădu imediat seama ce voiau să facă. Și de ce nu trebuiau să facă.

Deelor strigă la Manin să înceteze, dar vocea lui nu reuși să acopere zgomotul făcut de metalul ce se dezintegra. Se ridică din scaun, dar podeaua ce se ondula îl făcu să cadă în genunchi. N-ar fi reușit să ajungă la ei la timp. Degetele căutară într-unul din buzunare și prinseră fazeul.

Trase în cei doi, dar podeaua ce se clătina făcu să nu nimerească ținta. D'Amelio căzu atunci când unda îl atinse; căpitanul era numai ușor rănit. Manin urlă speriat. Când observă arma în mâna lui Deelor, uimirea se transformă în furie.

– Omoară-l! Țipătul nu se auzi, dar cuvintele erau clare. Și ordinul fu îndeplinit imediat.

Andrew Deelor nu va ști niciodată cine l-a împușcat.

Trei secole de cunoștințe în materie de inginerie, eforturile combinate ale celor mai luminate minți ale Federației Planetelor Unite s-au întrupat în nava galactică cunoscută sub numele de **Enterprise**. Cele mai ușoare metale și aliaje, cei mai puternici polimeri, cea mai nouă tehnologie în materie de computere, toate acestea au fost adunate pentru a crea această navă care urma să călătorească spre cele mai îndepărtate colțuri ale galaxiei. Era condusă de cei mai

pricepuți ofițeri și oameni de știință, care doreau să exploreze acele noi spații atât de tentante.

Dar, uneori, cercetarea se dovedea inutilă.

Cu scuturile de protecție ridicate, cu armele în poziție de tragere, **Enterprise** micșoră viteza și, într-un nor de lumină, se îndreptă spre locul unde se dădea lupta.

– Domnule Data, ce părere ai despre aura aceea albastră? întrebă căpitanul, studiind forma care învăluia nava **USS Ferrel** și pe atacatorul ei.

– Albastră? exclamă Data. Mie mi se pare mai curând un amestec de culori.

Comentariul îi aminti lui Picard cât de radical transforma vizorul lui Geordi imaginea într-un spectru electromagnetic.

– E un fel de câmp de forță fluctuant, spuse Data, în timp ce computerele desfășurau datele pe monitorul lui. Scopul, necunoscut, dar efectele par să fie limitate.

– Căpitane, nu primesc nici un fel de răspuns de la navă, îl anunță Yar. Toate canalele de transmisie tac.

– Probabil că **Ferrel** nu poate să răspundă, spuse Data. Sistemele ei de control par să fie inoperante sau nefuncționale.

– Domnule La Forge, îndreaptă nava spre inamic, ordonă Picard scurt. Dispunea de numai câteva secunde ca să hotărască modul în care va acționa împotriva navei necunoscute. Exploratorul din

el era încântat la gândul că s-ar putea face un prim contact, dar prima obligație a unui comandant al Flotei Stelare era să apere o navă a Flotei, iar **Ferrel** era în mod clar în pericol.

– Pregătiți-vă să trageți la comanda mea! Poate că o schimbare a raportului de forțe îl va determina pe atacator să-și înceteze atacul asupra navei **Ferrel**.

Tasha Yar îi făcu un semn lui Worf, aflat la pupitrul tactic, și cei doi ofițeri își împărțiră responsabilitățile prin câteva gesturi telegrafice.

Picard se încordă:

– Trageți! spuse el.

Locotenentul Worf își răsfirea degetele pe suprafața pupitrului care comanda armamentul. Fiecare atingere de deget activa unda câte unui fazez al navei **Enterprise**. Multe dintre explozii se dispersară în spațiu, fără să atingă pe atacant, dar două dintre ele loviră drept la țintă.

Efectul fu imediat. Ceața care învăluia ambele nave dispăru, dând la iveală ravagiile provocate de lupta dintre ele. Corpul farfuriei navei galactice de clasă *Constellation* era deformat. Rama îi era răsucită și smulsă. Foarte aproape de nava **Ferrel**, aparent neatins, era un nor dens de sfere, de o culoare portocalie translucidă. Navele erau de mărime egală. **Enterprise** părea un pitic pe lângă ele.

– Deschide toate frecvențele, locotenent Yar! ordonă Picard, ridicându-se din scaunul lui.

– Aici Jean-Luc Picard, căpitanul navei USS Enterprise. Identificați-vă!

Așteptă cu răbdare, în timp ce secunde treceau. Riker se mută încet la locul lui și tăcerea se păstră netulburată.

– Nici un răspuns, spuse Yar, în cele din urmă.

– Nici un răspuns verbal, spuse Data. Dar reacționează.

Fu primul care detectă o mișcare în roiul de sfere.

Masa neregulată a navei necunoscute nu avea o formă anumită care să marcheze o structură. Dar întregul grup de sfere începu să se rotească încet în jurul unei axe proprii. În momentul în care partea din spate a navei se răsuci spre ei, un roșu purpuriu apăru în mijlocul acelei culori portocalii. Rotația se accelerează.

Continuându-și rotația, nava începu să plutească spre Enterprise.

Picard transmise un nou mesaj:

– Către nava străină! Dacă nu răspundeți, apropierea de noi va fi considerată ca o acțiune ostilă.

Roiul nu își încetini alunecarea.

– Aș fi preferat o încheiere fără violență a acestui conflict, spuse Picard în șoaptă ofițerului I care se afla alături de el. Dar se pare că această formă de viață nu îmi împărtășește punctul de vedere. Așa să fie. Lăsa mâna în jos, ceea ce pentru locotenentul Worf însemna că trebuie să mai tragă o salvă.

O cascadă de unde se îndreptă spre nava care se apropia.

Suprafața sferelor trosni și scânteie pentru o secundă, atunci când unda atinge suprafața sferei. Dar când scânteile se stingeau, sferele se dovedeau a rămâne intacte. Worf mai lansă o salvă, dar cu același efect.

– Acțiune de intimidare, ordonă Picard scurt.

Mâinile lui Geordi La Forge începură să danseze pe suprafața pupitrului și Enterprise schimbă brusc direcția.

– Ne ajung din urmă, domnule!

– Continuați să trageți!

În ciuda barajului de foc, Data anunță apropierea rapidă a celeilalte nave.

– Zece kilometri, cinci kilometri, un kilometru. Data se opri din psalmodiere... Un kilometru.

– Prea aproape pentru torpilele fotonice, declară Yar. La această distanță, exploziile ar putea avaria și nava noastră.

Dacă ne mai îndepărtăm, Ferrel va fi vulnerabilă în fața unui nou atac, spuse Picard cu amărăciune, în timp ce studia nava străină. Timpul în care putea să contraatace zbura repede.

Și, brusc, nava dispăru. Întâlnind vreun parametru necunoscut, sfera purpurie dispăru din roiul principal de sfere.

– Se îndreaptă spre noi, anunță Data. Pregătiți-vă pentru impact!

O explozie violentă îi orbi pe membrii echipei, dar nu avu alte urmări decât un tremur abia perceptibil în console și în puntea aflată sub picioarele lor. Valuri de un albastru deschis inundau pârâind monitorul principal.

Data citea informațiile transmise de senzorii lui:

– Câmpul de energie acoperă toată suprafața din jurul corpului farfuriei.

– E o rețea! exclamă Geordi și Picard își dădu seama că descria modul în care vedea el acest câmp. O matrice țesută din filamente încărcate cu energie. Văd fiecare fir. Și un altul, asemeni unui cordon ombilical, este încă atașat de nava mamă.

Yar studie pupitrul tactic cu multă atenție.

– Scuturile rezistă fără probleme. Energia acestei rețele nu este foarte mare.

Picard se încruntă:

– Atunci de ce nava Ferrel e atât de avariată?

Un zgomot asemeni unui zumzăit se adăugă vibrațiilor.

– Câmpul se contractă, își mărește presiunea, anunță Data.

Clipi, făcând rapid un calcul în minte. Presupunând că media de contracție este constantă, vom suporta efectele între două și șase zile până când rezervele energetice ale navei se vor epuiza. În acel

moment, fără scuturi, vom fi vulnerabili pentru orice fel de avarie structurală.

Riker se îndreaptă spre consola monitorului care primea semnale de la fiecare secțiune a navei.

– Căpitane, rapoartele indică scurtcircuite minore în sistemele electronice din apropierea învelișului exterior. Nici o avarie majoră.

– Dar pasagerii noștri au suferit traume majore, spuse locotenent Yar. Pupitrul meu a înregistrat câteva zeci de apeluri de pe puntea unde locuiesc Fermierii, chiar din momentul alarmei roșii.

– Contactează-o pe consilier Troi, îi spuse Riker. Spune-i să încerce să-i calmeze. S-ar putea să mai rămânem aici o vreme.

– Dar în nici un caz două zile, spuse Picard, așezându-se din nou în scaunul lui. Dacă se poate, nu vom mai rămâne nici două ore. Trebuie să existe o cale de a pătrunde în sistemul lor de apărare.

Cu mâinile încleștate de marginea bordului, Riker studia construcția neobișnuită a navei străine. Valuri albastre umbreau nava formată din sfere.

– Sferele astea par să fie o grămadă de baloane. Ne-ar trebui un ac cu care se le spargem pe toate.

– O analogie interesantă, ofițer I, spuse căpitanul aprobator. Hai să încercăm, ce zici?

Worf reprogramă tirul fazerelor conform specificațiilor lui Riker. Împrăștierea focului fazerelor era redusă la minim, așa cum recomanda Flota Stelară. Cu

puțin efort și controlând parametrii, unda era limitată chiar și la mare distanță. Când Riker se arătă mulțumit, Yar trase o salvă de testare.

În ciuda intensității reduse, unda se îndreptă drept spre țintă. O singură sferă din partea de sus a roiului explodează, lăsând să se scurgă în spațiu un glob de materie vâscoasă. Resturile învelișului exterior atârnav ca niște zdrențe din mijlocul grupului de sfere.

– Dă-i drumul, Worf! exclamă Geordi.

– Mai încercăm o dată! ordonă Picard. Dacă va fi nevoie, vom distruge nava sferă cu sferă.

Era hotărât să continue atacul până când nava lui avea să fie în afară de orice pericol.

A doua explozie a fost și ultima.

– Câmpul de energie se împrășteie, anunță Data în momentul în care ecranul monitorului se limpezi. Dușmanul se îndepărtează.

Picard răspunse imediat:

– Undă tractoare, locotenent Worf! Să le dăm să guste din propriul lor medicament!

Bănuia că klingonianul ar fi preferat să tragă în continuare până când dușmanul ar fi fost anihilat, dar ordinul fu îndeplinit fără nici un comentariu.

– I-am prins, căpitane, spuse Worf, când ciorchinele de sfere se opri brusc. Dar ne împing cu o putere inimaginabilă.

Picard mai încercă o dată să stabilească legătura prin radio.

– Vă ordon să predați vasul!

Nu prea se aștepta să primească vreun răspuns. Și nici nu primi. Dar, ca și mai înainte, nava străină începu să se transforme.

Sferele începură să se micșoreze, să-și schimbe masa și să se strângă una în alta. O singură sferă fu împinsă în afară din roi. O alta o urmă imediat, apoi o a treia.

Unghiul unde tractoare se lărgi pentru a urmări forma în continuă mișcare. Luminiile de pe punte licăriră în momentul în care o cantitate mai mare de energie fu îndreptată spre pupitrul lui Worf. Indicatoarele oscilară atunci când sferele se aliniază într-un singur șir.

Riker se întoarse spre căpitan. Fruntea îi era încruntată din cauza furiei și a neputinței.

– În ritmul ăsta va trebui să apelăm la rezervele energetice pentru stări de urgență. Și nici așa nu cred că le putem reține pentru multă vreme.

– Dușmanul ăsta e, categoric, plin de trucuri. Picard nu-și putea ascunde admirația. Riker fu surprins.

– Nu e nici o rușine să recunoști că un adversar e mai puternic, ofițer I.

Rușinea consta în a pierde. Picard se gândea ce efect ar avea un alt atac al fazerelor asupra navei străine care încerca să scape.

– Căpitane, strigă Data, senzorii arată că primul înveliș al navei **Ferrel** e grav avariat și manșonul care îi asigură etanșeitatea slăbește în punctele de presiune. S-ar putea rupe în orice clipă.

O mișcare din mână a căpitanului îi semnaliză lui Worf să oprească unda tractoare. Vocea lui Picard ordonă:

– Yar, toată energia către stațiile transportoare! Începeți imediat teleportarea echipajului de pe nava **Ferrel**. Aduceți la bord tot ce mișcă! Grăbiți-vă!

Întorcându-și din nou privirea spre monitor, Picard privi nava străină ce se îndepărta cu viteză tot mai mare, asemeni unui șirag de mărgele care s-ar fi rupt de la gâtul persoanei care-l purta.

Bătrânul Ziedorf era surd și dormea încă în urma comotiei, dar ceilalți Fermieri se treziseră în paturile lor ciudate în mijlocul luminilor și zgomotelor ca de coșmar. Tipetele și plânsetele mamelor și unchilor, care se agățau de copiii sculați din somn, alungau calmul cerut de computerul navei. Fermierii nu voiau să asculte vocea acestuia, mai ales de când le ceruse să rămână în cabinele lor.

Bărbați și femei se revărsau din cabinele de pasageri pe coridoarele de legătură, plângând, într-un haos de nedescris.

Un singur bărbat, care aflase câte ceva despre operațiunea executată de navă, opri intercomunicația pentru a-și auzi mai bine vecinul. Nimeni nu răspunse rugămintilor stăruitoare ale ofițerului însărcinat cu securitatea, rugăminți reduse acum la niște biete șoapte.

Copiii care simțiră starea de agitație a mulțimii se eliberară din mâinile celor mari și se îndepărtară fericiți să se poată juca la o oră atât de neobișnuită. Alții, erau la fel de speriați ca și cei mari și se alăturară țipetelor și plânsurilor acestora.

Dnnys își făcu cu greu loc printre cei mari. Unul câte unul, îl prindeau de umăr sau de mână și îl întrebau ce crede despre ciudatul comportament al navei. Pentru ei, binecunoscuta lui familiaritate cu unul dintre membrii echipajului îl făcea răspunzător pentru situația în care se afla *Enterprise*. Cu toate acestea era încă un copil, așa că n-avea rost să-i asculte cineva răspunsurile, mai ales atunci când el le spunea să se întoarcă în cabine.

Din nou, o mână îl prinse, dar Dnnys se eliberă. Apoi văzu a cui fusese mâna și se chirci alături de verișoara lui. Părul castaniu deschis era prea creț ca să dea senzația că ea s-ar fi trezit brusc, dar poalele cămășii albastre atârnavă peste pantalonii de lucru.

– Nu pot să intru în camera mamei tale, spuse Mry. Ea, desigur, a rămas acolo liniștită, așa cum e

întresc. Dar când au văzut că nu iese, toți s-au repezit înăuntru, după ea.

Din cei o sută douăzeci de Fermieri, aproape cincizeci s-au îngrămădit în apartament. Ceilalți se învârteau fără nici un rost pe coridoare.

— Și tu ar fi trebuit să rămâi în camera ta, o certă Dnnys.

— Thomas mi-a zis să ies. Spunea că trebuie s-o apărăm pe mama noastră și pe mama ta care este singură. Mry se încruntă brusc. L-am asigurat că tu ești împreună cu Patrisha, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat.

Dnnys nu dădu atenție acestei dojeni. Știa că verișoara lui nu va vorbi nimănui despre lipsa lui.

— Wesley spuse că o alarmă galbenă nu e ceva serios, dar ar trebui...

Sfatul tânărului sublocotenent nu fu auzit. Luminilor galbene le luaseră locul luminile roșii și Fermierii începeau să țipe și mai tare.

Un țipăt strident îi făcu pe oameni să se înghețauie și mai mult unul în altul, în timp ce priveau pe ferestrele care se aliniau pe peretele ce da în afară. Cei care au reușit să vadă au început să povestească celorlalți și descrierea trecu din gură în gură, devenind din ce în ce mai de neînțeles cu cât era povestită de mai multe ori. O singură navă avariata deveni o navă distrusă, apoi un cimitir de nave fantomă sau o flotă de nave pirat, în funcție de persoana care întreba.

Atunci când cascada de foc albuntru se repezi asupra ferestrelor, mulțimea care se repezise înainte își schimbă direcția. Mry și Dnnys fură luați de valul de mulțime, convinsă acum că trebuie să se întoarcă în cabine.

Pentru oricine e suficient de sensibil, panica ce emana din sectorul pasagerilor era asemeni unei ceți. Panica este molipsitoare. Cu cu cât se apropia de cabinele Fermierilor, consilierul Troi trebuia să lupte împotriva senzației de pericol, înfrângându-și dorința de a se întoarce în siguranța propriei cabine. Căută chipul cuiva cunoscut și când îl zări porni în direcția lui.

Dnnys era singur pe coridor, cu fața lipită de geam. Troi alergă spre el și îl trase înapoi.

– Pleacă de aici!

– Nu doare. Îți dă numai o senzație de mâncărime. Dnnys îi făcu demonstrația punând o mână pe panoul care bâzâia.

– De unde vine lumina albastră?

– Nu știm ce este, spuse Troi cu o voce tăioasă, încercând să evite întrebările. Ar putea fi periculoasă.

Era doar un copil, fascinat de necunoscut. Un Fermier adult ar fi trebuit să aibă grijă de el, dar toți adulții păreau să se amundă prin cabinele lor. Poate

că, în spaima lor, vor fi dispuși să vorbească cu ea. Până acum, coloniștii respinseseră toate încercările ei de a-i face să se simtă bine. Drept urmare, erau puțini cei pe care îi cunoștea pe nume și ceva despre obiceiurile lor.

– Trebuie să discut cu conducătorii comunității voastre.

Dnnys râse când auzi ce-i cerea.

– Noi nu avem nici un conducător.

– Dar când ați urcat prima oară la bord am vorbit cu o femeie care părea să fie mai mare printre voi.

Troi nu întrebase care era rangul femeii, din respect pentru reticența Fermierilor față de o problemă atât de personală. Cu toate acestea, femeia avea un aer de autoritate ce nu putea să nu fie remarcat.

– Numele ei este Patrisha.

– Te referi la mama mea! Zâmbetul băiatului dispăru. Acum fruntea lui era încruntată. Dar ea nu este un conducător. Nimeni nu e obligat să i se supună.

Troi simți că băiatul e în defensivă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Ea căută să găsească o explicație mai puțin pretențioasă pentru ceea ce dorea să afle.

– Am vrut numai să spun că oamenii păreau să asculte ce spunea ea.

– Oh, asta e cu totul altceva. Oamenii o ascultă întotdeauna pe mama, spuse Dnnys cu mândrie. Arată

spre o ușă aflată la capătul coridorului. Intră. Acum e multă lume la ea.

Înainte să intre în cabină, Troi simți o undă de dezamăgire venind dinspre Dnnys. Privi înapoi din capătul coridorului, spre locul unde se afla el.

Lumina albastruie dispăruse din fața ferestrelor.

Capitolul 3

Căpitanul Manin se mișca anevoie prin încăperea care fusese odată bordul navei **USS Ferrel**. Auzea gemetele și horcăielile oamenilor aflați pe moarte, dar nu-i putea vedea din cauza fumului și a prafului ce se ridicau în vârtejuri. Încercase să-i cruce de agonia unei distrugerii prelungite. Deelor îl oprise. Manin alungă mânia. Era o pierdere zadarnică din timpul și așa scurt care-i mai rămase.

Mergând pe băjbăite, mâna căpitanului dădu peste un trup.

Pielea era rece. Degetele se plimbară peste trupul celui căzut și, în cele din urmă, identifică forma unei antene. Pe punte fusese un singur andorian. Acum putea stabili identitatea ofițerului mort. Dorindu-i drum bun spre viața de dincolo către care se îndrepta,

Manin se depărtă de pupitrul de control, căutându-și scaunul.

Când va veni moartea, el o va întâmpina aici.
Mai făcu un pas și piciorul lovi ceva moale.

Acel ceva se dădu înapoi.

– Pleacă! Vreau să fiu singură! spuse Ruthe și începu să tușească.

Supărarea ei era caraghioasă în acele condiții. Manin era destul de lucid pentru a aprecia umorul situației. Râsul îi aduse un șuvoi de sânge în gură. Își șterse dâra de sânge care i se prelinse printre buze. Dacă traducătoarea era aici, atunci nici trupul lui Deelor nu putea fi departe.

– Moartea provocată de un fazer e curată, Deelor, spuse căpitanul încet. Ai scăpat mult prea ușor.

Stelele deveniră neclare și își schimbă poziția pe monitor în momentul în care Data mări imaginea navei USS *Ferrel* care acoperi întregul ecran. Picard stătea alături de ofițerul Riker privind convulsiile navei. Matricea energetică fusese îndepărtată prea târziu pentru a mai putea înlătura distrugerea definitivă a navei. Riker privea metalul zdrențuit și contorsionat, structurile de susținere prăbușindu-se în interior.

Căpitanul vorbi primul.

– **Merde*** ! N-o să reușim în timp util! Va dura cel puțin douăzeci de minute să teleportăm întregul...

– Explodează! anunță La Forge de la pupitrul de comandă.

Vapori albi ieșiră din interiorul farfuriei, împrăștiindu-se imediat în vidul din jur. Resturi din interiorul navei, înfășurate în cristale de gheață provenite de la apa cristalizată, străluciră și se răsuciră ieșind din interiorul navei.

– Worf, aruncă toate navetele pe care le avem, strigă Picard. Știa că această încercare de salvare va fi inutilă, dar trebuia să încerce. Data, luminează nava! Printre resturile epavei ar putea fi supraviețuitori.

– Nu e nevoie, căpitane, anunță Tasha Yar. Șeful teleportării raportează că întreg echipajul este la bord. Făcu o pauză, apoi reluă: Toți treizeci.

Picard simți șocul vorbelor ei asemeni unei lovituri fizice. Treizeci de oameni vii dintr-un echipaj de câteva sute. Cu nouă ani în urmă pierduse nava **Star-gazer**, – cunoștea această durere -, dar echipajul lui nu pierise împreună cu nava. Se întoarse spre Riker și văzu în ochii ofițerului aceeași spaimă. Oricine accepta responsabilitatea de a fi comandant era conștient de tot ce s-ar fi putut întâmpla la acest nivel. Picard

* Merde – la dracu (fr. în original).

știa să facă față dezastrelor. Teama putea deveni paralizantă.

– Ofițer I, verifică stațiile de teleportare! Găsește-l pe căpitan sau pe ofițerul cel mai mare în rang printre cei rămași în viață. Adu aceea persoană aici imediat!

– Imediat, căpitane, spuse Riker îndreptându-se grăbit spre ieșire.

Misiunea de salvare era departe de a se fi terminat, dar Picard își dădea seama că momentul de criză trecuse. În timpul luptei atenția lui fusese foarte încordată; mintea îndepărtase orice l-ar fi putut distrage. Sunetul alarmei roșii deveni din ce în ce mai enervant. Îi amintea, în același timp, faptul că nu reușise să rezolve un conflict.

– Locotenent Yar, cât de departe a ajuns nava dușmană?

– Conform senzorilor mei, nava a dispărut, căpitane. E prea departe pentru ca senzorii mei s-o mai depisteze.

Afirmația ei îl făcu pe La Froge, aflat la pupitrul de comandă, să protesteze.

– Dar, Tasha, nava inamică nu putea părăsi sectorul într-un timp atât de scurt!

– Matricea a lăsat în urmă un nor ionizat de energie reziduală, notă Data cu interes. Se descompune rapid, dar putea să defecteze scanerele.

– Ce s-a întâmplat cu matricea energetică pe care au aruncat-o asupra noastră? întrebă Picard.

Scăpaseră de capcana asta, dar de a doua s-ar fi putut să nu scape atât de ușor. Avea un sentiment neplăcut gândindu-se că urmau să se mai întâlnească o dată.

– Câmpul nu a acționat ca o undă tractoare, dar, având în vedere structura neobișnuită a navei străine, mi se pare firesc să mă gândesc că posedă o bază tehnologică superioară sau chiar radical diferită.

– O capcană mai bună? se întrebă Picard.

– Nu, domnule, o undă tractoare mai eficientă.

Picard preferă să nu răspundă. Hotărî să-și ascundă zâmbetul în momentul în care observă privirea exasperată a lui Geordi.

Pe chipul lui Data se putea citi uimirea la această critică atât de subtilă, dar nu reuși să perceapă jignirea.

– Yar, ne întoarcem! ordonă Picard.

Chiar dacă absența navei străine se dovedea a fi calmul dinaintea furtunii, el va profita de această acalmie.

Locotenentul însărcinat cu securitatea atinse ușor pupitrul din fața ei. Luminile roșii intermitente se stinseră, dar îngrijorarea nu dispăru de pe chipul ei.

Căpitanul se adresă membrilor echipajului.

– Mulțumesc tuturor pentru sfaturile date. Având în vedere posibilitatea unui nou atac, sunt con-

vins că veți rămâne prevăzători, în ciuda statutului nostru pacifist.

Dacă urma să fie atacați din nou, știa cum să pregătească o apărare eficientă. Picard îngăduise ofițerilor de bord să discute pe larg, dar recunoștea limitele speculațiilor lor. Acum avea nevoie de fapte, nu de teorii.

Deanna Troi urmări cu atenție chipul impasibil al Fermierilor Oregon, adunați în acel apartament. Glasurile care protestau se stinseseră de îndată ce ea trecu pragul. Intrarea ei schimbase spectrul emoțional al celor care se aflau în încăpere. Agitația lor lăsase loc suspiciunii.

– Sunt consilier Troi. Zâmbi, în încercarea disperată de a îndepărta valul de resentimente. De pe punte mi s-a spus că ați fost alarmați de...

– Ațâțători la război!

Câțiva dintre Fermierii care stăteau în picioare se dădură la o parte pentru a face loc unui bărbat cu o barbă tăiată scurt. Semăna foarte mult cu ceilalți bărbați din încăpere, cu singura deosebire că era mult mai impunător.

– Cer ca lupta să se încheie imediat!

– Nu suntem în război, protestă Troi. Este numai...

– Mincinoaso! strigă o femeie care se afla lângă bărbat.

Era foarte slabă și mult mai bătrână, dar, în ciuda diferenței de înălțime și de vârstă, cei doi semănau.

– Chiar mașinăriile voastre au dezvăluit infamia acțiunilor voastre! Ascultă!

În tăcerea care urmă poruncii imperioase a femeii, instrucțiunile computerului putură fi auzite, în sfârșit, de toată lumea.

Suntem angajați într-o luptă cu o forță dușmând. Vă rugăm să rămâneți în cabinele voastre până când va înceta semnalul de alarmă roșie.

Troi își propuse în gând să revadă împreună cu Data interfața sistemului computerului. Insistența lui asupra acurateții nu era neapărat în interesul pasagerilor. Categorie, o frază mai diplomată și mai puțin informațională i-ar fi speriat mai puțin.

– Mesajul este adresat numai din precauție, spuse Troi. Am întâlnit o navă necunoscută. Incapacitatea de a comunica a avut ca rezultat o neînțelegere care se va rezolva curând.

Spre norocul ei, în acel moment încetă și alarma roșie.

Următoarele cuvinte spuse de computer erau mai liniștitoare.

Alarma roșie s-a terminat. Vă puteți reîntoarce la activitățile voastre obișnuite.

Un alt Fermier ieși din mulțime. Troi o recunosc pe mama lui Dnnys. Trăsăturile Patrishei erau prea dure pentru a fi considerată frumoasă, prea izbitoare pentru a fi considerată o femeie de rând. Părul ei încărunțit era împletit într-o singură coadă, care-i cădea grea, pe spate. Ani de muncă grea îi aspriseră mâinile și îi slăbiseră trupul, dar ținuta îi rămăsese mândră.

– Mulțumesc pentru vizită, consilier Troi.

Cuvintele exprimau clar faptul că trebuie să plece.

Cu toate acestea, Troi nu sesiză o animozitate personală din partea femeii, deși, ostilitatea Fermierilor bătrâni nu slăbise. Simțind că prezența ei n-ar face decât să agraveze acest sentiment, Troi plecă în tăcere.

– N-ar fi trebuit să plecăm niciodată de pe Grzydc! spuse Thomas imediat ce intrusa plecă. Se trase nervos de barbă.

– Nu ni s-a permis să optăm, îi aminti Patrisha, deși știa că el nu era dispus să discute despre exodul de pe acea planetă. Prea mulți din cei aflați în acea încăpere erau conștienți de faptul că veșnicele neînțelegeri cu guvernul de pe Grzydc contribuiseră la fricțiunile dintre Fermieri și lumea lor de adopțiune.

– Cineva trebuie să vorbească cu căpitanul despre această jignire. Afirmatia emfatică a bărbatului fu întâmpinată cu un murmur de considerație din partea mai multor Fermieri.

– Trebuie să i se aducă la cunoștință poziția noastră.

Cineva din afară putea să-și închipuie că Thomas se oferea să ducă la bun sfârșit această îndatorire, dar Patrisha știa mai bine.

Cu timpul, în momentul în care se va ajunge la un consens, ea va fi delegata care va fi aleasă. Ar fi putut să refuze, firește, dar, în felul ei, Patrisha știa la fel de bine ca și ceilalți Fermieri ce urma să se întâmple. Decât să-l lase pe Thomas să înfrunte o altă autoritate, își va asuma chiar ea răspunderea.

Andrew Deelor stătea întins pe spate, privind spre cerul gol. I se părea că trecuseră o sută de ani până când reușise să-și adune puterile pentru a putea întoarce capul.

– Dumnezeu! E o cameră de teleportare. Ce ciudat! spuse el cu voce abia auzită.

– Vorbește mai tare! Nu te aud.

Cu mare efort se întoarse în cealaltă parte și văzu, abia schițat, conturul trupului lui Ruthe, care

stătea cu picioarele încrucișate alături de el. Încercă s-o încadreze în noua lui lume.

– Ești un înger?

Era un înger foarte frumos, deși cam sever; pomeții proeminenți ai obrazilor dădeau feței un aspect ascuțit, scoțându-i în evidență ochii negri.

– Ce tot vorbești? întrebă Ruthe tăios.

– Ar trebui să fiu mort, dar încăperea asta seamănă prea mult cu o cameră de teleportare.

Încăperea se clătina cu el, dar Deelor credea că este amețit. Închise ochii și simți puntea de dedesubt oprindu-și legănarea.

– Am auzit pe cineva spunând că suntem la bordul unei nave numite *Enterprise*.

– Asta explică totul.

Probabil că își pierdu iar cunoștința, dar atunci când deschise din nou ochii văzu mai clar. Vedea chipurile celor morți îngrămădite pe punte. Apoi, o voce necunoscută atrase atenția lui Deelor spre ofițerul care stătea alături de dr. Lewin.

– Îl caut pe ofițerul comandant al navei *Ferrel*, spuse străinul. Se dădu la o parte în timp ce Lewin ajuta la scoaterea din încăpere a unei târgi pline.

– Nu ești tu? îl întrebă Ruthe pe Deelor, acope-rind răspunsul doctorului.

Din fericire, Ruthe nu vorbise destul de tare pentru a fi auzită de ofițer.

– Nu aveai tu comanda navei?

– Nu e momentul să spui asta, îi șopti Deelor.

Lupta împotriva senzației de greață. Era efectul tipic al anticoagulantelor. Probabil că primise ajutor medical.

– Mai târziu, când am să mă simt mai bine, am să le spun.

Trebuia să aibă mintea limpede pentru a le explica prezența lui pe Ferrel și pentru a-și consolida autoritatea pe Enterprise.

– *Căpitanul Manin a fost trimis la infirmerie.*

Picard ascultă raportul lui Riker transmis prin intercom, cu o ușurare neexprimată. Având în vedere că erau numai treizeci de supraviețuitori dintr-un întreg echipaj al unei nave galactice de clasă-pleiadă, nu avea nici un motiv să-și închipuie că vreunul din ofițerii de rang superior se salvase.

– Revino imediat ce ai vorbit cu el!

Picard ardea de dorința de a pune chiar el întrebările, dar nu putea părăsi puntea atât de curând după un atac. Căpitanul aștepta cu nerăbdare întoarcerea ofițerului său, ascunzându-și emoția sub masca de calm.

Zece minute mai târziu, Riker ieșea dintr-un turbolift, îndemnând un alt bărbat într-o uniformă

prăfuită să iasă împreună cu el. Străinul era înalt și uscățiv, cu părul cărunț.

– Căpitanul Manin e la infirmerie, explică Riker. El e ofițerul I, D'Amelio.

– Bine ai venit la bordul navei **Enterprise**, spuse căpitanul apropiindu-se de cei doi bărbați. Întâmpinarea aduse un zâmbet pe chipul lui D'Amelio, dar trecură câteva clipe până când acesta observă mâna întinsă a căpitanului. Cu mișcări încete, ofițerul întinse mâna și cei doi își strânseră mâna. Rămase pe loc până când Riker îl împinse ușor de umăr și intrară în camera căpitanului.

Căpitanul îi urmă. Așteptă să se închidă ușa și, abia apoi, dădu glas temerilor sale.

– Ofițer I, omul ăsta e în stare de șoc! Ar trebui să fie la infirmerie!

Riker îl conduse pe ofițer spre unul din scaunele care se aflau în fața biroului căpitanului.

– A fost tratat deja. Sunt sigur că doctor Crusher i-ar fi dat voie să plece dacă i-aș fi spus, dar n-am vrut s-o deranjez.

– Cu alte cuvinte, ar fi mai bine să discutăm repede până nu-și dă seama că a dispărut, spuse Picard așezându-se pe un scaun, în fața lor.

Discuția nu s-a derulat fără poticneli. D'Amelio părea să nu poată, uneori chiar să nu vrea, să răspundă la întrebările referitoare la nava străină care îi atacase.

Cele câteva răspunsuri pe care le-a dat au ridicat și mai multe semne de întrebare.

Picard respiră adânc, îndepărtând răceala din voce:

– Domnule D'Amelio, continui să afirmi că Ferrel funcționa cu puțini oameni? Ne bucurăm. Ne-am gândit că drama era mult mai gravă. Cred că-ți dai seama de uimirea noastră – patruzeci și șase de oameni reprezintă un echipaj neobișnuit de mic pentru o navă galactică.

– Pentru noi era suficient.

– Suficient pentru ce? întrebă Riker.

Nici acum, D'Amelio nu răspunse. Privirea lui rătăcea distrată prin cameră. Picard și Riker schimbă priviri neputincioase în care se citea un scepticism tot mai mare. Fiecare întrebare referitoare la misiunea navei avea ca rezultat scăderea atenției. Picard n-avea nevoie de calitățile Deannei Troi pentru a-și da seama că D'Amelio ascundea informații. Poate că va trebui s-o cheme și pe consilier la o discuție dacă omul nu-și va schimba felul de a răspunde.

Apelul intercomunicației îl opri pe căpitan să mai pună alte întrebări:

– *Crusher către căpitan!*

Picard aștepta apelul.

– Fii liniștită, doctor Crusher, avem mare grijă de domnul D'Amelio. Studie profilul ofițerului I și avu un sentiment de nemulțumire. Dar tot mai trebuie să întrebăm...

Doctorul îi luă vorba din gură:

– *Căpitane, una din avariile de pe Ferrel s-a datorat unei explozii provenite de la un fazez de mând.*

Cei trei bărbați aflați în încăpere fură uimiți de afirmația ei.

– Ești convinsă? întrebă Picard. Poate contactul cu câmpul de forță al străinilor...

– *Nu, nu câmpul de forță. Descompunerea celulară este caracteristică arsurilor provocate de fazere și el este singurul adus la bord cu răni de asemenea natură. Toți ceilalți au fost șocați sau suferă din cauza expunerii în vid, a impactului cu resturile epavei... Dar omul ăsta a fost împușcat.*

Picard se întoarse spre ofițer I. De data asta, nu-și mai ascunse mânia.

– Domnule D'Amelio, ce naiba s-a întâmplat pe nava aia?

– Nu știu absolut nimic. În zăpăceala lui, D'Amelio ieși din starea de visare. Se întoarse de la Picard spre Riker. Zău, nu știu. Puntea se prăbușea... nu ne mai rămăsese mult timp. Nu era nici o speranță de salvare, sau cel puțin așa credeam noi. Căpitanul Manin și cu mine ne pregăteam să inițiem operațiunea de autodistrugere.

– Dar n-ați dus-o la bun sfârșit, spuse Picard.

– Nu... D'Amelio clătină capul de parcă ar fi vrut ca răspunsul să fie mai clar. Voiam să-mi declin rangul și identitatea când totul s-a întunecat.

– *De ce nu e omul ăsta la infirmerie?* întrebă Crusher. Căpitanul își dădu prea târziu seama că ea ascultase. *Trimite-l înapoi imediat*

Vocea ei se întrerupse brusc, deși legătura rămăsese deschisă. Picard auzi o căzătură urmată de zgomotul surd al unei discuții purtate pe ton ridicat. Glasul lui Crusher spunea : "*Stai! Căpitane Manin, nu accept așa ceva... securitatea infirmeriei...*"

Aceste cuvinte îi făcură pe Picard și pe Riker să se repeadă afară pe ușă.

Dacă infirmeria nu părea arena potrivită pentru o confruntare violentă, combatanții păreau și mai puțin convingători. Doctor Crusher reușise să-l oprească pe căpitanul Manin care se repezise la celălalt pacient, dar era mai preocupat de răul pe care și-l provoca lui însuși în timp ce se zbătea să scape din strânsoarea ei și să pună capăt luptei. Puterea lui era aparentă – ea știa că el este foarte grav rănit. Numai forța unei mâini aprige îi întărise trupul slăbit.

– Să te ia naiba, Deelor! țipă Manin, în timp ce se lupta să scape din strânsoarea doctorului Crusher. Tu mi-ai distrus nava, echipajul!

Crusher aruncă o privire peste umăr, spre cel căruia îi fusese adresată această acuzație și-și dădu seama de situația celui de al doilea bărbat. Se

prăbușise lângă perete și fața îi era scaldată de sudoare. Manin reușise să-l lovească de câteva ori în regiunea pieptului, dar pe bandaj nu se zărea nici o pată. Doctorul atribui paloarea de pe chipul lui Deelor mai curând durerii, decât pierderii de sânge.

Ușile infirmeriei se deschiseră brusc și Yar, șeful însărcinat cu securitatea, intră împreună cu Riker și Picard după ea. Când îl văzu pe bărbatul care se lupta cu Crusher, Yar scoase fazeul.

– Nu! Doctor Crusher făcu o mișcare pentru a veni în fața lui Yar. E foarte grav rănit. Chiar și unda care să-l adoarmă l-ar putea omorî.

Căpitanul Manin profită de lipsa de atenție a doctorului și se repezi spre Deelor. Picard sări între cei doi cu brațul ridicat pentru a para o eventuală lovitură, dar aceasta nu veni. Manin se clătină și fu pe punctul să cadă. Picard îl prinse tocmai la moment. Îl prinse și îl lăsă ușor pe podea.

– Stai liniștit. Nu-ți faci decât ție rău, spuse grăbit căpitanul, dar vocea lui făcu ca agitația omului să crească.

– N-a fost vina mea, șopti Manin abia respirând. I-am urmat ordinele. Flota Stelară m-a obligat.

– Taci! îl avertiză Deelor. Ți-am ordonat să taci!

Crusher îngenunche alături de Picard și-l examinează pe bărbatul aflat în brațele căpitanului.

– Ajută-mă să-l duc până la scanner.

Se mișcă ră repede, ridicând trupul pe patul mașinii de diagnosticare, dar doctorul își dădea seama că puterile lui Manin slăbesc tot mai mult. Panoul care se închise deasupra pieptului lui emise un sunet alterat.

– A început să piardă din nou sânge.

Crusher chemă asistenții medicali. Descoperise răni la nivelul ficatului, splinei și rinichilor.

– Țesut celular, ceru ea și asistenta îi înmână o seringă. Doctorul administrează serul într-o venă a gâtului, dar nu reuși să oprească hemoragia. O a doua injecție îngroșă sângele, dar acesta continua să inunde cavitatea toracică. Nu putea fi administrată o a treia doză. Încă o injecție și ar fi coagulat complet sângele.

Conștient de eforturile depuse de Crusher, căpitanul navei Ferrel strânse brațul lui Picard. Strânsoarea era lipsită de forță, dar Picard se lăsă tras mai aproape.

– Misiune controlată de... de un afurisit de birocrat!

– Taci, Manin! Deelor se îndepărtă de perete, îndreptându-se spre masă, dar locotenent Yar stătea încă cu fazeul în poziție de tragere. Yar îndreptă arma spre el. Deelor se opri, clătinându-se.

– Violezi securitatea Flotei Stelare!

Crusher știa că pacientul e prea slăbit pentru a suporta o intervenție chirurgicală. Ar fi încercat dacă organele vitale ale pacientului n-ar fi fost transformate într-o masă amorfă. Nu mai avea ce să opereze. Îi

administrează un medicament care să-i mai ușureze durerile.

Vocea lui Manin devenise o șoaptă. Picard se aplecă mai aproape de el, încercând să-l audă. Un singur cuvânt era clar.

– Hamlin? întrebă Picard ca un ecou. Ce e cu Hamlinul?

Nu primi nici un răspuns. Mâna slăbi strânsoarea.

– Nebunule! Uitând de avertismentul lui Yar, Deelor se apropie de Manin. Am să-ți iau comanda pentru această indisciplină!

– Nu te mai poate auzi. Doctor Crusher ridică panoul ce acoperea trupul nemișcat. E mort.

Capitolul 4

Jurnal de bord suplimentar al căpitanului. Evenimentele care au dus la distrugerea navei USS Ferrel sunt încă învăluite în mister. Am teleportat la bord treizeci de oameni de pe o navă care ducea sute. Și nici unul din acești treizeci nu ne spune de ce le-a fost atacată nava.

Puntea de odihnă a fost creată pentru a asigura o stare de bine celor care o folosesc. Scaune tapitate se află în jurul unei mese ovale de proporții generoase; ferestre mari, ușor curbate, de-a lungul întregului perete, lăsând să se vadă o imagine ce-ți taie respirația – un număr imens de stele asemeni unor pietre nestemate. Doisprezece oameni pot sta în jurul mesei fără să se simtă înghesuiți. Dar acum, pe punte se aflau numai patru persoane.

– Consilier, te simți bine? întrebă Picard. Troi se lăsase în îmbrățișarea moale a unui scaun și închise imediat ochii.

Genele negre tremurară o clipă, apoi ea deschise ochii.

– Sunt puțin obosită, recunosc eu cu oarecare sovăială. Contactele cu Fermierii și cu supraviețuitorii de pe Ferrel m-au epuizat.

– Și nici n-au fost de prea mare folos, spuse Riker, în timp ce el și Data se așezau în jurul mesei. Toți se poartă de parcă noi am fi dușmanul.

Picard o văzu pe Troi crispată în momentul în care ofițerul trecu prin spatele scaunului ei. Reacția ei îi confirmă bănuiala că ea este neobișnuit de sensibilă la starea de spirit a lui Riker. Forța actualei stări de neputință a bărbatului acționa cu putere asupra capacității emoționale de apărare a femeii.

– Să începem informarea, sugeră Picard îndepărtându-se de Troi pentru a se așeza în capul mesei. Își dăduse seama că propria lui nerăbdare se adăuga, probabil, emoțiilor din jurul ei.

– Nu înțeleg ce se întâmplă, spuse exasperat Riker în timp ce se așeza. Conform spuselor primului ofițer, Deelor este un consilier eficient ale cărui atribuții erau să îmbunătățească operațiunile și să mențină regulamentul interior de pe Ferrel, dar, conform fișelor de personal ale Flotei Stelare, el nu este

membru al echipajului. Nici măcar nu este înregistrat ca fiind la bord.

– Am căutat numele lui în toate computerele, confirmă Data. N-am găsit nimic. Nu există nici o înregistrare referitoare la Andrew Deelor în computerele Flotei Stelare și nici în cele ale populațiilor Federației din acest sector.

– Iar echipajul de pe Ferrel nu vrea să spună cine a încercat să-l omoare și de ce. Parcă toți s-ar fi uitat în altă parte atunci când a fost împușcat, spuse Riker cu un vizibil dezgust. Dēanna, spune căpitanului ce ai simțit.

Troi ezită, luptându-se să transpună impresiile în cuvinte.

– Un asemenea amestec de emoții contradictorii. Părere de rău pentru moartea căpitanului lor, mânie, aproape ură în momentul în care se menționează numele lui Deelor și mereu grija de a păstra totul secret. Nu vor recunoaște că știu ceva, decât dacă ar fi constrânși.

– Aici nu este inchiziție, spuse Picard, făcând un gest cu mâna. Cu toate astea, nu pot accepta ca acest incident să rămână nerezolvat. Trebuie să știu ce s-a întâmplat pe Ferrel, dacă nu pentru altceva măcar pentru a apăra Enterprise. Se încruntă atunci când își imaginează nava lui sfâșiată și răsucită, cu echipajul și pasagerii zburând printre resturile epavei. Dar celălalt civil, femeia?

– Numele ei este Ruthe, spuse Riker. Oftă exasperat. Nu vrea să ne spună cel de-al doilea nume și nu vrea să răspundă la nici o altă întrebare. Repetă numai "Întreabă-l pe Deelor!"

– Ale cărui simțăminte nu sunt destul de puternice pentru a ne da vreun răspuns. În momentul în care a anunțat moartea lui Manin, Deelor parcă a împrăștiat și o vrajă. Este rănit, dar nu atât de grav. Se prefăce că este slăbit, spuse căpitanul încruntat. Așa cum D'Amelio s-a prefăcut că ar fi șocat. Dar de ce? Ce ascund cu toții?

Mesajul venind de la Yar prin intercom, întrerupse pentru o clipă discuția lor.

– *Fermierul Patrisha a chemat puntea. Din nou. În vocea locotenentului se citea îngrijorarea. Insistă să vorbească cu tine personal, căpitane.*

– Spune-i...dar Picard se mai gândi o dată înainte să termine ce voia să spună. Începu din nou. Spune-i că totul e sub control și că am să mă întâlnesc cu ea îndată ce îndatoririle mi-o vor permite.

Întrerupse legătura cu o lovitură ușoară a degetului.

– Pasagerii, ca și copiii, ar trebui văzuți, dar nu auziți, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. Înlăturându-i din minte pe Fermierii Oregon, se întoarse la problema lor. "Hamlin". Pentru mine asta înseamnă un singur lucru – Masacrul de pe Hamlin.

Eram doar un băiețel pe vremea aceea, dar îmi amintesc foarte bine incidentul.

– Eu am citit despre acest eveniment istoric la academie. Riker surprinse privirea întrebătoare a lui Troi și începu să explice. Hamlin era o colonie minieră aflată la frontiera Federației. Cu cincizeci de ani în urmă, au raportat un prim contact cu o nouă rasă extraterestră, apoi, brusc, orice comunicare a fost întreruptă. Următoarea navă cu provizii care a ajuns pe planetă a descoperit că toți cei din colonie fuseseră omorâți.

– Nu toți, îl corectă Data. Numai adulții. Lipseau din colonie copiii. S-a presupus că și ei fuseseră omorâți.

– Unii spun că au fost mâncați, murmură Picard de parcă cuvintele tainice erau ecoul unei propoziții de mult uitate.

– Întrebare: mâncați, adică consumați? Ca o sursă de hrană?

– Da. Rapoartele cele mai senzaționale menționau această posibilitate. Picard regretă imediat comentariul și încercă să-l scoată din discuție. Se întoarse spre Riker. S-ar putea ca extraterestrilor care au atacat nava **Ferrel** să fie aceiași care au fost vinovați de Masacrul de pe Hamlin?

Dar Data nu putea fi determinat să schimbe discuția.

– Poate că echipajul care lipsește de pe navă a fost mâncat. Cu toate că mai multe sute de trupuri ar presupune o foame considerabilă.

O altă chemare din partea locotenentului Yar îl salvă pe căpitan de obligația de a răspunde.

– Tot Fermierii? întrebă Picard.

– *Nu, căpitane. Am primit un mesaj de pe Zendi, Baza Stelară Zece.*

Riker se răsuci pe scaun cu mâinile la piept.

– A durat mult până au luat din nou legătura cu noi, căpitane. Mesajele ar trebui să ajungă la noi în câteva ore, nu într-o zi.

– Târziu sau nu, măcar am primit niște răspunsuri de la amiralul Zagrath, spuse Picard. Fă-mi legătura aici, locotenente.

– *Te sfătuiesc să preiei mesajul în birou, căpitane. Cod de transmisie 47, numai vizual.*

– Mesajul a durat numai trei minute! protestă Yar. Ea se aplecă în față, privind spre peretele curbat care separa puntea de camera căpitanului. Dar el a stat acolo un car de vreme.

Data împinse consola ops-ului în așa fel încât să fie cu fața la toți ofițerii de pe punte.

– Zece minute și douăsprezece secunde. Nu este o durată în care să nu poți vedea o transmisiune secretă. Dacă ești om, vreau să spun.

– Eu spun că douăzeci de minute sunt prea mult, spuse Geordi câteva minute mai târziu. În fond, de câte ori poți să asculți un mesaj de trei minute?

– Șase virgulă șase, șase, șase, șase...

– Data, spuse Yar, întrerupând activitatea androidului. A fost vreo activitate pe computer la terminalul căpitanului?

– Nu, conform...

Riker își clătină capul cu hotărâre.

– Destul, Data! Suntem gata să ne amestecăm în intimitatea unei persoane. Vom afla foarte curând ce se întâmplă. După ce mai așteptară zece minute, primul ofițer se întoarse spre Troi. N-ai spus mai nimic referitor la absența căpitanului. Tu nu ești curioasă?

– Ce întrebare e asta? îi răspunse Troi. Cum rămâne cu grija ta pentru intimitate?

Geordi și Data se întoarseră în același timp și o priviră, în tăcere, pe consilier. Ea se uită pe deasupra capetelor lor și îi văzu pe Yar și pe Worf care o priveau și ei. Troi oftă din greu.

– Dacă trebuie neapărat să știți, simt că el trăiește un moment de mare mânie. Încearcă să-și controleze sentimentele.

Renunțară la orice altă explicație în momentul în care se auzi ușa de la cabina căpitanului deschizându-se și, apoi, închizându-se. Pe fața lui Picard nu se vedea nici o urmă a vreunei emoții în momentul în care se îndreptă spre partea din față a

punții. Rămase în fața lor, cu spatele spre ecran, tuși tare, ca și când ar fi vrut să se facă liniște într-o clasă prea gălăgioasă. Imediat după aceea, glasul lui obișnuit se adresa unui punct aflat în centrul încăperii.

– Conform instrucțiunilor Conducerii Flotei, între membrii echipajului nu se va mai discuta despre evenimentele la care am fost martori ca urmare a apelului primit de pe **Ferrel**. Toate jurnalele de bord și senzorii vor fi sigilați. Am încredere că fiecare dintre voi va urma aceste instrucțiuni cu strictețe.

Semnalul unei chemări prin intercomunicație sparse liniștea apăsătoare ce se instalase după anunțul căpitanului. Yar întrerupse apelul de la consola ei pentru comunicații.

– E din partea Fermierilor Oregon, căpitane.

– Informează-o pe Fermier Patrisha că mă voi duce acum să vorbesc cu ea, răspunse Picard, fără nici o intonație în glas.

Ajunsesese deja la ușile turboliftului când se întoarse și spuse:

– Data, preia comanda la conn. Ofițer I, am nevoie de prezența ta.

Riker nu puse nici o întrebare, în timp ce liftul trecea de la un nivel la altul, îndreptându-se spre centrul farfuriei. Privea drept înainte, într-o atitudine gravă, asemeni căpitanului, care luase o poziție marțială.

– Oprește! Ordinul brusc al lui Picard făcu liftul să se oprească. O alarmă luminoasă semnaliză că se aflau între etaje.

– În calitate de ofițer I, trebuie să știi măcar o parte din conținutul mesajului.

– Neoficial, presupun, spuse Riker. Privi în jurul lui, în compartimentul îngust. Locul informării este destul de neortodox.

Buzele subțiri ale lui Picard se strânseseră într-o linie și mai subțire.

– Se pare că misteriosul Andrew Deelor există cu adevărat. Și la o înălțime foarte rarefiată. Amiralul Zagrath l-a numit ambasador diplomatic. O tușe seacă îi trădă scepticismul. Posibil, dar Serviciul de securitate al Flotei pare mai verosimil.

– Asta ar putea explica numărul mic de membri ai echipajului de pe Ferrel. Misiune ultrasecretă, risc foarte mare.

– Da, dar probabil că nu vom ști niciodată ce făceau acolo. Întregul incident petrecut pe Ferrel a fost acoperit de vălul secretului. Picard ceru turboliftului să pornească. În interesul securității Federației.

Această simplă afirmație îl făcu pe Riker să protesteze.

– Da, căpitane, e ultimul grad în clasificarea celor mai mari secrete.

– Exact.

Ușile turboliftului se deschiseră. Discuția se încheiase.

Când clopoțelul de la ușă sună, Patrisha respiră adânc și privi spre intrarea apartamentului pasagerilor.

– Intră, spuse ea, și ușile se deschiseră singure. Câtă risipă prostească de energie, gândi ea, dar îndepărtă iute acest gând și porni să-i întâmpine pe cei doi bărbați care intraseră.

– Îți mulțumesc că ai venit, căpitane, spuse Patrisha celui mai în vârstă. Nu fusese niciodată prezentată lui Picard și nu era încă sigură de însemnele gradului care se aflau pe uniformele celor din Flota Stelară, dar învățase să recunoască un comandant după aerul acestuia. Ofițerii păseau cu o grație caracteristică și cu aroganță, dar acest bărbat păsea cu mai multă demnitate decât văzuse vreodată la bordul navei. Se întoarse către cel care nu-i mai era deja un străin.

– Ne întâlnim din nou, domnule Riker!

– După prea multă vreme, Fermieră Patrisha.

Zâmbetul celui mai tânăr era mai cald decât cel al însoțitorului său. Riker îi răspunsese într-unul din idiomurile Fermierilor. Ar fi preferat să continue discuția cu el, dar nu așa se comportau oamenii aceștia. Gradul trebuia onorat.

– Am înțeles că ai fost îngrijorată din cauza alarmei, spuse căpitanul.

– Întreaga comunitate e foarte îngrijorată de recente evenimente, recunoscui Patrisha. Căpitanul abordase foarte brusc subiectul întrevederii, dar nici ea nu dorea să prelungească întâlnirea.

– Vorbesc ca unul dintre ceilalți.

– Am înțeles, spuse Picard, aruncând repede o privire spre cealaltă încăpere a apartamentului.

Patrisha roși la auzul acestui comentariu. El auzise zgomotul înăbușit al trupurilor care se mișcau și al vocilor șoptite ce venea de dincolo de perete și își dăduse seama că ascultătorii tocmai se ascunseseră. Ea își mască încurcătura printr-o declarație a principiilor Fermierilor.

– Căpitane Picard, noi suntem oameni pașnici.

– Îmi pare rău că recenta întâlnire v-a supărat, spuse Picard, deși ea nu remarcă nici o urmă de părere de rău în atitudinea lui. Te rog să-i asiguri pe oamenii tăi că n-au fost nici o clipă în pericol și că nava care a atacat a părăsit acest sector.

– Nu despre asta e vorba, căpitane! Noi nu vom lua parte la acțiuni militare!

– Îți înțeleg îngrijorarea. Dar **Enterprise** trebuie să ajute navele avariate. În această situație deosebită, a trebuit să facem apel la forță. Regretabil, dar necesar. Curând, foarte curând vom ajunge la capătul călătoriei spre New Oregon.

– Dar de ce mai întârziem aici? insistă Patrisha. Dacă trebuia să salveze comunitatea și, categoric nimeni n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe căpitan, ea trebuia să pună întrebările strict necesare.

Îi răspunse Riker:

– Suntem obligați să ajutăm echipajul navei avariate, să se poată întoarce pe Baza Stelară Zece.

Patrisha își dădu seama că Picard își pierduse răbdarea, după felul cum acesta își lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt. Era la fel ca Dnrys, care se repede afară pe ușă imediat ce îndeplinește minimum de acte de curtenie. În orice caz, ei nu-i mai veneau în minte alte întrebări.

– Nu te mai rețin de la treburi, spuse ea.

Era o încheiere tradițională a Fermierilor, dar Picard îngheță, de parcă abia atunci își dăduse seama de nerăbdarea lui. Reuși să simuleze un ușor zâmbet înainte de a pleca.

– Dacă mai ai nevoie de ajutor, te rog s-o chemi pe consilierul Troi.

– O voi face cu plăcere, spuse Patrisha cu politețe în timp ce-i conducea pe cei doi bărbați spre ieșire. Oftă ușurată atunci când ușa se închise și cei doi se întoarseră la îndatoririle lor. Câteva clipe mai târziu, o ușă aflată în spatele ei se deschise ușor.

– În aer a rămas încă mirosul tehnologiei lor, spuse Dolora mirosind în timp ce se apropia.

– Oh, te rog! mormăi Patrisha, dar vocea ei nu se mai auzi din cauza vocilor ridicate și certărețe care se apropiau. Tot mai mulți Fermieri ieșiră din locurile unde se ascunseseră și se apropiau de ea.

– Ai fost mult prea înțelegătoare, spuse Thomas în stilul lui prețios. Nu putem fi reținuți aici împotriva voinței noastre.

– Dimpotrivă, în privința asta nu avem de ales, spuse Patrisha. În orice caz, căpitanul Picard a dat dovadă de destul tact să nu scoată acest lucru în evidență.

Numai Thomas putea s-o scoată atât de tare din sărite, încât să apere un străin.

Dolora își îndreptă degetul în direcția coridorului:

– Este o jignire și guvernul Grzydc trebuie informat despre tratamentul la care au fost supuși cetățenii lui.

– Nici ei nu ne-au tratat mai bine, bombăni o altă femeie.

Un bărbat din cealaltă parte a încăperii strigă:

– Străinii nu cunosc noțiunea de respect. Nu te poți aștepta la nici o decență din partea unora ca ei.

Dacă ar fi tipat la Fermieri dându-le argumente raționale, n-ar fi făcut decât să-și piardă vremea și răsuflarea. Patrisha se aruncă pe o sofa și își închise gândurile în fața diferitelor recitaluri ale motivelor de jignire mai mult sau mai puțin reale. Scenariul se

repetase de mai multe ori, cu variații minore, de când porniseră spre New Oregon și devenise deja plictisitor, chiar obositor.

– Fermierii au acceptat această întârziere cu mai mult calm decât m-am așteptat, remarcă Picard după ce el și Riker părăsiseră încăperile pasagerilor. Primul ofițer nu se plânsese, dar zvonuri despre exploziile temperamentale ale coloniștilor ajunseseră la urechile căpitanului pe alte căi.

– În special, Fermiera aceea a acceptat vestea foarte ușor, spuse Riker, în timp ce mergeau pe coridor. Dar, de acum, cred că s-au resemnat în privința întârzierilor. Grupul aștepta de aproape o lună pe Baza Stelară Zece înainte să-i luăm noi pentru a face restul de drum. Lumea lor și-a folosit influența diplomatică pentru a reuși să urce comunitatea la bordul lui *Enterprise*.

– Nu credeam că Grzydc are vreo influență, spuse căpitanul, în timp ce intrau în turbolift.

Riker îl direcționează spre punte.

– Conform spuselor lui Wesley, guvernul Grzydc a plătit pentru noul teritoriu al Fermierilor.

– Pământurile formate artificial sunt foarte scumpe, spuse Picard gânditor. Mă surprinde că o

lume săracă în resurse cum este Grzydc s-ar fi grăbit să ajute un grup de cetățeni naturaliști.

Riker se încruntă cu tristețe.

– Poate că era un preț mic pentru a-i îndepărta de pe planetă.

Turboliftul își încetini înaintarea, apoi se opri. Picard și primul său ofițer coborâră pe punte, se îndreptară spre centrul ei în mijlocul unei confruntări dure între șeful însărcinat cu securitatea, Yar, și Andrew Deelor. Yar încetă să mai țipe în momentul intrării căpitanului, iar Deelor își ascunse pumnii strânși în buzunarele jachetei medicale albastre. Femeia cunoscută numai sub numele de Ruthe stătea alături de el, nemișcată în urma loviturii.

– Care este problema? întrebă Picard. Se adresase locotenentului Yar, dar atenția lui era îndreptată spre Deelor. Trăsăturile chipului său se estompaseră de când se întâlniseră în infirmerie. Ambasadorul avea un chip nici frumos, nici urât și ușor de uitat. Era de înălțime medie, nici prea gras, nici prea slab, în general, un om pe care nu-l remarcă.

– Ambasadorul Deelor nu va părăsi puntea așa cum i s-a cerut? Yar folosisse titulatura bărbatului, dar suspiciunea privind autenticitatea acestuia era clară. Tocmai voiam să chem echipa de pază ca să-l conducă în apartamentele lui.

– Ai acționat corect, locotenent Yar.

Picard se întoarce către Deelor și către însoțitoarea lui.

– Pasagerii nu au voie pe punte fără permisiunea mea expresă.

– Eu nu sunt un pasager obișnuit, sublinie Deelor.

– Categorie că nu. Zâmbetul de pe buzele lui Picard nu se reflecta și în privire. Ți-ai revenit remarcabil în urma rănilor primite, ambasadorule!

– Doctor Crusher este un medic remarcabil. Mă simt mult mai bine. Scoase mâinile din buzunare și lăsă brațele să-i atârne pe lângă corp, dar încordarea din umeri rămase.

– Foarte bine. În cazul ăsta vei putea răspunde câtorva din întrebările mele. Picard îi conduse pe cei doi de-a lungul rampei în formă de arc, până spre biroul lui. El și Riker îi urmară, dar Deelor dădu din cap, nemulțumit de prezența primului ofițer.

– Ar fi mai bine dacă am discuta singuri, căpitane. Nu încercase să o exprime ca pe o dorință. Era un ordin.

– Cum dorești, ambasadorule. Picard îi făcu semn lui Riker să se supună.

Ruthe părea să nu-și dea seama de tensiunea care plutea în cameră. Se uita fascinată la peștii care pluteau în acvariul din perete. Riker trecu prin stânga ei și ieși. După ce ușa se închise, Picard se duse lângă biroul său, cu fereastra în spate. Rămase în picioare,

cu degetele mâinilor odihnindu-se ușor pe suprafața lustruită a biroului.

– Amiralul Zagráth a spus foarte clar că trebuie să mă abțin să răspund la orice întrebare referitoare la atacul asupra navei **USS Ferrel**. Asta înseamnă că trebuie să renunț la orice cercetare referitoare la atacul asupra voastră?

– Nu a fost un atac, căpitane, spuse Deelor, liniștit. A fost vorba de un accident.

– Mă bucur să aud asta. Înseamnă că veți fi în siguranță la bordul navei **Ferrel**, pe drumul ei de întoarcere pe **Zendi**, **Baza Stelară Zece**. Desigur, va fi destul de greu cu treizeci de oameni stând unii peste alții în zona motoarelor, dar călătoria nu va dura decât opt sau nouă săptămâni.

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Deelor.

– Atins, căpitane. Dar lasă-mă să pun capăt imaginației tale. Știi deja prea multe și totuși nu știi destul.

Ambasadorul își trase un scaun și se așeză. Se lăsă pe spate confortabil. **Picard** se așeză și el pe scaunul lui, dar rămase drept, rezemat de spetează. Nu se lăsa păcălit de lipsa de formalism.

– Nu am intenția să mă întorc pe **Ferrel**, recunosc Deelor. Așa cum ai specificat și dumneata, călătoria ar putea fi prea puțin confortabilă și obositoare. Temperamentele se pot dezlănțui în condițiile

stresului provocat de perioada lungă petrecută în spațiul limitat al navei.

– Echipajul de pe **Ferrel** te urăște. De ce?

– Fiindcă eu am comanda întregii misiuni și sunt deasupra căpitanului. Și fiindcă am subestimat puterea adversarului nostru. Așa cum, probabil, bănuiești, extratereștrii care ne-au atacat sunt răspunzători și de un anume incident petrecut pe planeta Hamlin.

– Masacrul de pe Hamlin, spuse Picard plat. Aceste cuvinte mai atingeau încă o coardă sensibilă în el. Trei sute de oameni au fost omorâți fără nici un motiv. În mod normal, un asemenea măcel nu e considerat numai un incident.

Deelor spuse, ridicându-și sprâncenele:

– Văd că nu va fi nevoie să-ți dau amănunte.

– Ce știi despre acești extratereștri?

– Ei își spun choraii.

– Choraii, repetă Picard în șoaptă. Deci dușmanul avea acum un nume. Și asta nu a fost o întâlnire întâmplătoare.

– Oh, nu. A fost nevoie de un contact radio care a durat luni de zile pentru a se realiza întâlnirea dintre nava **Ferrel** și o navă a choraiilor. Deelor făcu o pauză. În momentul în care reîncepu să povestească, o făcu cu mai puțină aroganță. Eram pregătit pentru o acțiune ostilă din partea choraiilor și am testat capacitatea noastră de apărare. Era esențial ca **Ferrel** să dispună de o forță militară egală cu cea a choraiilor, o forță

destul de puternică ca să le impună respect și totuși nu prea puternică pentru a nu-i speria.

– Ce n-a mers cum trebuia? insistă Picard.

– Am calculat greșit, am stat prea mult în expectativă. Choraiii au considerat asta ca un semn de slăbiciune și au trecut la atac să ne omoare. Rețeaua lor energetică ne-a surprins. Rezervele noastre de energie nu erau capabile să reziste acestui câmp de presiune mai mult de câteva ore. O lecție dureroasă, dar o lecție valoroasă. Data viitoare, la bordul lui Enterprise, voi învinge.

Palma desfăcută a lui Picard lovi suprafața biroului.

– Nu cu nava mea!

– Am autoritatea să-ți iau comanda, sau amiralul nu ți-a spus? Aroganța revenise în atitudinea lui Deelor.

Treizeci de ani de disciplină în cadrul Flotei îl ajutară pe Picard să facă să dispară distanța dintre ei și să-i dea o lecție, care-l puse pe ambasador la locul lui.

– Da, am fost informat, spuse el în cele din urmă. Acea parte a mesajului îl infuriase și încă mai simțea cum îl cuprinde acel sentiment de furie.

– Și care este, dacă îmi permiți să te întreb, scopul contactului nostru cu choraiii?

Această capitulare din partea lui Picard aduse o urmă de îngâmfare pe chipul lui Deelor. Picard își

simți maxilarele încleștate în așteptarea răspunsului. Doamne, dacă ar fi fost în stare să șteargă acel zâmbet.

– Choraiii sunt în căutarea mai multor metale: zinc, aur, platină, cupru. Evident, ei nu au capacitatea de a prelucra metalele pe care le găsesc în asteroizi. Dacă e nevoie, ei ucid pentru a obține ceea ce le trebuie, dar misiunea mea este să-i conving să accepte negocieri comerciale.

– Comerț? strigă Picard înfuriat. Pentru ce comerț? Ce au ei din ce ne-am dori noi?

Ruthe se apropie de ei...

– Ei au copiii de pe Hamlin.

Capitolul 5

Nava **USS Ferrel** plutea în spațiu. Lumina palidă ce pornea din cele patru motoare alungite scălda farfuria navei, alunecând pe rând asupra ferestrelor întunecoase și lipsite de viață.

Picard privea scena cu siguranța și confortul oferit de scaunul căpitanului aflat pe puntea navei **Enterprise**. Era flancat de o parte de primul ofițer, de cealaltă, de consilierul navei.

– Ești sigur, ofițer I? întrebă Picard în timp ce examina din nou imaginea de pe ecran.

Riker ridică ușor din umeri.

– Și mie îmi vine greu să cred, dar Logan jură că motoarele de pe **Ferrel** pot da o energie de impuls suficientă ca nava să ajungă pe Baza Stelară Zece. Întinse mâna și arată zona afectată. Câmpul de energie contractantă s-a strâns în jurul fuselajului și a afectat

farfuria, dar năcelele au rămas neatinse. Echipajele noastre care s-au aflat în zona afectată au spus că nu există gravitație, nu mai există hrană sintetică, nici un fel de confort, dar că echipajul va putea supraviețui.

– Nu așa îmi imaginez eu o călătorie, vorbi Geordi, dar Picard nu dădu atenție remarcii lui.

– De acord, La Forge. Acum, când echipajul de pe **Ferrel** a înțeles în ce situație se află, poate se vor gândi mai bine ce hotărâre să ia. Locotenent Yar, deschide o cale video cu nava.

În ciuda tuturor eforturilor inginerului Logan, secția comunicații aflată pe farfurie fusese rău afectată și nu se putea face un contact vizual.

– Canalul e deschis, căpitane.

– Ești hotărât să treci prin toate astea, domnule D'Amelio?

– *Căpitanul Manin se întoarce acasă cu propria lui navă. Nu acceptăm altă soluție*, răspunse vocea primului ofițer.

Consilierul Troi se aplecă mai mult spre căpitan și îi șopti:

– Sunt hotărâți să rămână pe propria navă, dar nu pentru a-l onora pe căpitanul lor. Sunt nerăbdători să rupă asociația cu ambasadorul Deelor.

Picard înțelese prea bine acest sentiment.

– Cum dorești, comandante. Nava **Ferrel** e liberă să plece. Mult noroc în călătoria voastră!

Ironia care se ghicea în răspuns îl făcu să fie și mai dur:

—Nu-ți consuma norocul oferindu-ni-l nouă, căpitane Picard. O să ai mai multă nevoie de el decât noi.

USS Ferrel plecă fără nici o ceremonie. O smucitură scurtă distorsionă structura navei, apoi aceasta dispăru de pe ecran. Picard privea imaginea care dispărea de pe ecran cu un sentiment confuz, dar cu destul de multă neliniște, neștiind dacă să fie neliniștit pentru nava avariata Ferrel sau pentru propria lui navă. Cuvintele spuse la plecare de D'Amelio îi răsunau în minte asemeni unei sirene de alarmă.

Enterprise își dovedise capacitatea de luptă în mai multe ocazii, dar misiunea ei de bază era pacifistă. Spre deosebire de alte nave dinaintea ei, această navă stelară purta la bord familii. Picard avusese nevoie de mai multe săptămâni să se obișnuiască cu imaginea copiilor plimbându-se pe coridoare.

Ei erau cel mai evident simbol al populațiilor care se estindeau și prezența lor îl deranja. Ei îi aminteau mereu că natura responsabilităților lui îi schimbase radical firea. Cu o navă asemeni navei Stargazer Picard n-ar fi ezitat să pomească în ajutorul captivilor de pe Hamlin, dar Enterprise era cu totul altceva.

Care era datoria lui? Putea el să riște cu conștiința împăcată miile de vieți aflate la bordul navei pentru acei copii de mult uitați? Căpitanul navei Enterprise nu știa ce să spună.

– Căpitane, spuse Data de la pupitrul lui de comandă. Am calculat pe computer traiectoria navei chorațiilor așa cum au semnalat-o senzorii noștri. Iată-l. Așteptă alte ordine. Dacă simțise o oarecare ezitare în atitudinea lui Picard, nu o arătă.

– Înainte, cu viteza patru warp, domnule La Forge, spuse, în cele din urmă, căpitanul. Așteptase până când horărârea fusese cu adevărat a lui, și nu a ambasadorului. Rezultatul fusese, în final, același. Și totuși, nu chiar același.

– Domnule Riker, adună întregul echipaj de bord pe puntea de observații. Locotenent Yar, informează-l pe ambasadorul Deelor că suntem gata să începem informarea.

Apartamentele vizitatorilor erau spațioase, chiar luxoase, după încăperile mici și fără confort de pe **Ferrel**, dar ambasadorul era prea preocupat ca să facă o comparație, iar lui Ruthe nici nu-i păsa.

Deelor își studie imaginea în oglinda aflată în dormitor, privind cu ochi critic linia din spate a uniformei. Era încântat să vadă că pielea sintetică ce-i acoperea arsurile era destul de subțire ca să nu se observe. Deelor nu era un bărbat vanitos, dar înțelegea ajutorul adus de subconștient autorității. Orice neatenție îi putea slăbi poziția.

Satisfăcut de modul în care arăta, el își îndreptă atenția către femeia care se zărea în spatele lui.

– Și tu ai nevoie de haine noi.

– Nu, spuse Ruthe și se ghemui în pat, strângându-și pelerina în jurul ei. Haina fusese curățată de curând, dar materialul era ros și culoarea, neagră inițial, se transformase într-o nuanță mai deschisă, un fel de cenușiu.

Deelor o cunoștea destul de bine ca să renunțe la acest subiect. Se reîntoarce la o frază spusă mai înainte:

– Și lasă-mă pe mine să vorbesc la întâlnire.

Fața ei apăru dintre cutele pelerinei.

– Așa fac întotdeauna. În orice caz, de cele mai multe ori.

– Da, dar atunci când nu o faci mă îngrijorezi. Picard nu este un prost. Cea mai mică scăpare și el va profita. Așa că este foarte important... Păși spre Ruthe, care luase forma unei mingi. Se așeză pe pat, alături de ea, convins că ea îl auzea, și continuă. E foarte important pentru amândoi să nu afle mai mult decât vrem noi să știe.

– Atunci de ce vorbești cu el? Întrebă ea cu o voce înăbușită.

– Dacă n-ar trebui, n-aș vorbi cu el. Se aplecă ușor spre umărul ei. Haide. Ne așteaptă.

Aflat lângă ușă, Picard privea cum sala de conferințe se umple cu membrii echipajului de bord. Locotenentul Worf se îndreptase devreme spre această încăpere și trecuse primul prin fața căpitanului. Se așează pe un scaun de lângă perete. Klingonianul fu urmat de Data și de Geordi. Androidul preluă comanda panoului de control al computerului și Geordi se așează alături de el.

– Ați venit devreme, remarcă Picard, atunci când Crusher trecu pragul.

– Se mai întâmplă.

– Citește asta până când începe discuția informativă.

Îi înmână raportul medical de pe Hamlin, pe care i-l dăduse Deelor. Doctorul luă pachetul și se îndreptă spre masă.

După puțin timp, apăru și al doilea grup. Doctor Crusher privi pe deasupra paginilor pe care le citea, tocmai la timp, să-l vadă pe fiul ei intrând împreună cu Tasha Yar și cu Deanna Troi. Ridică o mână pentru a-l invita pe Wesley să se așeze lângă ea, dar se opri la timp. Picard se amuză s-o vadă ascunzând gestul, lăsând să pară că ar fi vrut să-și scarpine vârful nasului.

– Unde este ambasadorul? întrebă Riker în momentul în care sosi. Sosise exact la fix. Și unde este Ruthe?

– Da, întotdeauna călătoresc împreună, remarcă Picard. Deci, cine e ea? Asistentă, atașat, prietenă?

Termeni fără nici o semnificație, oricare putând fi folosit, dar, fără ei, prezența lui Ruthe era de neexplicat.

– Iubită? opină Riker. Au luat apartamente separate.

Picard ridică ușor din umeri.

– Din câte știm noi, e soția lui.

Ca o replică finală, ușile se deschiseseră și în prag apărură Deelor și Ruthe. Picard se întreabă cât auzise ambasadorul din ceea ce vorbiseră ei.

– Așa ceva nu poate fi acceptat, spuse Deelor, când văzu numărul mare de oameni aflați în încăpere. Mai ales copilul!

– Nu îmi voi trimite echipajul de bord nici în misiunea asta și nici în vreo altă misiune fără să cunoască pe deplin situația. Și asta îl include și pe sublocotenentul Crusher.

Picard se îndreptă spre capătul mesei.

– Am încredere deplină în discreția lor.

Deelor își exprimă nemulțumirea încruntându-se, dar nu mai spuse nimic și se așează pe scaunul liber de lângă căpitan. Cu coada ochiului, Picard o văzu pe Ruthe refuzând scaunul oferit de Riker și așezându-se într-un colț întunecat al încăperii.

– Să începem, ceru Deelor, de parcă echipajul îl făcuse să aștepte.

Picard îi făcu semn lui Data să activeze ecranul computerului aflat în mijlocul mesei. O navă în miniatură își făcu apariția plutind deasupra mesei.

– Cu cincisprezece ani în urmă, începu Deelor fără nici un preambul, o navă de comerț a ferengilor a întâlnit o navă avariata a choraiilor care eșuase în spațiu. Rămăsese fără rezerve de zinc, motiv pentru care nava era imobilizată. Ferengii, intuind un viitor profit, schimbă o cantitate mică din acest metal pe singura marfă stabilă pe care choraiii o puteau oferi: cinci oameni aflați în captivitate. La rândul lor, ferengii oferiră acești oameni Federației, cerând un preț mare pentru fiecare. Atunci am aflat și noi despre soarta copiilor de pe Hamlin. Fuseseră luați la bordul navelor choraiilor și ținuti acolo timp de peste patruzeci de ani.

Vocea plată a povestitorului nu putea înlătura sentimentul de oroare pe care îl provoca această poveste.

– Cinci supraviețuitori! spuse Picard. Din colonie s-a raportat lipsa a patruzeci și doi de copii. Câți au mai fost recuperați de atunci?

– Încă opt.

Un mârâit ușor se auzi din direcția locotenentului Worf. Restul echipajului își exprimă mai puțin deschis mânia; se foiră pe scaune sau își aruncară priviri unul altuia.

– Trebuie să înțelegeți situația dificilă cu care ne confruntăm, spuse Deelor. Chorații nu au alt cămin decât navele lor și, deși călătoresc în grupuri mici, fiecare navă este autonomă; ei nu formează o entitate politică unitară. Mai mult decât atât, chorații sunt nomazi și călătoresc până în zonele cele mai îndepărtate și nelocuite ale spațiului, astfel încât Federația a pierdut de ani de zile urma navelor lor. Chiar și după ce am aflat despre reparația lor în acest sector, am avut nevoie de luni de zile ca să identificăm zona și săptămâni întregi de contacte radio ca să convingem o navă să se întâlnească cu noi pentru a le oferi o cantitate mică de plumb, în schimbul captivilor aflați pe nava lor.

Yar îl întrerupse:

– Dar în ritmul ăsta ar dura zeci de ani până am recupera toți copiii.

– Nu prea mai sunt copii, spuse Data. Având în vedere vârsta pe care o aveau atunci când au fost răpiți, chiar și cel mai tânăr dintre ei trebuie să fie de vârsta căpitanului Picard.

Un zâmbet flutură pe chipul doctorului Crusher și Picard se întreabă dacă era amuzată de gafa făcută de Data sau de propria lui reacție.

Răsfoind gânditoare foile din mână ei, Crusher continuă comentariul androidului:

– Fișele medicale ale coloniei de pe Hamlin indică faptul că cel mai în vârstă dintre captivi ar trebui

să aibă acum în jur de șaizeci de ani. Asta, presupunând că mai sunt în viață după cincizeci de ani de captivitate în cine știe ce condiții.

O voce din colțul întunecat al încăperii atrase atenția grupului :

– Choraiii s-au purtat bine cu ei.

Picard ripostase cu fermitate remarcii făcute de Ruthe:

– Captivitatea, prin ea însăși, este o barbarie.

– Da...Este destul de adevărat, spuse repede Deelor. Cu toate acestea, trebuie să reținem că e bine să nu ne arătăm ostilitatea firească în timpul celei de-a doua rundă de negocieri, altfel riscăm să înăspriam relațiile diplomatice și captivii vor fi pierduți pentru totdeauna.

Intensitatea propriei lui reacții îl surprinse pe Picard și sesiză aceleași emoții puternice și pe chipurile celorlalți.

Discuțiile despre Masacrul de pe Hamlin surescituau nervii ofițerilor Flotei și se părea că nici căpitanul nu făcea excepție. Făcu un efort să pară mai puțin afectat.

– Am înțeles, ambasador Deelor. Nici eu și nici echipajul meu nu dorim să punem în pericol viitorul acestei misiuni. Poți conta pe întregul nostru ajutor în timpul contactului cu chorații.

Ruthe vorbi din nou:

– Mulțumesc, căpitane.

Picard se uită din nou spre femeie. Până atunci fusese umbrită de puternica personalitate a lui Deelor, dar răspunsul ei îl sa să se înțeleagă că era implicată în misiune.

– Ar fi trebuit s-o prezint mai devreme pe traducătoarea Ruthe, spuse Deelor. Ea va asigura toate comunicările în direct cu choraiii. Apoi se ridică brusc. Deci, căpitane, dacă dumneata și echipajul veți avea grijă numai de navă, această aventură va începe lin și fără nici un incident. Ieși urmat de Ruthe, care nu mai adăugă nici un cuvânt.

Plecarea ambasadorului și a traducătoarei aduse o nouă reacție din partea echipajului. Picard simți tensiunea care creștea și așteptă inevitabila explozie de sentimente.

– Nu pot să cred că ne vom târgui cu străinii care i-au masacrat pe minerii de pe Hamlin! strigă Yar.

Chiar și Geordi fusese mișcat și izbucni:

– Ba chiar vor avea un profit de pe urma acestui atac! Asta nu e bine! Nu e bine deloc!

– Oare răzbumarea e cel mai potrivit răspuns? întrebă căpitanul. Îi făcea plăcere s-o vadă furioasă pe locotenent Yar. Și ceilalți membri ai echipajului renunțaseră să se mai gândească la misiune.

Șeful însărcinat cu securitatea oftă din greu.

– E mult mai important să luăm copiii înapoi.

– Eu tot mai am niște întrebări, căpitane, spuse

Data.

Calmul lui contrasta puternic cu starea de tensiune a echipajului.

– Da, Data, și eu mai am întrebări, spuse Picard. Dar, se pare că ambasadorul Deelor nu e pregătit încă să răspundă la ele. Se ridică pentru a se adresa tuturor: chorații sunt capabili să distrugă o navă de clasă-constelație și au fost foarte aproape de a scoate din luptă nava *Enterprise*. Principala noastră preocupare trebuie să fie asigurarea unei mai bune apărări pentru următoarea întâlnire. Pentru moment, va trebui să facem acest efort bazați numai pe puținele informații pe care le avem.

Întâlnirea se terminase. Participanții se împrăștiară în grupuri mai mici, în timp ce ofițerii se îndreptau spre posturile lor.

Căpitanul Picard ieși din sala de conferințe cu intenția vagă de a se îndrepta spre camera lui, dar se trezi mergând alături de Beverly Crusher. Încercă să se convingă că nu era altceva decât o întâmplare. În fond, doctorul îi era cea mai apropiată ca vârstă, era normal, deci, să o caute din când în când.

Pe coridoarele navei era multă lume, astfel încât căpitanul și Crusher nu putură să vorbească decât de probleme generale privind nava, dar odată aflați în singurătatea relativă a biroului ei, Picard atacă subiectul Hamlin cu o revelație personală.

– Coșmaruri? exclamă doctorul.

– Da, de ani de zile, spuse Picard. Am avut o imaginație destul de bogată și am creat imagini vii referitoare la moartea sângeroasă a copiilor dispăruți. Nu m-a lecut nici faptul că am fost amenințat să fiu trimis pe Hamlin, acolo unde monștrii înfometați abia așteptau să înghită băiețelii neascultători. Se simți puțin încurcat când văzu că doctor Crusher se amuză. În fond, nu aveam decât cinci ani pe vremea aceea și eram foarte credul.

Lăsând fișele medicale de pe Hamlin lângă ea, doctor Crusher se rezemă de marginea biroului.

– Și cu toate astea, în ciuda acestor temeri, ai plecat în spațiu.

Picard îi adoptă gestul atât de lipsit de formalism.

Rezemându-se de tocul ușii, el se întoarse în trecut.

– În ciuda, sau poate tocmai din cauza acestor temeri, răutatea și tirania bărbaților au început să mă obosească. Am ales confruntarea cu coșmarurile.

– Câtă ironie! Copiii n-au fost omorâți, dar, din cauză că așa ai crezut, ai acum șansa de a-i salva.

Picard rezumă sec:

– Nu eu. Eu sunt numai conducătorul navei. Răspunderea mea e să duc nava pe poziție. Un neguțător ferengi ar fi mult mai de folos. Cel puțin el ar putea face un alt târg cu choraiii.

– O cantitate oarecare de plumb nu e cine știe ce preț. Metalul e, practic, fără valoare, este toxic pentru viața oamenilor. Noi am putea consuma de o sută de ori mai mult.

– Da. Și dacă choraiii s-ar fi deranjat să ceară ceea ce aveau nevoie acum cincizeci de ani, coloniștii de pe Hamlin ar fi și acum în viață. Peste o sută de oameni omorâți, măcelăriți, ca niște animale. Nici un metal nu valorează greutatea lui în sânge, doctor Crusher.

Starea de liniște dispăru complet. Crusher luă hârtiile pe care le lăsase deoparte.

– N-am apucat să spun la întâlnire, dar fișele medicale date de Deelor sunt numai cu puțin ceva mai mult decât niște documente istorice. Nu fac nici o mențiune referitoare la persoanele care au fost eliberate, nici despre condiția lor fizică în acel moment. Dacă vom aduce și alți supraviețuitori la bord, voi avea nevoie de cât mai multe informații posibile.

– O cerere firească, se declară de acord Picard. Dar nu știu de ce am impresia că nu va fi așa de simplu. A primi un răspuns de la ambasadorul Deelor e ca și cum ai sparge o yală. Rezultatul nu prea merită efortul depus.

– Dar el vrea ca misiunea să se termine cu bine. Trebuie să-și dea seama că nu încercăm decât să-l ajutăm.

– Da, spuse Picard, așa ar trebui să fie în mod normal. Poate că nu e decât un birocrat neînsemnat, care se agață de acest statut ce decurge din faptul că ai acces la cele mai mari secrete. Căpitanul îl judeca pe Deelor după cât de puțin îl văzuse acționând. Dar parcă nu era chiar așa...

– Ori e așa, ori are ceva de ascuns.

În intimitatea apartamentului lor, după ce Ruthe adormi în odaia alăturată, Deelor începu să facă o inspecție a navei **Enterprise**, condus de un computer-ghid. Calitatea sa de ambasador îi permitea să cunoască situația motoarelor navei, dar sistemul computerului nu mai reacționează atunci când el îi ceru datele membrilor echipajului. Deelor răspunse cu un cod care să șteargă orice urmă a intruziunii sale și înfrânse opoziția computerului.

Jean-Luc Picard fusese prima țintă. Deelor parcurse dosarul, dar lista distincțiilor era așa de lungă, încât Deelor trecu la cea mai recentă informație. Studiul dosarului căpitanului îi dădu o imagine despre stilul acestuia și despre eventualele reacții pe care le-ar fi putut avea la actualele cereri. Picard era un ofițer bun, dar Deelor nici nu aștepta mai mult de la căpitanul unei nave de clasă-galactică.

Pierdu mai puțin timp cu citirea dosarului ofițerului I William Riker și cu acela al locotenent-comandantului Data, dar o făcu cu mare atenție. Cunoașterea celorlalți membri ai echipajului de bord putea fi lăsată pe mai târziu.

Ruthe nu se trezi atunci când Deelor luă cutia aflată pe noptieră. Cutia asta era singurul obiect pe care-l luase de pe Ferrel înainte de plecare. Nu-i plăcea să aibă nimic cu el și acum era grăbit să-i arunce conținutul. Computerul îi spuse că Riker și Data lucrau împreună în secția științifică și se oferi politicos să-i indice drumul, dar Deelor refuză.

Găsirea drumului până la laboratorul științific era un test foarte bun ca să verifice dacă a memorat bine împărțirea navei.

Deelor ajunse la locul căutat fără nici o ezitare. Pe Ferrel parcursese o distanță asemănătoare pe întineric pentru a ajunge pe punte, un drum care îi salvase viața lui și a lui Ruthe. Eventualitatea de a fi nevoit să refacă toate acestea în caz că ar fi câștigat choraii îi impunea astfel de măsuri. Deelor remarcă surpriza de pe chipurile ofițerilor atunci când intră în încăpere. Reacția lor îl încântă. Oamenii previzibili erau atât de plictisitori. Și periculoși.

– Domnule Riker, las asta în grija dumitale. Deelor lăasă cutia pe una din mesele de laborator. Zgomotul făcut atunci când aceasta căzu îi trădă greutatea. Scoase dintr-un buzunar al jachetei vocoderul și

i-l azvârli lui Data. Timpul de reacție al androidului fu excelent.

– Și asta e pentru dumneata, domnule Data.

Riker examinează cu atenție cutia înainte s-o deschidă.

Deelor îi admiră prestația.

– Plumb, spuse primul ofițer, în timp ce număra lingourile dinăuntru. În jur de cinsprezece livre*.

– Am luat mai mult pentru eventualitatea în care choraiii ridică prețul captivilor.

– De ce atât de puțin? întrebă Riker. Chiar și ca metal cu un înalt grad de puritate este ieftin.

– Ei nu cer niciodată mai mult decât au nevoie, spuse Deelor. După ce au făcut tot măcelul de pe Hamlin, probabil că au luat numai douăzeci de livre de metal.

– Și acum noi le dăm altul?

– Nu le dăm, îl negociem.

Riker se încruntă dezgustat. Data abia dacă se uită întrebător.

– Având în vedere evidenta lor tehnologie sofisticată, de ce nu și-au dezvoltat propriile produse tehnologice? Asteroizii sunt o sursă foarte bogată în metale de care au ei nevoie.

* o livră – 453,6 grame (n.tr.).

– Un fel de ciorovăială politică, explică Deelor. Se pare că navele cu capacități miniere s-au îndepărtat de zona inițială. Structura socială a chorațiilor este destul de complicată și cunoaștem foarte puține amănunte despre modul cum funcționează. Și continuă să le dea alte informații, înainte ca Data să-l poată întrerupe. Deelor avea niște îndatoriri mult mai presante decât acelea de a satisface curiozitatea unui android.

– Domnule Riker, păstrează cutia într-un loc sigur, în apropiere de camera transportoarelor, pentru ca lingourile să poată fi trimise într-un anumit moment.

– Eu ce fac cu asta, întrebă Data, ridicând instrumentul pe care-l prinsese.

– Vocoderul conține o înregistrare a ceea ce au depistat senzorii de pe **Ferrel** referitor la nava chorațiilor. Examinați-o poate găsiți vreo informație referitoare la tehnologia neobișnuită a armamentului lor. Aștept un raport complet cât mai curând posibil.

Riker îl întrebă rece:

– Căpitanul este la curent cu această însărcinare?

– Ești liber să-l informezi, spuse Deelor, dispărând pentru a doua oară la fel de brusc.

Capitolul 6

– Băiatul are nevoie de un unchi, declară Dolora, în timp ce îmbrăcusea o altă cămașă și o punea în cufărul deschis de pe podeaua cabinei.

– Ei bine, nu are, răspunse Patrisha. Din moli-ciunea unui fotoliu, ea urmărea eforturile femeii mai bătrâne. În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de facilitățile de la bordul navei **Enterprise**. Principiile Fermierilor nu condamnau mobilierul tapițat și nici încăperile mari, dar comunitatea și le putea permite mult prea rar. Dar o săptămână în aceeași cameră cu mătușa ei făcuse călătoria imposibilă, în ciuda confortului.

– Un alt exemplu de lipsă de prevedere a mamei care a murit tânără.

Dolora îi urmări buzele. Uneori i se părea umorul Patrishei destul de deplasat.

– Thomas i-ar putea fi unchi și ar vrea, numai dacă l-ai ruga.

– Thomas încercase să îndeplinească o parte din îndatoririle fratelui meu fără să fie rugat.

– Este vărul tău.

– Este... Patrisha nu mai continuă. Thomas era prost și încăpățânat, dar era fiul Dolorei.

– E frumos că ești atât de interesată de binele nostru, dar mă pot descurca singură cu Dnnys.

Dolora privi gânditoare la conținutul cufărului, întrebându-se dacă să scoată totul și să o ia de la cap.

– Faptul că ai fost unicul copil a făcut să fii foarte încăpățânată.

– Slavă Domnului! Cuvintele îi scăpaseră fără să-și dea seama.

– Iartă-mă, mătușică Dolo. Rosti rușinată, mângâiere atât de rar folosită acum. Asta numai din cauza veștilor aduse de Dnnys.

Două pete roșii colorau obrazii mătușii ei, dar femeia acceptă scuzele.

– Crezi ce spune băiatul?

– Da, spuse Patrisha. E absolut sigur că nava și-a schimbat direcția și nu se mai îndreaptă spre New Oregon.

– Asta arată că Dnnys nu s-a învățat minte după ultima pedeapsă, mormăi Dolora. Tot se mai furișează departe de comunitate.

Și iar se întoarseră la motivul discuției. Patrisha lua partea fiului ei, ca și până atunci, legând cu grijă apărarea ei de interesul Fermierilor.

– Avem nevoie de cunoștințele lui despre Enterprise pentru a ne putea apăra pe noi și cargoul nostru.

Aspectele practice ale acestui argument nu puteau fi negate, nici măcar de cineva atât de lipsit de simțul raționalului cum era Dolora, dar, imediat, ea găsi un alt motiv de critică.

– M-aș fi simțit mult mai bine dacă ar fi fost fată. Băieții sunt prea susceptibili la falsa atracție a mediului lipsit de viață.

– Dacă ar fi fost fată, atunci Km n-ar fi avut un frate, sublinie Patrisha.

– Cât despre Km, începu Dolora, cu o privire care nu prevestea nimic bun... Își pierduse orice interes față de bagaje.

Cearta ar fi ajuns la o a doua rundă dacă n-ar fi apărut Dnnys. Patrisha încercă să-l facă să iasă din încăpere, aruncându-i o privire de avertizare, dar el o salvă și pe ea, și pe el de un atac direct din partea Dorei.

– A venit căpitanul Picard, mamă.

Patrisha se ridică din fotoliu și Dolora anunță grăbită că își uitase cel mai bun pulovăr în camera de alături și se repezi să îl aducă. Patrisha știa foarte bine că n-o să se întoarcă înainte de plecarea căpitanului.

– Mă bucur că te întâlnesc, Fermier Patrisha, spuse ofițerul în momentul în care intră. Se purta cu aceeași siguranță ca și la prima lor întâlnire, dar nu mai părea nerăbdător.

După un timp, Patrisha se hotărî să treacă la subiect, atitudine care nu stătea în obiceiul Fermierilor, dar ascunse sursa de informație într-un fel tipic poporului ei.

– Un zvon foarte neplăcut s-a răspândit în comunitatea noastră. Unii dintre noi cred că Enterprise nu se mai îndreaptă spre New Oregon.

Picard privi imediat spre fiul ei.

– Ai devenit bun prieten cu Wesley Crusher, nu-i așa? Întrebarea lui era calculată în așa fel încât să-l înspăimânte pe tânăr.

– Nu el mi-a spus, dacă la asta vă referiți, spuse Dnys încruntat. Sunt Fermier, e drept, dar sunt destul de deștept să remarc o schimbare importantă în cursul de zbor. Nu trebuie decât să mă uit pe unul dintre hublouri.

– E adevărat, recunosc Picard, care se întoarce spre Patrisha. Fiul tău are o mare capacitate de observație.

Complimentul nu-i distrase atenția femeii.

– Deci e adevărat că nu ne mai îndreptăm spre New Oregon!

– Schimbarea de curs e minoră, spuse Picard. Baza Stelară Zece ne-a cerut să ne întâlnim cu o altă

navă în acest sector pentru a face schimb de materiale foarte necesare. După cum vezi, **Enterprise** are multe alte funcțiuni în afară de aceea de a explora; suntem o navă care transportă pasageri, o navă de transport de mărfuri și o navă de salvare.

Această enumerare încerca să amintească în mod subtil de răspunderile pe care le avea în calitate de comandant. Căpitanul ultimei nave care îi transportase fusese mai puțin tolerant. O călătorie de patru luni cu Fermierii fusese mai mult decât putuse suporta răbdarea căpitanului Bucher. Debarcase întreaga comunitate pe cea mai apropiată bază stelară a Flotei și nici o rugămintă nu reușise să-l convingă să-i primească înapoi la bordul navei **Forox**.

Amintindu-și rușinea acestei abandonări, **Patrisha** răspunse:

– Mulțumesc că mi-ai explicat.

– Nici o problemă, spuse el. Pentru asta sunt căpitanii. După plecarea lui **Picard** și înainte ca **Dolara** să se furișeze înapoi, **Patrisha** îl întrebă pe fiul ei:

– A spus adevărul?

– Nu știu, răspunse **Dnnys** ursuz. Și **Wesley** nu vrea să-mi spună ce se întâmplă.

Riker și Data se apropiau tot mai mult de locotenent Yar care urmărea datele transmise de senzor afișate pe monitorul ei.

– Gata! strigă Yar triumfătoare. Cap pe 34, direcția 11.

Data dădu aprobator din cap, uitându-se la primul ofițer.

– Acum, când profilul a fost determinat, urma reziduurilor poate fi ușor urmărită.

Picard ieși din lift și văzu ciorchinele de ofițeri.

– Ce s-a întâmplat?

– Urmărirea continuă, domnule! anunță Data cu mare entuziasm. Am descoperit o urmă de sânge.

– Sânge? Pe nava mea?

Riker zâmbi, văzând chipul nedumerit al căpitanului.

– Data vorbea în metafore, căpitane. Am descoperit o cale de a urmări nava chorațiilor.

– Excelent, spuse Picard, îndreptându-se spre scaunul lui.

– De fapt, cuvântul "sânge" n-a fost folosit chiar în sens metaforic, continuă Data după ce căpitanul se așezase. Examinarea fragmentelor adunate de la locul luptei arată că nava chorațiilor este construită dintr-un material neobișnuit format din materie organică și anorganică. Distrugând câteva din sfere, noi am rănit nava. Senzorii noștri au fost calibrați acum să detec-

teze combinația specifică de elemente preluate de la locul avariei.

Riker coborâse în partea de jos a punții și se apropie de căpitan.

– Am legat datele direct de navigație. Geordi va urmări semnalul, în loc să calculăm o traiectorie pe computer și astfel să le pierdem urma.

La Forge își flexă degetele cu gest teatral.

– Eu sunt gata oricând.

Să zbori liber, fără controlul computerelor sau fără un curs dinainte stabilit, era visul oricărui pilot.

– Pomiți cu viteza șase warp, ordonă căpitanul.

– Ce-i cu tine? întrebă Beverly Crusher în momentul în care fiul ei intră în infirmerie. Te simți rău?

– N-am nimic, protestă el, dar ea îi atinse totuși fruntea cu mâna.

– N-ai febră, spuse ea. Atunci de ce arăți de parcă ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten?

– Pentru că asta s-a întâmplat.

Doctorul își luă mâna de pe fața lui și îl îmbrățișă.

Wesley nu se desprinsese din îmbrățișare.

– Dnnys simte că se petrece ceva ciudat și vrea să știe ce anume. Nu e numai curiozitate. Este îngrijorat pentru soarta familiei sale. Și eu nu pot să-i spun

nimic din cauza restricțiilor impuse pentru păstrarea secretului de pe Hamlin.

Mama lui oftă. O febră ar fi fost mai ușor de rezolvat decât această problemă.

– Wesley, dacă te preocupă serios gândul de a face carieră în cadrul Flotei Stelare, – îl opri cu o mișcare a mâinii să protesteze –, atunci să găsești o cale de mijloc între ceea ce îți cere datoria și ceea ce îți cere viața ta particulară. Și asta se poate rezolva.

În cele câteva luni pe care le petrecuseră la bordul navei **Enterprise**, doctor Crusher își văzuse fiul mai matur la trup și la minte, deși era prea tânăr ca să înțeleagă pe de-a-ntregul cât de dureros poate fi conflictul între aceste două obligații. Dar el nu și-ar fi putut da seama de asta numai din spusele mamei sale, așa că ea se abținu.

– Am făcut un jurământ, spuse Wesley cu multă gravitate. Orice s-ar întâmpla trebuie să îl respect.

Adesea oamenii remarcău cât de bine semăna Wesley cu ea, dar în acest moment, Crusher observă cât de mult seamănă băiatul cu tatăl lui. Comparația îi aduse în suflet mândrie, dar și multă teamă. Devotamentul soțului ei față de Flota Stelară fusese o trăsătură prea frumoasă a caracterului lui pentru a putea fi regretată, dar ea regreta moartea lui timpurie.

Întinse mâna pentru a ciufuli părul lui Wesley, dar, de data asta, el se feri de mângâiere, ceea ce însemna că se simțea deja mai bine. Privind pe geamul

din spatele fiului ei, doctorul îl văzu pe Andrew Deelor intrând în infirmerie.

– Apropo de jurăminte, oftă ea în momentul în care se apropie ambasadorul, e timpul să mă concentrez și eu asupra jurământului lui Hipocrat. Am programată o întâlnire, așa că șterge-o mai repede, sublocotenent Crusher, altfel îți fac și ție niște teste! Se liniști când îl văzu pe fiul ei zâmbind în timp ce ieșea din infirmerie. Wesley era prea echilibrat pentru a păstra prea mult timp supărarea.

Alungând problemele personale, doctorul își îndreptă toată atenția spre pacientul ei. Deelor fusese lăsat să plece de la infirmerie cu câteva zile în urmă, dar gravitatea rănilor cerea să fie văzut în fiecare zi de doctor.

– Excelent! Arsura e aproape vindecată, observă doctor Crusher în timp ce Deelor își desfăcea uniforma, dezvelind pielea sintetică ce-i acoperea rana. Materialul artificial era aproape absorbit de noile celule. Ridică partea de sus a scannerului medical și îl mișcă de-a lungul mesei. Rezultatele date de instrumente confirmau prima ei prognoză.

– Corpul tău are o capacitate remarcabilă de vindecare și regenerare. Apropiind mai mult scannerul, ea se opri asupra unei imagini de sub epidermă. O atingere a butoanelor de control mări zona.

– Ești foarte norocos, având în vedere numărul mare de leziuni pe care le-ai suferit în trecut. Cicatrici

profunde în apropierea inimii și a ficatului, – și mișcă din nou scannerul –, încă o rană mică în apropierea plămânului stâng și numeroase fisuri la nivelul coastelor.

Scannerul ajunsese la capătul mesei și se ridică panoul de pe pieptul bărbatului.

– N-am știut că diplomația e o meserie așa de periculoasă!

– A fost un accident vechi, răspunse el în timp ce se ridica de pe pat.

– Ai căzut cumva în fața fascicolului unui fazez?

Deelor se grăbi să se îmbrace. Trecuse de faza în care îmbrăcatul îi provoca dureri, dar mai avea o oarecare dificultate.

Doctorul Crusher vorbi din nou:

– De ce nu sunt trecute aceste leziuni în fișa dumatăle medicală?

– Nu sunt? întrebă el, ridicând din sprâncene. Mirarea lui era destul de convingătoare, dar doctor Crusher nu se lăsă păcălită.

– Poate că ești neatent, așa cum ești și lipsit de tact. Nu am fișele medicale curente ale supraviețuitorilor de pe Hamlin.

– Toate la timpul lor, doctor Crusher. El își trăsese fermoarul costumului de parcă ar fi vrut să sigileze un secret.

Toate la timpul lor.

Gravitația artificială și amortizoarele inerțiale mențineau iluzia zborului în palier pentru cei o mie de oameni care trăiau la bordul navei **Enterprise**. Mergând liniștiți pe coridoarele lungi ale navei, în timp ce mâncau, sau dormeau liniștiți în cabinele lor ei nu-și dădeau seama de salturile pe care le făcea nava în timp ce Geordi La Forge arăta drumul spre chorații. Cu toate acestea, orice hublou arăta adevăratul drum al navei și oamenii învățară repede să nu-și mai arunce privirile afară, spre cosmosul atât de puțin stabil. Pe punte, deriva și alunecarea stelelor pe ecranul principal erau mai greu de evitat și mai toți membrii echipajului fuseseră nevoiți să se ducă la infirmerie. Cei care rămăseseră își țineau ochii aplecați numai asupra consolei computerelor lor.

Și căpitanului Picard îi era greu pentru că locotenentul Data își expunea raportul stând în fața ecranului.

Din când în când privirea căpitanului se îndepărta de la chipul lui Data. Și în spatele lui, stelele se învâртеbeau. Picard încercă să ignore ușoara senzație de greață și de amețeală, dar senzația devenea tot mai puternică.

– Destul. Picard încearcă să-și stăpânească dorința involuntară de a înghiți. Ultimele propoziții din raportul lui Data nu făcuseră nici o impresie. Ne vom întâlni în cabina mea.

– Bună idee, spuse Riker.

– Will, ești la fel de palid ca și Data, observă căpitanul când ajunseră în siguranța cabinei lipsite de ferestre.

Riker zâmbi slab. Își așează scaunul în așa fel încât unica fereastră din încăpere să fie în spate.

Androidul nu părea afectat de disonanța dintre mișcarea vizuală și percepția urechii interne a unei lumi stabile fizic. El își continuă raportul fără să se oprească.

– Din nefericire, mulți dintre senzorii noștri au fost compromiși de efectele disruptive ale rețelei energetice. Ambasadorul Deelor avea o înregistrare a întâlnirii cu vasul **Ferrel**, dar și aceste instrumente au fost la fel de afectate.

Picard se încruntă, gândindu-se la implicații.

– Asta înseamnă că nu putem construi o armă de apărare împotriva armamentului choraailor?

– Nu, domnule, spuse Data. Încercarea este grea, dar nu imposibilă. Dacă avem suficient timp de studiu, putem ajunge la o soluție. Anticipă următoarea întrebare a căpitanului. Dar nu pot să spun cât de mult va dura acest proces.

– Cu cât mai scurt, cu atât mai bine, domnule Data, oftă Picard. Aș fi preferat să-i întâlnesc pe choraia având un avantaj mai mare decât data trecută.

– Am înțeles. Data lăasă pe birou un cilindru mic de metal. Adăugă, de parcă atunci îi venise această idee:

– Interesant! Acest vocoder are o tehnologie destul de avansată, deosebită de ceea ce folosește în general personalul Flotei Stelare. Aș considera-o mai potrivită anumitor operațiuni de spionaj.

– Este o părere, domnule Data, sau un fapt? întrebă Riker.

– O părere, domnule, recunosc Data. Dar, în cazul meu, amândouă sunt adesea foarte apropiate una de alta.

– Atunci păstrează-ți părerea pentru tine, prietene. Înaintezi pe nisipuri mișcătoare.

După ce aruncă o privire uimită spre puntea aflată sub picioarele lui, Data făcu semn din cap că a înțeles.

– Înțeleg. Folosești o metaforă a cărei conotație este pericolul. Poate că asta ar putea explica pauzele de pe bandă – cenzură din motive de securitate. Nici despre asta nu trebuie să vorbesc?

– Poți să ne spui nouă, spuse Picard, aplecându-se în față.

– Înregistrarea de pe vocoder acoperă numai ultima parte a întâlnirii, după ce nava choraiilor a prins nava Ferrel în matricea ei energetică. Câteva înregistrări de mai înainte au fost șterse de pe bandă, dar am reușit să refac câțiva biți din datele lipsă.

– Și ce-ai descoperit?

– O singură informație referitoare la starea energetică a navei înainte să fie întinsă rețeaua ener-

getică. Se pare că rezervele de energie de pe Ferrel erau neobișnuit de mici, făcând nava deosebit de vulnerabilă, în special în fața unui câmp care se contractează.

– Înregistrarea explică modul în care Ferrel a rămas fără energie? întrebă căpitanul.

– Nu, domnule, nu explică. Dacă această informație a existat vreodată pe bandă, ea a fost ștearsă cu grijă.

– Deci ambasadorul încă se mai joacă de-a securitatea! Picard își frecă fruntea gânditor. Brusc, își aminti ultimul avertisment al lui D'Amelio. **Nu ne ura nouă succes, căpitane Picard. Vei avea mai multă nevoie de noroc decât noi.**

Pericolul venea din partea chorațiilor sau din partea lui Andrew Deelor?

Ecoul pașilor lui Wesley răsună de-a lungul tunelului îngust de acces, apoi dispăru în întunericul din față. Dar, oricât de departe ar fi mers băiatul, întunericul era mereu în fața lui. La fiecare zece pași, un perete luminos se trezea la viață în aceeași clipă în care un altul murea în spatele lui.

Băiatul grăbi pasul în momentul în care imaginația lui începu să creeze în întuneric forme pe jumătate uitate din poveștile de groază ale copilăriei.

Un zgomot brusc îl făcu aproape să țipe de spaimă, cu toate că mintea lui recunoscuse sunetul făcut de ușile care se deschideau. Râzând de spaima lui prostească, Wesley trecu repede prin ușile deschise, spre încăperea cavernoasă ce se afla dincolo de ele. Dnnys îi arătase drumul spre locul unde se afla încăperea și care devenise, în scurt timp, scurtătura preferată.

Înainte de sosirea Fermierilor, Wesley nu mai explorase secțiunile destinate încărcăturii. El era atras de tehnologia mai complicată a motorului de putere superluminică și de sistemele de control aflate pe punte. Numai un comentariu, auzit întâmplător, al unuia dintre ingineri îl făcuse pe Wesley să se preocupe de sistemul adus de coloniști la bordul navei lor. Curiozitatea îl făcuse să întâlnească pe unul dintre băieți, un Fermier care se ocupa de echipamente și de aici a urmat o prietenie.

Wesley oftă în momentul în care își aminti că prietenia dintre ei putea să se sfârșească. Își făcea drum printre containerele aflate acolo, numărând automat când trebuie să o ia la stânga, apoi la dreapta. Chiar înainte de a ajunge la ultimul colț, auzi clocotul cryo-lichidului care își urma ciclul prin tuburi.

– Dnnys? De obicei, Wesley îl găsea pe micul Fermier undeva în apropiere în timpul ciclului de zi al navei. Era singura zonă în afara punții pasagerilor, în

care Dnnys avea voie să stea și unde el își petrecea cea mai mare parte a timpului.

Un cap zburlit apăru din spatele unei structuri, apoi dispăru. Wesley se temea de această întâlnire, și acum temerile sale erau confirmate de tăcerea prietenului său. Nu știa ce să facă în continuare.

– Hai, grăbește-te! strigă Dnnys cu vocea înfundată. Era și timpul să vii. Am o problemă.

– Puteai să mă chemi, spuse Wesley, în timp ce se lăsa în patru labe și se strecura în nișa de control. Locul era atât cât să stea amândoi, unul lângă altul, pe vine.

Dnnys nu luă în seamă vorbele lui Wesley.

– Ceva nu e în ordine. Atinse suprafața unui cadran și acul indicator se mișcă în locul lui. Toate datele sunt normale, dar ceva nu e în ordine.

Wesley acceptă afirmația prietenului său fără să fie mirat. Mașina era antică, o relicvă care trebuia de mult aruncată și pe care numai o planetă săracă, așa cum era planeta Grzydc, ar fi păstrat-o. Trebuia să fie întreținută zilnic pentru ca să poată fi operativă. Folosind cunoștințele teoretice ale lui Wesley și propriile lui cunoștințe practice, Dnnys reușise să descopere secretul mașinăriei. Întins pe spate, într-un spațiu conceput pentru tehnicieni de o statură diferită, el băgă mâna adânc în măruntaiele cutiei de control și scoase o bucată de metal închis la culoare.

Wesley examinează micul circuit.

– Cred că a făcut un scurtcircuit atunci când am fost prinși în rețeaua energetică. Toate computerele de pe **Enterprise** prezentaseră tot felul de dereglări, dar această mașinărie era prea veche ca să aibă asemenea panouri sofisticate. Îi întinse lui Dnnys un alt cip și urmări datele de pe panoul de control.

O anumită secțiune le atrase imediat atenția. Cei doi băieți se uitau la cronometru. Numerele se succedau cu valori din ce în ce mai mari.

– Ciclul de decantare a început, strigă Dnnys. Au trecut numai câteva zile de la prima descărcare. Băiatul se strecură afară din nișă și își lipi fața de cea mai apropiată fereastră a mașinii. O lumină roșie slabă abia dacă lăsa să se zărească forma unui embrion ce plutea înăuntru. Crescuse de la ultima inspecție. Se îndreptă spre a doua cameră și inspectă imaginea din spatele geamului de culoare rubinie. Embrionul aflat aici era mai mare, trăsăturile începeau să i se distingă. Un picioruș se mișcă.

– Nu mai poți opri ciclul din nou? întrebă Wesley.

– Pot, dar urmările ar putea fi fatale, răspunse Dnnys. Wes, trebuie să știi! Există posibilitatea să ajungem pe New Oregon înainte să începem decantarea?

Wesley clătină din cap. Nu putea să-i explice motivul întoarcerii, dar întârzierea urma să fie foarte curând evidentă pentru toți coloniștii.

– Ei bine, spuse Fermierul, vom avea o grămadă de porci și oi, ca să nu mai vorbim de câini și găini. Sper că și căpitanului vostru îi plac animalele.

– Cred că ar fi mai bine să chem puntea, răspunse Wesley. Cu puțin noroc ar fi putut explica problema mai întâi lui Riker.

Capitolul 7

– Animalele vor fi aruncate în spațiu? întrebă Patrisha speriată.

– Categorie nu, spuse Riker. Desigur, ea n-ar fi acceptat o măsură atât de drastică. Nu avem de gând să facem vreun rău animalelor aflate în acel lichid.

– Dar atunci unde o să le ținem pe toate?

Picard pusese aceeași întrebare cu mult mai multă forță și cu un ton care cerea explicații. Riker pregăti un răspuns înainte să-l lase pe căpitan sau pe Fermieri să cunoască problema.

– Holospațiile navei pot fi reprogramate să se transforme în pășuni și ferme, chiar și în hambare și ocoluri pentru vite. Wesley Crusher lucrează acum la noile instrucțiuni pentru computer.

Căpitanul insistă asupra misiunii, de parcă l-ar fi învinuit pe mesager că aduce vești proaste. Dar

tânărul sublocotenent era încântat că avea șansa de a putea modifica parametrii de simulare. Avându-l pe Dnnys drept consultant din partea Fermierilor, misiunea era mai curând o joacă.

Chipul Patrishei arăta încă speriat.

– Un holospațiu! Oh, Doamne!

– S-a întâmplat ceva? întrebă Riker. Dnnys a acceptat ideea cu ușurință, dar mama lui părea și mai îngrijorată decât înainte.

– Într-adevăr, îmi dau seama că e singura cale, spuse Fermiera. Cu toate astea, holospațiile sunt... Și ridică din umeri neajutorată.

– Lucrări ale diavolului? sugeră Riker cu o undă de răutate în voce pe care nu o dorise...

– Noi nu suntem superstițioși, domnule Riker. Supărarea Patrishei era evidentă, dar, din fericire, nu fusese jignită prea grav. Ca Fermieri, noi încercăm să evităm tehnologia care nu ne e necesară, pentru a micșora cât mai mult dependența de mașini.

– Dar credința voastră acceptă camerele de creștere a embrionilor, remarcă Riker. Dintre toți coloniștii, femeia asta părea să se simtă cel mai puțin jignită, cu toate astea ar fi trebuit s-o ia pe Troi cu el să-l avertizeze dacă merge prea departe.

– Asta numai fiindcă nevoile noastre sunt atât de mari, spuse ea. Nu avem altă cale. În ciuda urgenței presante, mulți Fermieri s-au opus folosirii unei metode atât de neobișnuite pentru transportarea animalelor. Funcționarea proastă a mașinii a întărit forța argumentelor lor. Atâtea argumente!

Riker simți o tendință din partea Patrishei de a renunța la rezerva ei, de parcă ar fi obosit să mai păstreze distanța. Pentru prima dată, ea îl invită să se așeze pe canapeaua aflată în încăpere. Ea se așează pe un scaun mai mic, încordată, dar având mai puțin tendința de autoapărare.

— Noi suntem nomazi, comandante. Ziedorf, cel mai vârstnic dintre noi, s-a născut pe Titan, aproape acum două sute de ani. Mama și mătușa mea s-au născut pe Yonada, iar eu m-am născut în timpul călătoriei spre Grzydc. Fiecare lume era menită să fie locul perfect, așa că am adoptat unele dintre obiceiurile localnicilor, ne-am schimbat numele pentru a se potrivi limbajului lor, dar întotdeauna schimbările au fost superficiale. În primul rând, noi am fost Fermieri Oregon și neînțelegerile ne-au obligat să plecăm. Cu fiecare mutare pe o altă planetă, comunitatea și proprietățile noastre au devenit tot mai mici.

— Și New Oregon trebuie să fie un alt cămin.

— Ultimul, sper. Zâmbi trist. Cu toate că mama mea a spus același lucru despre Grzydc. Se scutură și continuă cu mai multă vioiciune. Fiica mea, Km, ne așteaptă pe acea planetă făcând ultimele aranjamente pentru stabilirea noastră. Am numit planeta după numele locului nostru de origine, un loc aflat pe Pământ și numit Oregon. Cu trei secole în urmă, aproape o mie de oameni au plecat de acolo. Noi suntem tot ce-a mai rămas din acel grup. Și embrionii animalelor sunt aproape tot ce mai avem.

– Înțeleg, Fermier Patrisha. Riker se ridică să plece. *Enterprise* vă va duce pe voi și vitele voastre teferi pe New Oregon. Dar se simți ușurat că ea nu-l întrebă când anume.

– Ce perioadă a anului dorești? întrebă Wesley. Computerul clipi, apoi așteptă să i se dea o nouă informație.

Dnnys răspunse imediat:

– Primăvara!

Pe Grzydc anul era foarte lung și el nu trăise acest anotimp al renașterii decât de patru ori. Nu era sigur cum era viața pe Terra, dar era convins că e ceva mai bun și mai frumos decât ceea ce oferea Grzydc și ceea ce văzuse el de când părăsise acea planetă.

– Voi mai adăuga câteva detalii, continuă Wesley în momentul în care introduse câteva numere noi în programul holospațiului. Comandantul Riker spunea că, dacă ai posibilitatea să faci un proiect bun, atunci să faci tot posibilul să iasă măreț.

– Cam așa spune și Dolora, oftă Dnnys. Dar nu mă deranjează că Riker spune așa. Îmi place de el.

– Și mie îmi place. Degetele lui Wesley se opriră din dansul pe care-l făceau pe tastatură. Uneori mă întreb dacă... Dar nu-și termină gândul.

– Spune mai departe, îl îndemnă Dnnys.

– Ei bine... eram destul de mic atunci când a murit tata. Încerc să-mi amintesc cum arăta, dar îmi

este aproape imposibil. Îi era la fel de greu să recunoască asta chiar în fața mamei lui. Probabil că l-ar fi înțeles, dar gândul că Wesley începe să-și uite tatăl ar fi întristat-o. Așa că, uneori, mă întreb dacă nu era ca Riker.

– Să nu ai un tată este, cred, la fel cu a nu avea un unchi, spuse băiatul Fermier. Cu deosebirea că ție îți lipsește o persoană reală, în timp ce eu mă gândesc la una imaginară. Nu mărturisise această fantezie nimănui, dar prietenul lui înțelegea dorința care îl îndemnase.

Pentru o clipă, uitaseră de programul de simulare.

– Deci și pe tine te preocupă?

– Nu chiar atât de des, spuse Dnnys, ridicând din umeri.

Uneori nu se gândea săptămâni întregi la un unchi. Alteori, sentimentul unei pierderi îl îndemna să-l caute pe Thomas, pe care nu-l plăcea prea mult, dar care era făcut din carne și sânge și nu din aer. Mă înțeleg destul de bine cu mama. Nu așa cum mă înțeleg cu sora mea, Km. Ele se ceartă mereu. Cred că și asta a fost un motiv pentru care Km s-a oferit să plece înaintea grupului pe New Oregon.

Wesley încercă să-și imagineze o soră cu părul roșu care țipa furioasă la propria mamă, dar numai gândul ăsta îl făcu să râdă.

– Nu țin una la alta?

– Sigur că țin una la alta. Sau cel puțin se suportă. Nu putea înțelege nici el care era adevărul. Thomas spunea că seamănă prea mult una cu alta.

O voce profundă, bărbătească se auzi la încheierea acestei fraze.

– Seamănă prea mult?

Riker intrase în încăpere, tocmai în momentul în care Dnnys își terminase gândul.

– Construiți o fermă sau jucați cărți?

Băieții izbucniră în râs, apoi îl conduseră nerăbdători pe ofițer spre computer pentru a verifica ceea ce făcuseră. Gândul la un tată sau la un unchi fu uitat și ei se concentrară asupra problemelor ridicate de proiectul holospațiului.

De obicei, Picard stătea pe scaunul lui de comandă, dar în căutarea chorațiilor observă fruntea Tashei Yar cum se încruntă și se îndreaptă spre consola ei. Când cuta de pe frunte se adânci, cu toate că ea rămase tăcută, căpitanul se îndepărtă. Șeful securității se grăbea întotdeauna să spună ce are în gând, dar încercarea ei de a-și disciplina temperamentul putea să meargă foarte departe. Yar avea instincte bune, care trebuiau luate în seamă.

– Ai descoperit ceva, locotenent? întrebă el cu multă precauție.

Întrebarea lui o prinse nepregătită.

– Da, domnule, spuse ea, apoi se controlă. Vreau să spun, poate.

Picard privi în jos spre rețeaua electrică. Totul i se părea normal.

– Ai o bănuială?

Ea se foi încurcată, neputând să dea un răspuns precis.

– Probabil că este o distorsiune, căpitane. Cu degetul îi arată un loc aflat în afara perimetrului câmpului scannerului.

– Coordonatele astea nu sunt pe traiectoria obișnuită a lui Geordi.

– Domnule Data, ce părere ai de semnalele locotenentului.

Și interpretarea lui Data era la fel de nesigură.

– Dacă este nava choraiilor, navigăm departe de curs.

– Ce curs, întrebă Geordi. Ochii acoperiți de vizor erau fixați pe semnalele de pe computer care îi trasa cursul de navigație. Tipii ăștia navighează în salturi, nu în linie dreaptă. Nava lor ar putea ajunge oriunde.

Picard cântări rapid afirmațiile ofițerilor lui. Trecerea lor în revistă a fost un proces rațional, dar hotărârea finală s-a bazat mai mult pe instinct, decât pe logică. Spre deosebire de Yar, el își înfrânsese teama datorată presimțirilor.

– Domnule La Forge, cap direct spre tulburările arătate de senzor.

– Am înțeles, căpitane, spuse pilotul. Stelele de pe ecran se mai rostogoliră o dată, apoi rămaseră nemișcate.

– Computerul de navigație are un oarecare avantaj, spuse Picard locotenentului Worf.

Worf îl aprobă solemn. Un zgomot ciudat îi aminti lui Picard că klingonianul refuzase propunerea doctorului Crusher de a-i face o injecție cu horizonă, cu toate că ceilalți o acceptaseră de bunăvoie. Judecând după sunetele care veneau din trupul locotenentului, klingonienii erau supuși amețelilor și grețurilor ca și oamenii, chiar dacă ei nu recunoșteau acest lucru cu ușurință.

Mulțumit că problemele de pe punte se rezolvaseră, Picard se întoarse spre scaunul său. Cu câteva lovituri rapide aplicate pe insignă îi chemă pe Riker și pe Troi pe punte. Urma să ia legătura și cu ambasadorul Deelor după ce va fi vorbit cu echipajul. Căpitanul promisese cooperare totală în această aventură și Deelor urma să beneficieze de ea, dar nu putea cere supunere oarbă. Picard dorea să cunoască mai în amănunt care urmau să fie acțiunile ambasadorului de aici înainte.

Andrew Deelor dormea ușor. Chemarea de pe punte îl trezi imediat și în vocea lui nu se simți nici urmă de somnolență în clipa în care răspunse căpitanului Picard.

Schimbul de cuvinte fu scurt și Deelor se ridică din pat imediat ce se întrerupse contactul. Chiar din momentul în care **Enterprise** dăduse de urma chora-

ilor, el se întinse pe pat, îmbrăcat, gata în orice clipă să se prezinte pe punte.

– Ruthe?

Aprinse luminile din cabină, clipind o singură dată când lumina se aprinse brusc, și se uită după pelerina cenușie a traducătoarei. Ea ar fi trebuit să fie ghemuită sub pelerină. Cu o noapte în urmă, Ruthe aruncase toate pernele din pat și dormise pe podea, dar în noaptea asta, o găsi făcută covrig într-un fotoliu, în colțul cel mai îndepărtat al apartamentului.

Deelor o scutură să se trezească și îi șopti veștile la ureche. Lui Ruthe nu-i plăceau sunetele puternice. Își întinse trupul cu o mișcare leneșă și se pregăti să părăsească cabina.

Asta e tot ce aveau în comun: amândoi călătoreau fără bagaje.

Coridoarele navei erau liniștite, – cei câțiva oameni pe care îi întâlneau mergeau singuri –, în schimb, puntea era plină de viață, de murmurul vocilor, de mișcare și el o simți pe Ruthe înfiorându-se în momentul în care ieșiră din lift.

– Nava zboară cu oarecare aproximație pe ruta arătată de scanere, le explică Picard lui Deelor și lui Ruthe în timp ce aceștia se apropiau de ei, în centrul punții. Nu ne putem apropia destul de mult de niște date reale.

– Nici măcar să nu încercați, spuse Deelor. Îl dădu la o parte pe ofițerul-I și se așeză pe scaunul din

dreapta căpitanului. Choraiii nu răspund atunci când sunt urmăriți direct.

– Dar la ce răspund? întrebă Picard cu o undă de umor negru.

– La asta. Ruthe scoase mâinile de sub cutele pelerinei. În mâini ținea trei secțiuni ale unui obiect din lemn.

Cu multă ușurință cele trei bucăți fură asamblate într-un singur obiect.

Așezându-se la picioarele lui Deelor, Ruthe se lăsă pe podea, cu picioarele încrucișate. Ridică instrumentul muzical la gură și luă poziția unui cântăreț din fluier, dar sunetul care ieși din instrument avea un timbru mult mai profund, mai apropiat de cel al unui oboi sau al unui fagot, fără să aibă calitatea acestora.

– Începe să transmiți acum! ordonă Deelor. Remarcă rezistența lui Yar în clipa în care el preluă comanda. Așteaptă până când căpitanul îi confirmă și abia apoi deschise frecvența de salut.

Se apropia foarte repede momentul în care Picard urma să predea comanda. Curând, dar nu încă.

Unduirea notelor muzicale îl făcu pe Deelor să-și îndrepte atenția spre Ruthe. Melodia era simplă, aproape o gamă cântată iar și iar, cu subtile variații de tempo și de ritm, dar, în orice caz, o melodie care te urmărea. Fiecare frază ducea la aceeași notă, rămânea un timp pe ea, apoi se îndepărta numai pentru a se întoarce iar și iar.

– Si bemol, spuse Riker după ce ascultase câteva minute. La câteva octave, dar totuși si bemol.

– E un nume la fel de bun ca oricare altul pentru nava chorațiilor, răspunse Deelor.

Ajungând la încheierea salutului, Ruthe prelungi ultima notă până când își pierdu suflul. Apoi lăsă instrumentul să-i cadă în poală și așteptă.

Răspunsul era și mai complicat. Trei flaute separate sau, poate, trei voci vibrau mai sus sau mai jos în jurul aceluiași si bemol, susținute de o a patra voce. După ce ascultă o vreme, Ruthe începu să cânte din nou, amestecându-și cântecul cu al celorlalți. Acest schimb dură câteva minute, apoi, una câte una, vocile se stinseră, lăsând-o din nou singură pe Ruthe.

Oamenii din jurul ei erau încă cu ochii închiși, traducătoarea mai cânta încă, atunci când Yar anunță că nava chorațiilor a trecut și se află în afara zonei de percepție a scannerelor. Deelor o atinse ușor pe Ruthe. Ea se opri brusc, de parcă s-ar fi trezit din transă.

– Trebuie să termine un cântec înainte de a se întâlni cu noi, dar au fost de acord cu o altă întâlnire.

– Chiar și după avariile pe care le-am produs navei lor? întrebă Picard. Mi-am închipuit că va fi nevoie de un efort mai mare de a-i convinge să accepte un nou contact.

Ruthe se cutremură amintindu-și întâlnirea dinainte.

– Nimeni nu a fost rănit, nava s-a redresat.

– Unde și când urmează să-i întâlnim?

Ruthe ezită, apoi se întoarce la fluierul ei. Reluă un scurt segment muzical, apoi transpuse notele în noțiuni umane.

– În douăzeci de ore de-ale noastre. Eu am ales locul întâlnirii. Le-am spus că-i vom întâlni pe coordonatele 856 cap 12.

– Putem ajunge acolo în timp util, călătorind cu o viteză de șase warp, spuse Data, după ce introduse coordonatele în calculatorul lui. Dar de ce acolo? Locul acela nu are nici o semnificație.

– Mi-a plăcut rezonanța.

Riker zâmbi când văzu consternarea întipărită pe chipul androidului.

– Uneori, ambalajul e mai important decât conținutul, Data.

– Nu reușesc să înțeleg...

– Mai târziu, Data, spuse căpitanul cu fermitate. Acum, când am hotărât locul de întâlnire, farfuria poate fi detașată și lăsată în urmă. Numai puntea de luptă va întâlni nava chorațiilor.

– Pentru nimic în lume, spuse Deelor. Nava rămâne întreagă!

Picard se încordă auzind comanda celuilalt.

– Nu pot să amestec în mod deliberat pasagerii în conflictul care va urma.

– Sunt mult mai în siguranță, apărați de secțiunea de armament greu decât dacă ar rămâne singuri. Chorații navighează dezordonat și s-ar putea

întoarce oricând, cu o viteză de două ori mai mare. În cazul ăsta farfuria ar fi o pradă ușoară.

– Înțeleg, spuse Picard oftând. Populația este în pericol în ambele cazuri.

– Cam așa ceva. Deelor nu voia să mai discute acest subiect. Se ridică și îi făcu semn lui Ruthe să părăsească puntea împreună cu el. Din compartimentul turboliftului, mai lansă un ultim ordin:

– Poți porni spre locul de întâlnire, căpitane Picard!

– Ambasadorul ar trebui să mai învețe să se poarte, bombăni Picard după ce turboliftul se închise în urma lui Deelor. Dădu instrucțiuni ca nava să fie îndreptată pe coordonatele indicate de Ruthe, deși o făcu cu oarecare teamă și cu presimțiri sumbre. Picard nu era un muzician. În timp ce Riker fusese subjugat de interpretare, căpitanul o ascultase cu un sentiment crescând de neliniște față de acel mesaj de neînțeles.

– Avem numai cuvântul ei referitor la mesajele schimbate, îi atrase el atenția lui Riker. Și, deși nu am nici un motiv să nu am încredere în cele spuse de ea, – își ridică mâinile în semn de neputință – , pur și simplu n-am încredere în ea și în Deelor.

Căpitanul privi spre Troi în așteptarea unei păreri, dar consilierul nu prea avea ce să spună.

– Ruthe era concentrată numai asupra muzicii, iar Deelor, ca de obicei, își ascunde cu mare grijă sentimentele. El știe că sunt pe jumătate betazoidiană și puterea lui de concentrare e foarte mare atunci când sunt în apropiere.

– Am o înregistrare a întregii transmisii, căpitane, spuse Data. Teoretic, computerele lingvistice ar putea face o traducere, dar limbajul chorațiilor pare să fie destul de complicat, mai curând emoțional decât literal. Aș avea nevoie de mai multe date pentru a grăbi procesul de traducere și a mări acuratețea ei.

Picard se întoarce către primul ofițer.

– Tu ești muzician, ofițer I. Te-am auzit cântând.

– Sunt un amator, protestă Riker. Eu mă pricep numai la jazz.

– Amator sau nu, ești singura persoană de încredere care are afinități cu natura muzicală a limbajului chorațiilor. Sunt sigur că o poți convinge pe traducătoarea Ruthe să discute cu tine despre munca ei.

– Dar, căpitane...

– Ea nu e ca Stăpâna Beata de pe Angel One. Talentulul tău oratoric a convins-o să fie miloasă față de echipajul de pe Odin.

Conform unor surse neoficiale, persuasiunea lui Riker s-a bazat pe ceva mai mult decât talentul lui de orator. Picard fu și mai convins de credibilitatea acelor

rapoarte în momentul în care văzu cum vârfurile urechilor lui Riker se înroșesc.

– Voi încerca, domnule.

În ciuda stânjenelii lui Riker, Picard remarcă o anume grabă în acceptarea acestei misiuni.

– Ai grijă să nu fie Deelor prin preajmă. Am impresia că e un tip gelos.

Au pus repede la punct o diversiune. Doctor Crusher n-a fost foarte încântată să folosească examenul medical al lui Deelor ca paravan pentru activitățile lui Riker, dar atunci când fu obligată, acceptă să-l programeze pe ambasador. Era mai greu să fie scoasă Ruthe din cabina ei. Au trecut câteva minute bune până când ea se hotărî să răspundă soneriei. Îl privi cu ochii ei negri pe Riker atunci când acesta o invită să viziteze nava, dar, de vreme ce nu-l refuză, Riker încercă din nou.

– M-a fascinat felul în care ai cântat din flaut. Nu vrei să-mi cânti și mie?

– Aici? întrebă ea ușor uluită.

Riker continuă să considere răspunsul ei ca o acceptare, dar sugerează o cameră de recreere drept locul cel mai adecvat. Ruthe îl urmă într-o cameră mare, plină cu fotografii și plante stufoase.

Încăperea era goală, fapt care, în mod evident, îi făcu plăcere, deoarece orice urmă de rezistență dispăru. Porni înaintea lui Riker și se așeză într-un fotoliu acoperit cu pluș, cu fața spre un hublou. Probabil că și ceea ce vedea prin hublou o încânta, căci începu să zâmbească privind spre spațiul infinit.

Dar această singurătate era înșelătoare. Oamenii locotenentului Yar erau postați la fiecare întretăiere a coridoarelor care duceau spre încăperea în care se aflau cei doi. Aveau instrucțiuni stricte să nu-i lase pe membrii echipajului care nu erau de serviciu să se apropie de acea zonă. Totul fusese gândit în așa fel încât separarea lui Ruthe de Andrew Deelor să fie cât mai bine fructificată în puținul timp pe care-l aveau la dispoziție.

După o scurtă trecere în revistă a datelor muzicale din biblioteca navei, Riker atacă:

– Puținul pe care l-am ascultat din mesajul către coraia mi-a amintit de muzica pământească a Evului Mediu. Formele muzicale dezvoltau mai multe voci, care, însă, nu erau asociate nici prin melodie, nici prin ritm – fiecare parte se dezvolta separat.

Ruthe fu surprinsă de acest comentariu și își întoarse privirea spre el.

– Da, dezvoltarea polifonică este similară, cu toate că polifonia coraiilor este mai apropiată de linia melodică dezvoltată în secolul douăzeci de Schönberg.

– Deci ești o muziciană profesionistă? întrebă el. Ea nu vorbise niciodată atât de mult în public. Întrebarea avu efectul opus.

Ruthe privi din nou pe fereastră.

– Am studiat istoria muzicii, spuse ea scurt, după care rămase tăcută.

– Melodia de salut pe care ai interpretat-o – Riker îngână câteva măsuri ale melodiei pe care o ascultase pe punte – a fost o compoziție proprie? Sau choraiii au o formă tipică muzicală atunci când vor să cheme o altă navă?

– Notele sunt întotdeauna aceleași, răspunse ea, dar ritmul este diferit. Își scoase flautul. Cântecul se schimbă de fiecare dată când îl cânt.

În timp ce o privea cum își assemblează flautul, Riker fu din nou izbit de frumusețea ei. O parte a atenției lui era concentrată asupra muzicii pe care o interpreta ea, iar cealaltă se lăsa în voia plăcerii de a admira linia perfectă a profilului ei în timp ce cânta și degetele delicate care zburau deasupra flautului.

Ruthe nu se întrerupse în momentul în care Data intră, dar melodia își încetini ritmul în timp ce ea îl privea cum se așează. Pe el îl interesa mai mult raportul înregistrat pe care îl adusese decât muzica ei, așa că ea reveni la tempoul inițial. Riker știa că vocoderul ascuns în palma lui Data înregistrase fiecare notă interpretată de ea.

Deanna Troi fu a doua persoană care intră. Riker se temu că prezența consilierului ar putea s-o deranjeze pe Ruthe, dar traducătoarea era prea absorbită de cântecul ei pentru a fi tulburată de un nou ascultător. Din nefericire, el nu-și putea reține iritarea mereu crescândă datorată audienței tot mai mari.

Deanna îi șopti:

– Poate că te poți concentra mai bine într-un loc mai intim.

Un si bemol prelungit semnală sfârșitul cântecului.

– A fost minunat, deși nu îi înțeleg sensul, spuse Riker.

Sunt sigur că și choraiii îți găsesc vorbele la fel de misterioase.

Ruthe își clătină capul:

– Ba deloc. Choraiii au învățat Limba Federației de la copii, dar li se pare un mod atât de neplăcut de a comunica, încât preferă să nu-l folosească.

Acest amănunt merita să fie transmis lui Picard, dar era singura informație pe care Riker o putuse afla de la traducătoare.

– Will... Atenționarea lui Troi veni atunci când ambasadorul Deelor era la numai câțiva metri.

– Mă întrebam unde ești, se adresă Deelor lui Ruthe.

– Mă plictiseam să aștept în cabină.

– N-o să se mai întâmple, o asigură Deelor. S-a terminat cu drumurile mele la infirmerie. Această ultimă afirmație era adresată primului ofițer.

Ambasadorul îi făcu semn lui Ruthe să vină lângă el. Ea se ridică din fotoliu și îl urmă afară din încăpere.

Riker se încruntă în timp ce privea perechea care ieșea. Ruthe plecase fără un cuvânt de rămas-bun, fără să privească în urmă.

– Nu-mi place felul în care-i poruncește Deelor.

– Pe ea pare să n-o deranjeze, spuse Troi. De ce te-ar deranja pe tine?

El se întoarse să-i răspundă, dar își reținu replica atunci când văzu că Data mai era încă acolo. Androidul renunțase la aparența de indiferență și îi privea cu o curiozitate nedisimulată.

– Data, e timpul să pleci, spuse Riker.

Data se încruntă, căutând în memorie vreo obligație de care uitase.

– Nu am nici o activitate anumită programată la ora asta. Studie cu mai multă atenție expresia lui Riker. Vrei să plec?

– Da, Data, spuse Troi cu destulă fermitate.

Androidul nu se mișcă.

– Aș înțelege mai bine relațiile interumane dacă aș avea mai multe ocazii de a face observații directe. Discuția voastră promitea să fie foarte interesantă în privința asta.

– Aș vrea să fim numai noi doi, insistă Riker.

– Dar tocmai asta face să nu pot înțelege comportamentul oamenilor!

– La revedere, Data, spuse Riker. Data se ridică din fotoliu și părăsi încăperea cu mare încetineală. Primul ofițer se întreba care ar putea fi limitele de percepție ale sunetului și așteaptă până când Data dispăru pentru a putea continua să vorbească.

– Deanna, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că ești geloasă.

– N-am dreptul să fiu geloasă. La despărțire am lămurit acest aspect al relației dintre noi.

– Și nici nu ai vreun motiv să fii geloasă.

– Știu, Will, admise ea oftând. Percep un interes trecător față de Ruthe, o admiră pentru frumusețea ei, dar nu ești serios atras de ea. În ceea ce o privește...

– Doar nu vrei să spui că mă place!

– Nu, răspunse Troi, cu mai multă convingere decât se așteptase el. De fapt, nu simt că ai interesa-o în vreun fel.

Troi zâmbi atunci când zări neliniștea care se așternu o clipă peste chipul lui. Cuvintele pe care le rosti ea în continuare alinară mândria lui Riker și explică propria ei tulburare:

– Tocmai asta este. N-o interesează nimic, cu excepția muzicii ei. Este goală, Will, lipsită de orice sentiment.

Capitolul 8

Zece bărbați și femei erau adunați în fața intrării în holospațiu. Ușile erau deschise. Dincolo de prag, pante line duceau către un loc de popas aflat în mijlocul unor copaci umbroși. O adiere ușoară făcea să foșnească ramurile încărcate de frunze. Case făcute din lemn și vopsite într-un roșu închis se întindeau de-a lungul peretelui din față, dar imaginile pastorale proiectate pe suprafața plană dădeau impresia unor pășuni care se întindeau până în depărtări, dincolo de orizont.

Fermierul Leonard se apropie mai mult de intrare și trase aer în piept. Aerul era proaspăt și aducea un parfum de caprifoi. Respiră adânc, savurând parfumul atât de cunoscut.

— Începutul primăverii. Tocmai vremea pentru însămânțat.

Unii dintre coloniștii mai temători se uitau la el cu teamă, dar el nu părea să pățească ceva. I se alăturară și alții.

– În toți anii petrecuți pe Grzydc n-am văzut niciodată atâta verdeată, oftă Charla. Pare să fie la fel ca pe Yonada.

Thomas răsuflă zgomotos și făcu un pas înapoi.

– Teatru ieftin! Nu e decât o iluzie. Și se trase, furios, de barbă.

– După atâtea luni petrecute în spațiu, accept și o iluzie, spuse Mry. Nu poate fi mai rea decât realitatea.

Fu prima care păși de pe puntea metalică pe pământul care se întindea la picioarele ei, dar Leonard o urmă imediat. Vraja produsă de aerul proaspăt și de căldura blândă a soarelui era prea puternică pentru ca ceilalți să mai reziste mult timp.

Câte unul, câte doi treceau dincolo de uși.

Thomas rămase singur.

– Să vă fie rușine! strigă el în urma lor. Am spus-o și înainte și o spun și acum: prefer să intru în burta unui balaur decât să pun piciorul într-un holospațiu. Și, în timp ce coloniștii se îndepărtau, el ridică vocea: Atunci ați fost de acord cu mine, dar e clar că propriile voastre principii nu rezistă în fața tentației.

– Vino, Thomas, îi răspunse Myra. Bătrâna întârzia încă în apropierea intrării. Poți dezaproba la fel de bine și dinăuntru.

Thomas nu se mișcă. Își puse degetele mari la cingătoare pentru a ascunde tremurul mâinilor.

– Văd foarte bine și de aici. Ochii i se îngustară când o văzu pe sora lui și pe Leonard râzând și făcând tumbe pe iarbă.

– Mry e o femeie atrăgătoare, comentă Myra, râzând nepăsătoare. Și destul de coaptă să poată face copii.

– Poate, spuse el. Dar mai trebuie întrebat și părintele.

Strânse din dinți și păși înăuntru.

Imediat ce trecu pragul, cele două uși de metal se închiseseră cu un ușor fâșâit, apoi dispărură. Iluzia era completă. Thomas stătea în mijlocul unei câmpii pline de iarbă. Un cer albastru, senin, se arcuia deasupra capului său și căldura soarelui îl făcu să-și descheie nasturii de sus ai cămășii de flanel.

Tânărul Steven se lăsă în genunchi. Își umplu mâna cu pământ pe care începu să-l fărâmițeze între degete. Bătrânul Steven smulse câteva fire de iarbă și începu să le mestece rădăcina.

– Nu e pământ bun pentru ovăz, dar grâul ar crește destul de bine aici.

– Aici vor crește animale, nu semințe în-sămânțate, spuse Thomas, privindu-i pe cei doi.

– Dar e păcat de pământ să nu semănăm ceva, spuse tânărul Steven, schimbând priviri aprobatoare cu unchiul lui. Va fi nevoie de zeci de ani de muncă pentru a face din New Oregon o lume la fel de plăcută ca asta.

Thomas îi privi pe Dnnys și pe Wesley care ieșeau din hambar și alergau de-a lungul pajiștii în întâmpinarea celor mari.

– Încă un scurtcircuit și animalele noastre or să pască metalul punții, se răsti el la Dnnys când acesta fu destul de aproape să-l poată auzi.

– Eu cred că au făcut o treabă foarte bună, spuse Mry. O adiere de aripi îi mângâie obrajii, apoi se îndepărtă. Privește fluturele de colo! N-am văzut niciodată un fluture viu! Cine s-a gândit la un amănunt atât de încântător?

– A fost ideea mea, recunosc Wesley.

– Deci ești un artist, nu numai inginer, spuse ea, îndepărtând un fir de pai ce i se agățase în păr.

– Ce-i cu tine? Dnnys îi făcu semn cu cotul prietenului său. Te-ai înroșit tot!

– Soarele e prea puternic, spuse Wesley. Mry îi zâmbi și el se înroși din nou. Ar fi bine să mai verific încă o dată codul.

– Aș vrea să locuiesc la o fermă unde să fie la fel de plăcut să programezi totul, oftă Dnnys. Atunci nu m-ar deranja...

Verișoara lui ridică mâna și îi atinse buzele cu un deget.

– Taci, Dnnys. Or să te audă. Ea se uită neliniștită spre ceilalți Fermieri.

Myra se repezi spre ei încruntată:

– Nu mai stați! Vreau să văd ocolul pentru vite!

– N-are rost să mai vezi și altceva, declară

Thomas disperat.

Myra făcu un gest cu mâna ca pentru a alunga un miros neplăcut.

– Asta e o fermă! La fermă trebuie să muncești! Tinerii au lenevit prea mult! Au uitat ce înseamnă munca. O să le împrăștiăm memoria.

Conduși de Myra, toți se îndreptară spre clădiri. Thomas mergea alături de sora lui, încercând s-o apere cu trupul lui de atențiile lui Leonard. Orice obiecțiune adusă simulărilor fusese uitată.

Toate pregătirile pentru întâlnirea cu Si Bemol fuseseră făcute, dar nu venise încă momentul ca Deelor să preia conducerea navei. Nici el, nici Ruthe nu putea face altceva decât să aștepte.

Deelor stătea nemișcat, asemeni unui motan ghemuit, cu mușchii încordați gata să sară. De mai bine de o oră nu se mișcase din scaunul lui, dar

gândurile lui alergau neobosite între trecutul imuabil și un viitor prea incert.

Ruthe, pe de altă parte, stătea întinsă pe patul din cabină, ascultând sunetele molatice ale unui violoncel care cânta în camera de muzică de pe navă. Se vedea clar că era mulțumită de prezent.

– Riker te place, spuse, brusc, Deelor.

– Adevărat? Aruncă spre el o privire goală, pierdută în muzică. Deelor se întreba dacă choraii ar avea o impresie mai bună despre pământeni dacă ar putea asculta aceste suite de Bach sau un concert de Mozart.

– De unde știi, întrebă ea.

– După felul în care se uită la tine.

– Trebuie să fac ceva în privința asta?

– Nu, dacă nu vrei. Sarabanda lăasă loc gavotei, pasajul ei preferat din această suită în re major. El o știa destul de bine, așa că păstră tăcerea până când se termină pasajul. În momentul în care începu giga, el continuă:

– El crede că suntem amănți.

– Cine crede asta? întrebă ea.

– Riker.

– Oh, el! Brusc, ea se încruntă. De asta m-a rugat să-i cânt? Pentru că mă place?

– În parte. Dar, probabil că avea ordin să adune mai multe informații despre choraii.

Ruthe se făcu ghem, semn sigur că vorbele lui o tulburaseră.

– Ce i-ai spus? Deelor avea grijă să nu pară prea curios.

Dacă ea simțea vreo urmă de enervare în glasul lui n-ar mai fi vorbit deloc.

– Nu-mi amintesc.

Probabil că așa era. Trecutul avea prea puțină importanță pentru ea, la fel ca și viitorul. Deelor se ridică. Cu un gest brusc, opri muzica.

Ea se ridică la fel de brusc. De data asta îi captase atenția.

– Ruthe, tu îmi cunoști poziția. În cazul în care căpitanul și echipajul lui înțeleg acordul tău cu choraiii, eu nu voi mai putea să te susțin. Acționezi fără aprobare oficială. Pentru binele tău, ai grijă când ești în preajma lui Riker și a celorlalți.

– Oricum nu-mi place de el.

– Nici mie nu-mi place, râse Deelor. Dar tu îmi placi. Ea oftă în momentul în care el o privi îngrijorat. Nu, nu trebuie să faci nimic în privința lui.

Cu o ușoară atingere a panoului computerului ops, Data desfășură o reprezentare grafică a rețelei energetice a choraiilor. Mai atinse o dată panoul și imaginea începu să strălucească.

– Asta e numai o teorie, atrase androidul atenția celor doi ofițeri așezați pe scaunele aflate în centru.

– Da, înțeleg, spuse Picard, clipind din cauza luminozității imaginii de pe ecran. Gânditor, își frecă nasul.

Te rog să vorbești mai departe.

– Rețeaua chorațiilor este construită din fibre elastice. Cred că ar fi posibil să prindem unul din aceste filamente, să-l îndoim, creând astfel o zonă mai slabă prin care să pătrundă o sondă special construită.

– În ce scop? întrebă Riker, studiind desenul schematic făcut de Data pe ecran. O imagine animată aduse sonda în contact cu rețeaua.

– Pentru a slăbi sursa de energie a rețelei. În timp ce Data vorbea, liniile albastre își pierduseră din strălucire. Putem să împrăștiem energia în spațiu, dar putem folosi această energie chiar noi. În oricare din aceste situații, câmpul de energie va fi inefficient împotriva scuturilor noastre.

– Pare riscant, se cutremură Riker. Dacă nu putem controla fluxul de energie?

– Este o probabilitate de treizeci și patru la sută să explodeze, aprobă Data. Așa cum am spus, modelul este teoretic și are nevoie de unele schimbări în timpul actualei operațiuni.

Picard se gândi la riscul de a testa un asemenea sistem de apărare în timpul unei lupte:

– Să sperăm că nu vom ajunge la asta, dle Data.

– Suntem la numai patru ore distanță de locul de întâlnire, spuse Riker. Se prăbușise în fotoliul său, prea îngrijorat pentru a mai fi cel de până atunci. Ofițerii de pe punte lucraseră mai multe ture fără odihnă.

– Nu prea avem de ales, continuă el.

– Va trebui să ne bazăm pe diplomația lui Andrew Deelor. Presupun că ambasadorul are un stoc de tact pe care nu îl consumă cu subordonații. Căpitanul îl privi mai atent pe primul lui ofițer. Timpul care ne-a mai rămas ar fi consumat mai cu folos dacă ne-am odihni. Asta se referă și la dumneata, ofițer I!

Riker sări în picioare, corectându-și imediat ținuta care îi trădase starea de teamă și de oboseală.

– Cu o singură condiție, căpitane! Să părăsești și dumneata puntea. Riker era pregătit să-i înfrunte rezistența. Dacă ar fi întrebat, ofițerul medic sunt sigur că ar insista s-o faci.

Un zâmbet slab trecu peste chipul lui Picard. Se părea că nu-și ascunsese oboseala mai bine decât Riker.

– Nu e nevoie s-o deranjăm pe doctor Crusher. Am să mă duc să mă odihnesc, ca un copil cuminte. Ridicându-se de pe scaun, căpitanul se adresează singurului ofițer de pe punte care nu avea nevoie de odihnă:

– Comandant Data, ai comanda.

Cu toate astea, odată ajuns în cabină, Picard nu reuși să adoarmă. Stătea întins, nemișcat pe pat, cu

ochii închiși și se gândea. Curând, Andrew Deelor urma să ceară controlul navei **Enterprise**. Amiralul Zagrath îi spusese foarte clar căpitanului că va trebui să-i predea comanda.

Nu ne mai ura nouă noroc, căpitane Picard. Vei avea nevoie de el mai mult decât noi.

Auzi cuvintele lui D'Amelio asemeni unei șoapte. Simți greutatea lui Phil Manin care îi murise în brațe. Căpitanul de pe Ferrel urmăse ordinele ambasadorului și trăise destul cât să regrete.

Până la ce punct supunerea față de autorități nu devenea prostie?

Orele treceau.

Picard nu răspunsese la aceste întrebări atunci când Data îl rechemase pe punte. Se ridică de pe pat mai obosit decât atunci când se întinsese.

Locotenentul Worf suportă cu stoicism furia căpitanului Picard, care insistase să se odihnească, apoi se îndreptă, ascultător, spre cabina lui. Asemeni oricărui klingonian, Worf îndeplinea ordinele *ad litteram*. Asemeni oricărui klingonian, se simțea, de asemenea, liber să violeze spiritul acestor ordine, dacă ele nu i se potriveau. Rămase în odaia lui timp de câteva minute, apoi se întoarse pe punte.

– Oamenii dorm prea mult, îi spuse Worf lui Data, ca un fel de explicație. Asta slăbește reflexele.

De vreme ce Data nu avea nevoie de asemenea perioade de inactivitate, nu era capabil să judece valabilitatea acestei afirmații. Cu toate acestea avu o observație personală:

– Ei par să considere somnul un proces plăcut.

– Asta e un alt motiv pentru care trebuie evitat.

Worf încercă să lucreze la problema care îl preocupa de câteva zile. Posibilitatea ca **Si Bemol** să supraîncarce o undă tractoare. Sferele chorațiilor erau alunecoase. Ele se puteau mișca înăuntrul unei unde de prindere chiar dacă nu puteau ieși din ea. Transformându-se într-o fibră lungă, ei făcuseră să se scurgă stocul de energie de pe **Enterprise** și simulările pe computer indicau că o formă circulară ar fi avut același efect. Fiecare configurație dilata unda tractoare dincolo de porțiunea afectată energiei navei.

– N-au întrerupt nici o clipă unda tractoare, spuse Worf, în timp ce îi arăta rezultatele lui Data. Asta ar putea explica de ce nava a fost atât de vulnerabilă la matricea energetică.

– Conform datelor computerelor, avem nevoie de mai multă energie.

– Asta e, categoric, cea mai simplă soluție, spuse Data. Poate că mai multă energie în fazere i-ar fi oprit.

Worf se încruntă la explicația pe care Data nu o mai spusese.

– Dar comandantul Riker a descoperit o cale de a o dezactiva pe Si Bemol cu mai puțină energie, restrângând unda fazerului. Cu alte cuvinte, soluțiile obținute nu vor fi valabile în cazul chorațiilor.

Se întoarse la stația științifică cu o nouă perspectivă.

Computerele căutau răspunsuri bazate pe parametrii deja stabiliți, dar dacă parametrii undei tractoare erau schimbați, puteau apărea noi soluții.

O oră mai târziu, Worf găsea răspunsul.

– Teoretic, ar trebui să meargă, spusese Data urmărind noua simulare grafică. Worf împărțise unda tractoare în patru unde. Fiecare se focaliza asupra unei singure sfere. Oricare ar fi fost aranjamentul presupus al sferelor, undele captau rapid fiecare țintă. Energia consumată nu era mai mare decât cea necesară unei singure unde.

– De data asta nu vor mai scăpa, spusese Worf. Această convingere era mai odihnitoare decât somnul.

Doctor Crusher auzi pașii care intrau în biroul ei, dar nu ridică privirea de pe ecranul computerului.

– Pleacă! Sunt ocupată.

Umbra de deasupra ei nu dispăru.

– O infirmieră mi-a spus că ai o criză de furie.

Capul lui Crusher se ridică brusc atunci când auzi glasul batjocoritor al lui Deelor.

– În calitate de medic ofițer al navei, este de datoria mea să mă pregătesc pentru sosirea supraviețuitorilor celor de pe Hamlin, dar fără nici un punct de reper nu pot să fac decât pregătiri de ordin general. Este de așteptat să ne confruntăm cu o dezordine de natură emoțională. Sunt posibile și deficiențe de vitamine. În afară de asta, pot apărea tot felul de tulburări mentale. Lovi cu degetul în monitorul care îi absorbise într-atât atenția. Dacă pe navele chorațiilor lipsește gravitația, s-ar putea ca acești captivi să nu mai aibă oase, ci numai niște cartilaje moi, care s-ar putea rupe sub greutatea trupurilor lor. Și asta e numai începutul.

– Nu-ți mai face atâtea probleme! spuse el cu o voce domoală.

Am un remediu pentru tot ce poate îngrijora un medic. Aruncă o casetă pe biroul ei. Aceste înregistrări medicale vor răspunde la cea mai mare parte a întrebărilor tale despre captivi.

– Era și timpul!

– Cu plăcere. Buna lui dispoziție o enervă și mai tare.

– Doctor Crusher, sper că nu trebuie să-ți atrag atenția că aceste înregistrări sunt ultrasecrete. Tonul părea indiferent, dar cuvintele erau destul de serioase.

– Îmi dau foarte bine seama de asta, ambasadorule.

Ea introduse discheta în computer și începu să citească.

În timp ce Picard se îndrepta spre punte, primul ofițer preluase deja comanda și Data se întoarse la postul lui. Riker părea neobișnuit de sumbru atunci când îl întâmpină pe căpitan.

– Ambasadorul Deelor ar vrea să-ți vorbească. Picard se așteptase la așa ceva.

– Spune-i că îl aștept în biroul meu.

– Este deja acolo, căpitane.

Când Picard intră în birou, Deelor stătea la fereastră, privind stelele.

– Nu vrei să ieși loc? întrebă Picard rece. Îi arată scaunul căpitanului aflat în spatele biroului.

Deelor se îndepărtă de fereastră.

– Biroul e al dumitale, căpitane, dar puntea este a mea.

Din acest moment voi prelua comanda totală a navei.

– Dumneata conduci misiunea, ambasadorule, răspunse Picard, nu și nava Enterprise.

Deelor se încruntă, dar nu păru surprins.

– Amiralul Zugrath

– El nu e aici acum, spuse căpitanul calm. Eu am îndatoriri în primul rând față de echipajul meu și nu le voi pune soarta în mâinile tale.

– Chiar cu riscul de a fi tradus în fața Curții Marțiale?

– Dacă ajung în fața Curții Marțiale, va trebui să se discute deschis despre chorații și despre captivii lor de pe Hamlin. Și despre nava **USS Ferrel**.

– Ești foarte isteț, spuse Deelor. Phil Manin nu s-a gândit la asta. Dar sunt multe posibilități de a pierde comanda, căpitane Picard. Promovări în posturi inutile pe o planetă cu multă apă.

– Mai bine decât să pierd această navă. Ai distrus nava **Ferrel**, nu vei distruge și **Enterprise**!

Ambasadorul se încruntă și mai mult.

– Grijă dumitale e admirabilă, dar nelalocul ei. Am mai tratat cu chorații. Pot lua hotărâri mult mai bune.

– Atunci spune-mi ce știi.

– Ești un om încăpățânat, oftă Deelor. Nu lăsa sentimentele pe care le ai față de mine să te orbească. Indiferent ce crezi, acțiunile mele nu sunt un capriciu sau prostie. Lovi ușor geamul acvariului din perete, urmărind peștii care se speriau de reflectarea degetului său. Când se întoarse din nou cu fața la Picard, zâmbea cu tristețe și compătimire.

– Păstrează comanda navei, căpitane. Nu ne putem permite să ne luptăm între noi, chorații ar

profita de orice neînțelegere dintre noi. Dar dacă ții atât de mult la *Enterprise* ascultă orice sfat îți voi da.

Picard avu pentru prima oară un sentiment de îndoială.

Deelor era inteligent și priceput să manipuleze. De asemenea, știa foarte bine să se retragă pe o poziție de apărare.

Cei doi bărbați ieșiră împreună din birou, îndreptându-se spre punte. Picard remarcă privirea scrutătoare a primului său ofițer, dar nu spuse nimic pentru a potoli curiozitatea lui Riker în legătură cu cele întâmplate. Afișând o expresie impenetrabilă, pe care nu se putea citi nimic, căpitanul se așează la locul lui obișnuit, în mijlocul punții. Deelor se așează în stânga lui.

Atunci și numai atunci, Picard își privi primul ofițer în ochi.

– Te poți apropia de punctul de întâlnire, ofițer I!

– Viteză de propulsare, La Forge, ordonă Riker, în timp ce nava se apropia de locul de întâlnire.

O clipă mai târziu, primul ofițer se adresa din nou lui Data:

– Datele senzorilor, Data!

– Încă nici un semn din partea chorațiilor.

– Opriți complet motoarele!

Ajunseseră la punctul comunicat de Ruthe. *Enterprise* plutea în spațiul gol.

– Ei bine, ambasadorule? întrebă Picard brusc. Noi am ajuns la punctul de întâlnire, la ora la care ne-am înțeles. Unde sunt choraiii? Își pusese în joc cariera pentru această întâlnire. Dacă **Si Bemol** întârzia să apară, gestul ar fi fost într-un fel o pierdere.

– Răbdare, căpitane. Sunt convins că vor veni. Deelor privi peste umăr și se încruntă. Așa cum trebuie să vină și Ruthe.

– De fapt, am ajuns ceva mai înainte, spuse Data. Am ajuns cu un minut și cincisprezece secunde mai devreme.

Picard era prea încordat pentru a mai accepta această explicație :

– Scanerele n-au depistat nici o navă care să ne arate că aceștia vor întârzia. În cazul în care vor veni.

– Căpitane, țipă Yar! Senzorii de mare distanță au depistat acum un obiect. Acum pătrunde... nu, este deja în raza lor! Se apropie repede! Incredibil de repede!

Picard se încordă.

– Ridicați scuturile!

– Vrei să te uiți la asta? întrebă Geordi arătând spre ecran.

Cu câteva secunde înainte, pe suprafața ecranului nu se vedea nici o imagine. Acum, apăruse un punct mic, care se mări brusc. **Si Bemol** se rostogolea întruna apropiindu-se tot mai mult de **Enterprise**.

– Vin direct spre noi, avertiză Yar, în timp ce ciorchinele de bombe roșu-portocalii umplea tot ecranul. Sunetul alarmei galbene își făcu auzit protestul față de această apropiere.

Picard trase adânc aer în piept, apoi spuse:

– Manevre evazive.

– Nu, interveni Deelor. Nu vor să ne atace!

– Cum poți fi atât de sigur? Dar Picard renunță la următorul ordin.

Cu o clipă înainte de coliziune, nava choraiilor se opri cu sferele tremurând din cauza decelerării bruște.

– Cu douăzeci și două de secunde mai devreme, spuse Data. Punctualitatea lor este impresionantă!

– Ca și viteza lor, spuse Picard posomorât. Acum înțelegea de ce Flota Stelară alesese un spion pentru această misiune diplomatică.

Capitolul 9

Jurnal personal al căpitanului: Pentru că așa îmi cere datoria, am acceptat misiuni neplăcute. Cu toate astea, misiunea de acum mi se pare cu mult mai neplăcută. Oferim mărfuri în schimbul vieților omenești. Plătim pentru a ne fi dați înapoi cei care n-ar fi trebuit să fie luați de la bun început. Oare aceasta e cea mai bună cale pe care ne-o poate oferi diplomația?

Ruthe întâmpină pe Si Bemol cu o revărsare de note provenite din flautul ei. Apariția traducătoarei pe punte fu la fel de neașteptată ca și apariția navei chorațiilor pe ecranul principal.

Cântând în timp ce se apropia, Ruthe coborî din zona mai ridicată a punții până în centrul de comandă. Privirea ei nu se dezlipea de imaginea de pe ecran.

– Putem avea contact vizual cu interiorul? îl întreabă Picard pe Deelor în timp ce cântecul era transmis către cealaltă navă.

Deelor dădu din cap.

– Nu. Se pare că lor le lipsește echivalentul tehnologiei noastre vizuale, cu toate că sistemul lor audio este foarte dezvoltat.

Picard caută o a doua sursă de informații.

– Vreun comentariu, consilier?

Deanna Troi își goli mintea de propriile gânduri, blocă impresiile familiare ale celor din jurul ei și studie ceea ce rămăsese.

– Simt o prezență puternică, ce întunecă ființele din interiorul navei. Ca și când nava însăși ar fi o ființă vie sau, poate, o prelungire a celor aflați în interiorul ei.

Ruthe ajunsese la sfârșitul melodiei. Choraii, într-un glas, răspunseră salutului. Patru voci se alăturaseră în sunetele mai înalte sau mai joase ale aceleiași game.

Ambasadorul Deelor așteaptă răbdător până când se încheieară preliminarile, apoi îi spuse lui Ruthe să confirme condițiile schimbului. Ea traduse cuvintele lui într-o nouă formă melodică, apoi făcu o pauză în așteptarea răspunsului.

Picard ascultă notele deosebite ale răspunsului chorațiilor, cu toate că nu le putea înțelege sensul.

Privirea îngrijorată a lui Riker îi spuse că și acesta prinsese schimbarea tonalității.

– Ce n-a fost bine?

– Choraiii vor mai mult plumb, explică Ruthe. Douăzeci de livre, în loc de zece cum era convenit, spuse ea, apoi privi spre Deelor așteptând noi ordine.

– Nu. Spune-le că termenii schimbului au fost stabiliți. Zece livre, atâta tot! Și amintește-le că prima parte a plății a fost deja făcută.

Ruthe începu să traducă, mai întâi în limbajul chorațiilor, apoi în limbajul Federației. Căpitanul începu să se întrebe dacă acest procedeu era o concesie făcută chorațiilor sau o încercare de a ascunde anumite amănunte ale negocierilor. În timp ce atitudinea față de Andrew Deelor se schimbase în ultima oră și căpitanul era mai înclinat să-l creadă decât înainte, nu avea posibilitatea să verifice acuratețea traducerii făcute de Ruthe.

Picard știa că computerele lingvistice ale lui Data făceau progrese, dar nu atât de mari încât să urmărească complexitatea acestei tranzacții.

Disonanța transmisiei chorațiilor crescuse. Ruthe clătină capul când află concluziile.

– Choraiii afirmă că aceasta este o navă nouă, deci trebuie încheiat un nou contract.

– De acord, spuse Deelor cu emfază. Trei livre în schimbul captivilor, de vreme ce *Enterprise* este o navă mai puternică și i-a înfrânt în luptă. Doar dacă nu

vor să luptăm din nou și să negociem un nou preț când lupta se va încheia.

Picard își dresă zgomotos glasul, dar nu protestă împotriva sfidării aruncate de ambasador. Fusesse de acord să-i încredințeze conducerea misiunii lui Deelor. Cu toate astea se putea observa că nu este prea liniștit.

– Choraiii respectă o înțelegere făcută în condiții grele, îi explică Deelor lui Picard. De altfel, cu cât vor avea mai puțin metal, cu atât mai mult se vor grăbi să-i schimbe pe captivi.

Probabil că Ruthe transmisese decizia lui Deelor străinilor.

– Prețul inițial este acceptat, raportă ea, traducând un alt pasaj muzical. Sunt gata să discute modul în care vor fi schimbate bunurile.

– Mai întâi trebuie predați captivii.

Până în acel moment, traducătoarea repetase cuvintele lui Deelor fără nici un comentariu. De data asta, îndrăzni să aibă o părere.

– Vor pretinde o garanție.

– Nici o garanție, spuse el cu fermitate. Și-au pierdut acest drept în urma acțiunilor întreprinse împotriva navei Ferrel. Dacă acceptă termenii mei, bine, dacă nu, nu.

Ea se cutremură și duse fluierul la gură. Se auzi un staccato disonant.

Deelor se lăsă pe speteaza fotoliului.

– Relaxați-vă, îi sfătui el pe căpitan și pe Riker. Va trebui să mai așteptăm.

– Ce s-a întâmplat cu Ferrel? întrebă Picard în șoaptă. Se aștepta ca ambasadorul să se eschiveze din nou, dar de data asta primi un răspuns direct.

– Am teleportat jumătate din răscumpărare ca dovadă a încrederii noastre. Deelor se încruntă amintindu-și de rezultatul acelei acțiuni. Atunci, Si Bemol și-a luat zborul ca din pușcă.

– Și voi ați încercat să-i rețineți cu ajutorul unei unde tractoare, epuizându-vă resursele de energie în această încercare, sugeră Data. Cel puțin asta e teoria mea, bazată pe datele pe care le-am avut. Am dreptate?

Deelor rămase o clipă tăcut, meditănd la cuvintele lui Data. Muzica lui Ruthe plutea deasupra capetelor lor.

– Da, spuse el, în cele din urmă. Când ne-au lovit cu matricea energetică, eram prea slăbiți să ne putem îndepărta sau măcar să deschidem focul cu ajutorul fazerelor.

Cântecul traducătoarei se terminase. Ruthe lăsa fluierul jos.

– Sunt foarte supărați pentru condițiile impuse.

– Choraiii au închis frecvențele de ascultare, spuse Yar, verificând încă o dată pe computerul ei.

– Dar nu se îndepărtează, remarcă Deelor gânditor. Așa că, vom aștepta.

– La naiba! spuse Beverly Crusher atunci când ajunsese la sfârșitul înregistrării referitoare la captivii de pe Hamlin. La naiba și iar la naiba!

Doctorul scoase discheta și șterse din memoria computerului medical datele strict secrete pe care tocmai le citise și începu să se gândească. Faptele ar fi trebuit să fie evidente pentru un doctor. Era furioasă pe ea fiindcă nu văzuse atât de departe și nu trăsese concluziile potrivite, iar preocuparea ei se oprise numai la condițiile strict medicale ale copiilor de pe Hamlin. Din nou acel cuvânt înșelător. Data subliniase faptul că nu mai erau copii, dar imaginea se încăpățâna să persiste.

Gândindu-se încă la implicația noilor informații, Crusher porni spre punte. Simți cum se cutremurase puntea atunci când **Enterprise** micșorase brusc viteza. Probabil că negocierile cu **Si Bemol** se purtau chiar în acel moment.

Se așteptase să audă muzică pe punte, nu o tăcere apăsătoare. Intrarea ei atrase atenția întregului echipaj. Cu o neobișnuită siguranță de sine, ea făcu drumul de la turbolift până în mijlocul punții. Toate fotoliile erau ocupate, așa că fu nevoită să stea alături de Ruthe, fapt ce o făcu pe Crusher să se simtă și mai remarcată.

– Ți-ai terminat temele, doctore? întrebă Deelox.

– Da. Ea își înfundă mâinile în buzunarele halatului și își înfrână un oftat. Tot ce am citit a fost foarte interesant. Atenția căpitanului era îndreptată spre ecran; era prea concentrat ca să perceapă semnificația afirmației ei, iar Crusher nu voia să dezvolte subiectul în fața atâtor persoane. Rămase și ea tăcută, asemeni restului echipajului.

– Recepționez un mesaj din partea chorațiilor, anunță, în cele din urmă, Yar, deschizând căile de acces. De data asta, era o melodie în surdină.

Ruthe ascultă încordată melodia chorațiilor, apoi vorbește:

– Sunt de acord, dar decizia nu a fost unanimă. Propun să acționăm repede, înainte ca dezacordul să se adâncească.

O altă voce o întrerupse cu un pasaj solo.

– Unul din ei ne avertizează că, dacă Enterprise încearcă să fugă, vor urma represalii imediate.

– Firește, spuse Deelor și făcu un semn spre fluierul ei. Spune-le că vom fi dezonoarați dacă nu vor trece la represalii.

Ea traduse cuvintele lui printr-o melodie veselă, aproape insolentă. Toți patru chorații răspunseră cu o melodie nostimă, ușoară.

– I-ați amuzat și i-ați încântat. Aveți grijă, altfel s-ar putea să dorească să negocieze în locul vostru.

– Nu puteau să nu accepte prețul meu, spuse Deelor, sărind în picioare. Doamne Riker, pregătește

plumbul, în timp ce Ruthe se va teleporta pe nava choraailor.

– Contactul direct este neapărat necesar? întrebă Picard alarmat.

Data îl scuti pe ambasador de obligația de a răspunde.

– Natura organică densă a structurii lui **Si Bemol** face dificilă obținerea datelor exacte. Senzorii mei nu pot determina coordonatele de teleportare a captivilor umani.

– Echipa mea de cercetare îți stă la dispoziție, ambasadorule, spuse Riker, ridicându-se în picioare. Putem teleporta...

– Nu te amesteca! spuse Ruthe! N-am nevoie de ajutorul tău!

– Mulțumesc pentru ofertă, domnule Riker, spuse Deelor repede, dar mă tem că echipa dumitale nu este instruită să funcționeze pe o navă a choraailor. Restul explicației îl adresează căpitanului. Interiorul nu e periculos, dar trebuie să respiri în materia lichidă a atmosferei navei. Dacă porți costum de protecție care ți-ar ascunde chipul ar fi o gravă insultă la adresa gazdelor noastre și un semn că i-am înșela.

Picard părea încă nedumerit, astfel că doctor Crusher se amestecă în discuție.

– Conform datelor mele medicale, fluidul bogat în oxigen este aproape respirabil, – nu te poți îneca, nici măcar atunci când plămânii îți sunt plini –, dar

experiența ar fi foarte neplăcută pentru o specie care respiră aer.

– Cu toate acestea, interveni Deelor, aș vrea ca o echipă să fie pregătită pentru orice eventualitate. Sunteți de acord ca domnul Riker și locotenent Yar să o însoțească pe Ruthe în camera de teleportare?

– Bineînțeles, spuse Pjcard cu un zâmbet ironic. Numai Crusher îi auzi șoapta rostită ca pentru sine: Până acum nu te oboseai să întrebi.

Apoi, Deelor făcu o plecăciune adâncă în direcția ei.

– Și, firește, doctor Crusher. Pentru a putea da toate îngrijirile medicale necesare.

– Să mergem, spuse Ruthe și se îndreptă grăbită spre turbolift. Choraii așteaptă.

Beverly Crusher o urmă fără tragere de inimă pe traducătoare. Doctorul nu avusese posibilitatea să discute cu căpitanul datele medicale referitoare la cei de pe Hamlin. Dar atunci, nimic din ceea ce citise nu putea fi spus.

Pregătirile pentru teleportarea lui Ruthe pe nava chorațiilor au fost simple. Îi dădu flautul locotenentului Yar, își scoase pelerina cenușie și o lăsă să cadă pe treptele care duceau spre teleportor. O insignă de

comunicare se legăna la capătul unui lanț ce-i atârna pe după gât. Nu purta nimic altceva.

Pășind pe platforma circulară, aștepta, parcă inconștientă, să fie teleportată. Riker, căruia îi era greu să adopte atitudinea ei încrezătoare, încercă să stabilească un cod de semnalizare.

– O atingere înseamnă întoarcerea imediată pe **Enterprise**, două atingeri, și echipa noastră se va teleporta imediat pe **Si Bemol**.

– Nu va fi nevoie, spuse Ruthe calmă. Să nu mai întârziem, domnule Riker.

Primul ofițer se îndepărtă de platformă și făcu un semn spre Tasha Yar. În calitate de șef al securității navei, ea supraveghea orice procedură în care era vorba de apărarea navei, iar teleportarea implica coborârea numai pentru o clipă a scuturilor navei. Yar era adepta asigurării unui minim de vulnerabilitate. În timp ce locotenentul activa comenzile de teleportare, o tânguire umplu toată încăperea și Ruthe dispăru într-o sclipire de lumină.

Prima fază a schimbului începuse. Riker și Yar se pregătiră imediat pentru a doua fază. Doctor Crusher îi urmărea pe cei doi cum scoteau lingourile de plumb din cutii și apoi le aranjau pe platforma de teleportare în apropierea locului de unde dispăruse Ruthe.

– Răscumpărarea e gata, spuse Riker, atunci când ultimul lingou fu așezat pe platformă.

– Da, spuse Crusher, încruntându-se îngrijorată.
Dar pe cine cumpărăm oare?

Liniștea în care se desfășurase ritualul tratativelor cu choraiii îi pregătise pe membrii echipajului navei **Enterprise** pentru un nou interval de tăcere, dar, chiar știind asta, oamenii nu erau mai puțin încordați. Conversația lăncezea, apoi încetă cu totul. Trecuse o oră fără să primească vreun semnal de la traducătoare. Apoi încă o oră.

Riker fu primul care comentă această întârziere.

– *Vă sfătuiesc să plecăm după ea.* Vocea lui se auzi ca un ecou prin intercomunicația de pe punte.

– Categorie nu! îl contrazise Deelor. Ruthe a mai fost pe navele chorațiilor – știe ea ce face. Vom aștepta semnalul ei.

– *Dar poate că a pățit ceva.*

Ambasadorul renunță la orice urmă de pretinsă curtenie.

– Eu comand această misiune, domnule Riker, spuse el și întrerupse legătura cu un gest brusc pe insigna de pe piept.

– Îngrijorarea lui este firească, spuse Picard, încercând să-i ia apărarea primului ofițer.

– În astfel de situații e nevoie de răbdare, declară Deelor, privind spre imaginea navei **Si Bemol** de pe ecranul principal. Nu putem să-i grăbim pe choraii.

– Categorie că nu. Picard își masa gâtul. O dată cu trecerea timpului, nervii cedau. Consilier Troi?

Deanna Troi își clătină capul în semn de nepuțință.

– Nu simt nici un pic de suferință, dar impresiile mele dinspre navă sunt încă foarte neclare. Chiar și când era aproape, n-am reușit să citesc vreunul din sentimentele lui Ruthe.

– Data, primești date prin aparatele tale de comunicare?

– Pare să exploreze nava. I-am depistat urma prin cele mai multe din sferele care formează nava.

– Și captivii de pe Hamlin?

– Sunt și ei prezenți, spuse Data încruntându-se. Dar curenții și vârtejurile din atmosfera interioară îngreunează recepționarea datelor. Înregistrez un ecou asemenea unor semne de viață.

– Poți fi ceva mai explicit, întreabă Picard.

– Complexitatea problemei îmi impune să recalculez și să iau în considerație densitatea și vâscozitatea mediului. Dacă logaritmul va crește cu...

– Mulțumesc, domnule Data. Nu e nevoie de alte explicații.

– Am înțeles, domnule, oftă androidul și își continuă munca în liniște.

După trei ore, locotenent Yar percepse un singur semnal provenind de la aparatul aflat la Ruthe.

– Unul sau doi pentru teleportare? întrebă Riker.

– Nu știu, spuse Yar. Datele sunt trunchiate.

Introduse coordonatele în sistemul de control și ceru o undă mai mare care să permită teleportarea lui Ruthe și a vreunui eventual captiv.

În momentul în care unda luminoasă umplu încăperea, doctor Crusher se repezi automat la cutia medicală ce se afla alături de ea.

Trupul lui Ruthe sclipi pe platforma încăperii, apoi căpătă consistență. Trupul ei gol strălucea, umed, și din nas îi curgea un lichid în momentul în care începu să scoată din plămâni atmosfera inhalată pe nava chorațiilor.

Purta în brațe un copil.

O singură persoană era pregătită pentru a înfrunta această imagine. Doctor Crusher se repezi și luă băiatul din brațele slabe ale lui Ruthe. Doctorul își așează o palmă pe pieptul copilului, iar pe cealaltă o strecură cu blândețe, dar ferm, pe sub coaste. Copilul tuși, apoi trase aer în piept. Câteva clipe mai târziu, începu să plângă.

– Ar fi bine să-i spui căpitanului, se adresă Crusher lui Riker, după care înfășură copilul într-o pătură și se repezi spre infirmerie.

– Un copil? se răsti Picard în momentul în care Riker își termină raportul. Căpitanul se întoarse spre Deelor care stătea tot în stânga lui. Cunoșteai situația, ambasadorule?

– Nu în acest caz, spuse Deelor, coborând vocea. Dar am descoperit alți descendenți ai primului grup de pe Hamlin.

– Fapt pe care ai uitat să-l menționezi în prima discuție, sublinie Picard fără să coboare vocea. Și asta sporește complexitatea întregii situații. Chiar și după cincizeci de ani Masacrul de pe Hamlin este un episod sensibil pentru Federație. Faptul că numărul oamenilor reținuți de chorații crește mereu nu face decât să mărească starea de încordare.

– Îmi dau foarte bine seama de asta, căpitane, dar nu e nici timpul și nici locul să discutăm despre asta. Deelor privea nervos pe punte. Acesta era numai un aspect al proiectului Hamlin, pe care am sperat să-l țin cât mai secret din motive pe care le-ai afirmat adineauri.

– Am încredere în discreția echipajului meu, se răsti Picard, ceea ce nu pot spune despre...

– Căpitane, spuse Troi. Ea se așezase pe scaunul lui Riker și strigătul ei îl obligă pe Picard să se întoarcă spre ea. Dacă-mi permiteți, aș vrea să o ajut pe Crusher. N-am fost de nici un folos în tranzacția pe care ați făcut-o cu chorații, dar sunt sigură că pot ajuta în privința captivului.

Picard aprobă printr-o ușoară înclinare a capului. Troi se ridică și se îndreaptă spre lift. Când ușile se deschiseră, ea se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Ruthe să iasă.

– Cum se simte copilul, întreabă Troi îngrijorată. Traducătoarea ridică din umeri.

– Presupun că destul de bine, spuse ea înainte ca Troi să plece. Fără să se grăbească, Ruthe se apropie de centrul de comandă. Părul îi era încă ud după imersiunea în atmosfera de pe nava choraailor și picături mici îi mai luceau încă pe gât. Ea avea grijă să țină flautul departe de pelerina udă.

– De ce nu ne-ai spus despre copil? întreabă Picard.

– Schimbul se referea la captiv. Nu se pusese în discuție vârsta lui, spuse ea, așezându-se pe scaunul pe care-l ocupase Troi. Plumbul a fost transportat? Choraiaii așteaptă un cântec de despărțire.

Picard clătină capul.

– Locotenent Yar va teleporta metalul imediat ce ambasadorul ne-o va ordona.

– I-am așteptat cu răbdare pe choraiaii, spuse Deelor. Se lăsă pe spate, își întinse picioarele și le încrucișă. Mai pot aștepta până când vom verifica condițiile negocierii.

– În caz că pățește ceva, va trebui să le dăm înapoi copilul? întreabă Picard grăbit.

– Nu, dar va trebui să insist să reducem prețul.

– Umorul tău este dezgustător!

– N-am avut intenția să glumesc, spuse Deelor. Consider situația din punctul de vedere al chorațiilor. Ai putea gândi și dumneata mai obiectiv, căpitane.

Picard își încleștă maxilarele. Trecuseră câteva secunde înainte să atingă insigna de intercomunicație.

– Picard către Crusher. Te rog să-mi raportezi starea copilului de pe Hamlin.

– *Este un băiat de aproximativ doi ani. Plămânii i se adaptează destul de bine la respirația în atmosfera de oxigen. În timp ce vorbea, se auzi plânsul copilului. Nu am încă rezultatul analizelor, dar copilul pare să fie într-o condiție fizică excelentă. A fost foarte bine îngrijit.*

– Firește, spuse Ruthe, ca o concluzie la cele afirmate de Crusher. Oamenii sunt de mare preț pentru chorații.

– De ce sunt atât de prețioși? întrebă Picard. Pentru munca pe care o fac?

Ruthe clătină din cap.

– Oamenii nu sunt niciodată puși să muncească. Ei folosesc... Au o funcțiune simbolică. Un copil dăruit altei nave cimentează prietenia în cadrul grupului. Pentru ca legătura să fie onorată, copilul trebuie să fie tratat cu blândețe și considerație.

– Între a fi un mic animal de casă și un sclav nu e mare diferență, remarcă Picard.

Deelor oftă din greu.

– Să lăsăm discuțiile despre etică pentru altă dată, vrei? În timp ce își încrucișa brațele peste piept, cu un deget lovi ușor insigna de metal.

– Deelor către camera de teleportare! Incepeți schimbul!

Cei trei oameni care se aflau în centrul de comandă priveau imaginea navei choraiilor ce se afla încă pe ecran, așteptând în tăcere să se ajungă la o decizie în privința schimbului.

– *Riker către căpitan. Transportul de plumb a fost livrat.*

La un semn al ambasadorului, Ruthe își luă flautul și începu să cante o melodie nedefinită. În acordurile acestei melodii de rămas-bun, Si Bemol se îndepărtă încet.

Deelor privea cu ochii pe jumătate închiși cum se îndepărtează nava. Atunci când Picard se agită în scaunul lui și deschise gura să vorbească, ambasadorul îi tăie vorba cu un gest ferm al mâinii.

– Ascultă! șopti el.

Căpitanul se ridică din scaunul lui și se îndreptă spre cârmă, dar dădu ordinele în șoaptă.

– Domnule Data, cap pe New Oregon.

Data folosi o mână pentru a introduce coordonatele, dar, cu cealaltă, continuă să manipuleze senzorii care urmăreau retragerea navei choraiilor.

– Domnule La Forge, pregătește-te să intrăm în viteza superluminică.

– Așteaptă, căpitane! spuse Data brusc, ridicându-și privirea de pe datele furnizate de calculator. Până la urmă, datele care semnalizau forme de viață n-au greșit. Mai detectez, deși foarte slab, prezența unui alt om care se află la bordul navei choraiilor.

Capitolul 10

Căpitanul Picard păși de-a lungul punții, înconjură masa de conferințe și pe cei trei oameni aflați în jurul ei. Se opri în fața lui Ruthe.

– Data te-a urmărit de-a lungul tuturor sferelor navei **Si Bemol**. Știai că mai există un om la bord.

– Da, recunosc eu ea. Dar el nu contează. Este prea bătrân să-l mai aducem înapoi.

– Cine ești tu să judeci asta? Picard își întoarse privirea spre Deelor, care stătea lângă ea. Sau poate că asta a fost hotărârea ta?

– N-am știut nimic despre asta, spuse Deelor. Politica Federației este foarte clară în privința asta. Toți supraviețuitorii de pe Hamlin trebuie salvați.

– Am vorbit cu Jason despre asta, spuse Ruthe. L-am întrebat dacă vrea să vină cu mine și cu copilul, dar gândul de a părăsi nava **choraiilor** îl înspăimânta.

Este de prea multă vreme împreună cu ei pentru a-și mai dori o altă viață.

Picard se opri din mers și se așeză la masă.

– Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama, – este foarte natural ca oricare dintre captivi să fie tulburat de apariția noastră –, dar acest om poate fi ajutat să se readapteze mediului său nativ. Nu-l putem părăsi pur și simplu pentru că lui îi este frică.

Ruthe dădu din cap. Vorbele căpitanului n-o puteau face să-și schimbe părerea.

– Spune-le ce se întâmplă, îi ceru ea lui Deelor. Fă-i să înțeleagă.

Deelor nu-i răspunse. Privi numai suprafața mesei, căutând parcă un răspuns în luciul ei, dar nu-l găsi.

Tăcerea lui o făcu pe Ruthe să devină nervoasă.

– Te rog!

Ambasadorul reacționează la aceste cuvinte simple, pe care ea le folosea atât de rar. Își ridică privirea, dar se uită numai la Picard în timp ce vorbește:

– Politica oficială a Federației impune recuperarea tuturor supraviețuitorilor de pe Hamlin.

– Nu! Spuse Ruthe. Chipul ei, de obicei imobil și lipsit de expresie, era acum animat și furios.

– Totul e în zadar! O să moară! Toți mor!

– Asa este? întrebă Picard.

Dar Deelor rămase din nou tăcut. În locul lui, răspunse doctorul Crusher.

– Din cei cinci captivi de pe Hamlin aduși de ferengi, cei trei adulți au murit. Numai cei doi copii au supraviețuit.

– Înțeleg, spuse Picard, abia reușind să pronunțe acest unic cuvânt. Era tulburat de ceea ce afla, cât și de faptul că doctorul cunoștea deja acest amănunt.

– De ce n-am fost informat mai înainte?

– Îmi pare rău, dar eu am primit datele astea numai cu câteva ore în urmă.

Picard îi făcu semn că nu e nevoie să-și ceară scuze. Știa a cui e vina. Dezbină și stăpânește, părea să fie dictonul preferat al lui Deelor.

– Continuă, doctore!

– Cauza morții a fost diferită în fiecare dintre cazuri, dar tensiunea nervoasă pare să fie principalul factor care a dus la deteriorarea stării fizice. Unul a suferit un atac de cord fatal, cel de-al doilea a murit de pneumonie. Crusher trase aer în piept, apoi continuă. Cel de-al treilea s-a sinucis.

– Deci, care e recomandarea dumitale, ca medic, întrebă Picard, gândindu-se dacă el trebuie să ia hotărârea viitoare acțiuni. Deelor renunțase la orice urmă de autoritate de când Data anunțase ultima veste.

– Acest om va trăi dacă îl vom aduce aici?

– Nu pot trage o concluzie bazată numai pe reacția a trei oameni, protestă Crusher. Este un spectru

prea mic pentru a trage niște concluzii juste. Pe lângă asta, nu putem judeca efectul pe care l-a avut șederea celor trei pe nava ferengilor.

– Ferengi sau oameni, spuse Ruthe, nu înțelegeți că e același lucru? Locul acesta este atât de diferit de nava chorațiilor! Lăsați-l în pace!

– Nu putem, spune Deelor încet. Hotărârea a fost luată deja la nivele mult mai înalte. Nu avem altă soluție decât să facem o nouă înțelegere pentru noul captiv.

– Eu nu voi face traducerea, spuse Ruthe cu încăpățănare.

– Dar chorații vorbesc limba standard a Federației.

Afirmația lui Picard îi făcu pe Ruthe și pe Deelor să tresară.

– Ruthe a spus primului meu ofițer că ei au învățat limba noastră de la copii.

– Da, așa este, spuse Deelor cu o înclinare a capului. Cu toate astea, forma limbajului nostru nu pare să faciliteze comunicarea. Duritatea sunetelor îi face pe chorații să se îndepărteze.

– Nu avem altă cale decât să încercăm, spuse Picard și Deelor nu-l contrazise.

Căpitanul se adresă lui Ruthe.

– Ești sigură că nu înțeleg?

– Nu. Și n-am să vă ajut. Și, cu acest ultim protest, Ruthe ieși în fugă din încăpere.

Sunetul nu trece prin vidul din spațiu, dar instinctele formate în evoluția legată de planetă nu se sting așa ușor. Astfel încât, în timp ce **Enterprise** urmărea ca o umbră nava **Si Bemol**, membrii echipei de bord se purtau asemeni unor animale de pradă ce-și urmăresc prada. Vorbeau numai atunci când era nevoie, se mișcau cu pași ușori, fără zgomot, pe puntea acoperită cu mochetă. Până și motoarele fuseseră reduse la viteza minimă de propulsare. Înaintarea navei era la fel de lentă ca aceea a navei choraiilor, care-și intonau cântecul unor vise necunoscute. Data stabilise o corelație între drumul în spirală al navei și notele limbajului ei, dar semnificația melodiei de bază era încă peste puterile lui de înțelegere. Poate că Ruthe i-ar fi descifrat înțelesul, dar traducătoarea nu mai revenise pe punte.

– Raportează care e situația, ofițer I, ceru căpitanul, în momentul în care se întâlneau în mijlocul punții de comandă. Vorbise pe un ton scăzut, conform ambianței de pe punte.

Riker răspunse cu aceeași tonalitate joasă.

– **Si Bemol** înaintează încet. Am avut grijă să ne păstrăm la distanța la care numai senzorii pot acționa, deci prezența noastră continuă să nu fie detectată.

– Ruthe refuză să ne ajute să comunicăm cu ei, spuse Picard. Se pare că el nu o poate convinge. Va trebui să le semnalizăm chiar noi.

– Va fi nevoie de un mic truc și cred că Data are exact ce ne trebuie. Riker privi spre android, care făcu un semn afirmativ din cap. Ruthe mi-a cântat o versiune a melodiei de salut și Data a reușit s-o înregistreze pe vocoderul ambasadorului. De vreme ce coraii n-au auzit niciodată această melodie, ar putea crede că o cântă ea.

– Excelent, spuse Picard.

Data se îndepărtă de stația ops pentru a-i da vocoderul locotenentului Yar și pentru a-i explica ce are de făcut.

– Salutul este codificat. Îl transmiți imediat ce avem legătura radio.

– Ești un om foarte convingător, domnule Riker, remarcă Deelor, în timp ce se așeza alături de comandant. Toate femeile se îndrăgostesc de farmecul dumitale? Sau numai cele credule, asemeni lui Ruthe?

Riker își încleștă maxilarele, dar nu răspunse.

– Apropie-te de Si Bemol, La Forge, ordonă Picard. Rămâi la viteza de propulsare, dar pregătește-te să treci la viteza superluminică, la ordinul meu.

– Am ajuns la distanța necesară pentru recepționare. Transmit salutul lui Ruthe, anunță locotenent Yar.

Si Bemol răspunde sunetelor flautului cu o înșiruire de sunete neregulate. Grupul de sfere se mări pe ecran. Ca și mai înainte, vocile coraiilor răspunseră cu propria lor melodie, apoi tăcură, așteptând ca

Ruthe să le explice motivul pentru care îi chemase din nou.

– Ambasadorule, spuse Picard, vrei să vorbești dumneata coraiilor sau le vorbesc eu?

Până atunci Deelor privise fără să clipească la imaginea de pe ecran. Nu mai era la fel de stăpân pe el ca înainte.

– Am să le vorbesc.

Trăsăturile i se animaseră din nou. Ambasadorul se ridică, trase adânc aer în piept și răspunse coraiilor cu o singură notă si bemol. Picard se gândi că avea o uimitoare voce de tenor.

– *Cine ești tu?* se auzi vocea unui singur coraii, filtrată prin lichidul care constituia mediul navei străine. Intonația interogativă a cuvintelor răsună în urechile oamenilor asemeni chemării unei sirene.

– Mă numesc Deelor, spuse ambasadorul, cu o voce moale, încercând să atenueze asprimea cuvântului rostit.

– *Unde este cealaltă? De ce nu ne cântă?*

– Este obosită și are nevoie de odihnă. Vorbirea mea nu este la fel de plăcută ca melodiile ei, dar vreți să mă ascultați?

O a doua voce o înlocui pe prima.

– *Ce vrei?*

– Am fost mulțumit de felul cum s-a încheiat târgul, explică Deelor. Am vrea să mai facem un târg și să vă mai oferim niște plumb.

– *Dar nu-l putem plăti.*

– Ba puteți... Deelor se clătină o clipă, dar, imediat, își reveni. Puteți plăti cu celălalt om.

Mai multe sunete amestecate se auziră în momentul în care toți patru corații își uniră glasurile până când numai unul dintre ei rămase dominant.

– *Nu facem nici un târg!*

Picard recunosc glasul celui de al patrulea cântăreț, care se opusese aranjamentului pentru schimbul primului captiv. Deelor adoptă stilul persuasiv al unui negustor.

– *Vă oferim orice metal vi s-ar părea mai de preț.*

– *Jason a fost un dar. El nu e de vânzare.*

– *Băiatul a avut un preț, insistă Deelor.*

– *Fiindcă nu i se dăduse încă un nume. Cu Jason e altceva. Ținem prea mult la el ca să renunțăm la prezența lui.*

– *Dacă țineți la Jason ni-l veți înapoia. El trebuie să fie printre semenii lui.*

– *Plecați, sălbaticilor!*

Deelor încercă să răspundă, dar corații nu-i îngăduiră.

– *Notele tale sunt urâte! Nu vom mai cânta împreună cu tine.*

– Au întrerupt contactul, spuse locotenent Yar.

– Se îndepărtează cu viteza de un warp.

Ambasadorul privi spre Picard să-i vadă reacția.

– Dacă încercăm să-i oprim, nava dumitale va fi în pericol.

Căpitanul îl aprobă dând din cap cu gravitate.

– Da, știu, dar mai avem niște trucuri cu care să-i convingem pe choraii.

– Atunci fă tot ce poți, spuse Deelor, lăsându-i comanda lui Picard, așa cum promisese. Eu nu mă mai amestec.

Comandată de Picard, *Enterprise* țâșni înainte, în urmărirea navei străine care se îndepărta. Choraiii, surprinși, măriră și ei viteza, dar nu destul de repede pentru a scăpa de cele patru raze care prinseră patru dintre sferile navei.

– Undele tractoare fixate, spuse locotenentul Worf.

Nava chorațiilor se opri. În centrul roiului se formă o adâncitură care se mări până când se transformă într-un cerc. Cercul se lărgi, subțindu-se în părți, până când linia cercului deveni o singură sferă. Cele patru unde tractoare se răsuciră împreună cu sfera de care era fixată fiecare. Încet, cercul se deplasă, formând o singură linie.

– Așa cum am prevăzut, n-au mărit consumul de energie.

Modelul teoretic al lui Worf era o realitate.

Picard îi făcu semn lui Worf să-i deschidă o frecvență de salut.

– Vă vorbește căpitanul Jean-Luc Picard. Repetăm cererea dinainte. Lăsați-ne să-l aducem pe Jason la bordul navei Enterprise.

Sferele se regrupară și se despărțiră într-o serie de forme geometrice, dar în nici una din variante, nu scăpară de unda energetică a lui Worf. Ca ultimă încercare, una dintre sferele prinse fu cu totul detașată. Aceasta pluti singură, trăgând unda după ea. În câteva secunde, Worf mutase sfera călătoare înapoi, pe roi. Manevra nu mai fu repetată.

Sferele se regrupară într-o masă asemănătoare unei grămezi. Locotenent Yar încercă să ia legătura prin radio, dar Si Bemol rămase tot atât de tăcută, pe cât de nemișcată.

– Nu se predau atât de ușor, spuse Riker. Vor încerca altceva. Poate matricea energetică.

Picard clătină din cap.

– Focul fazerelor noastre i-a descurajat să folosească această tactică. Nu uita că, până acum, au pierdut patru sfere, pierdere care reduce mărimea navei lor.

– Și le diminuează statutul, spuse Deelor. Evident, fiecare navă începe cu un grup de trei, patru sfere, dar, pe măsură ce echipajul se maturizează, sunt adăugate mai multe sfere. O navă mai mare capătă greutate și respect în virtutea vârstei sale.

– Deci, ce urmează? întrebă Riker. Cum...

Puntea se cutremură violent, dezechilibrând echipajul. Sirenele alarmei galbene se treziră la viață. Și indicatorii de pe pupitrul lui Worf, la fel.

– Către toate stațiile! Raportați! strigă Picard, prinzându-se de brațele fotoliului său pentru a nu cădea. Ce se întâmplă?

Geordi La Forge fu primul care descoperi cauza.

– Si Bemol încearcă să respingă unda tractoare, accelerând la viteza superluminică.

– Data, cât îi mai putem reține? întrebă Picard. Puntea își recăpătase o oarecare stabilitate, dar tremura încă în timp ce inginerii încercau să mențină poziția navei. Tipătul lor, cauzat de efort, aproape că îl asurzi.

– Nu se știe. Durata depinde de viteza lor maximă, care nu a fost măsurată.

– Viteza nouă virgulă nouă, spuse Deelor, apoi zâmbi crispat. Apropo, asta e o informație strict secretă.

Data clătină din cap, în timp ce urmărirea rezultatul ecuației.

– În cazul ăsta, rezerva noastră de energie va fi epuizată în aproximativ paisprezece virgulă șase minute.

Picard se ridică, dezechilibrându-se din cauza mișcării navei.

– Yar, pregătește-te să deschizi focul asupra chorațiilor.

– Energia fazerelor, la capacitatea de patruzeci la sută, căpitane, răspunse locotenentul.

– Dacă transferăm energia și asupra fazelor, spuse Data după ce făcu un nou calcul rapid, vom epuiza rezervele de energie în cinci virgulă două minute.

– Căpitane, privește! spuse Riker arătând spre ecran. Un glob violet apăruse dintre sferele portocalii ale navei chorațiilor.

– La dracu'! înjură Picard. Vor să ne lovească cu tot ce au.

Riker se întoarse spre căpitan:

– Și acum?

– Worf, menține undele tractoare. Minteia lui Picard încerca să găsească cea mai bună soluție. Putea să încerce neutralizatorul de câmp energetic al lui Data, dar acesta nu fusese niciodată testat. Dacă încercarea dădea greș, nava putea fi distrusă.

Picard trase adânc aer în piept, apoi transmise un alt ordin prin comunicator.

– Toată lumea să se pregătească pentru accelerare bruscă. Camera motoarelor, opriți energia...

Urmă o mișcare bruscă a navei chorațiilor, eliberată din undele tractoare. Dispozitivele de inerție absorbiră o parte a șocului, dar nu reușiră să ferească nava de o zdruncinătură puternică. Picard fu aruncat

înapoi în scaunul lui, cu o forță care îi tăie respirația. Pe ecran, stelele se transformaseră în fulgere luminoase.

– Viteza doi warp, spuse Data, care se prinsese bine de cârmă, lăsând pe placa computerului ops urma degetelor sale.

– Viteza cinci warp.

Picard încercă să vorbească din nou, dar abia reuși să rostească în șoaptă:

– Raportați care sunt avariile.

– Numai avarii minore, răspunse Riker, în timp ce informațiile apăreau pe ecran. Toate sistemele operative esențiale sunt în stare de funcționare.

– Viteza nouă warp, strigă Data.

Urmă raportul lui Yar.

– Căpitane, energia armelor este din nou la capacitatea maximă.

– *Infirmeria către punte!* se năpusti asupra lor, prin intercom, vocea doctorului Crusher. *Ce naiba s-a întâmplat? Nu așa înțeleg eu să-i atenționați! De pe toate punțile mi se raportează că sunt oameni răniți!*

– Nu acum, doctore Crusher. Picard își revenise deja și întrerupse grăbit legătura cu infirmeria. Rapoartele de felul ăsta puteau să mai aștepte.

– Locotenent Yar, focalizează fazele la marginile roiului, dar încearcă să nu afectezi sferele în care datele indică forme de viață.

– Viteza nouă virgulă șapte warp, anunță Data.

Yar alese la întâmplare o sferă nelocuită.

– Fazerele focalizatoare, gata de tragere.

– Foc, strigă Picard.

Ca și mai înainte, ținta explodează la prima atingere a razei și atmosfera din interior se răspândește în afară. Particule de lichid se împrăștiară în vidul din spațiu. Picard își ținu respirația, așteptând reacția dușmanului.

La început, nu fu nici o schimbare. Apoi, puntea se clătină.

– Choraiii reduc viteza, la opt warp, spuse Data. Viteza șase warp.

– Se predau, spuse Riker cu admirație. Am știut că poți să-i înfrângi cu inteligența ta.

Căpitanul îi zâmbi și încercă să-și ascundă ușurarea. Numărătoarea lui Data continuă, în același ritm în care scădea și pulsul lui Picard.

– *Sălbaticilor, destul!* veni mesajul din partea navei Si Bemol, în momentul în care aceasta se opri. *Luați-l pe Jason, dar nu mai trageți!*

– De acord, răspunse ambasadorul înainte ca Picard să poată spune o vorbă. Nava, odată oprită, Deelor preluase iar conducerea misiunii. Se întoarse spre partea de sus a punții:

– Locotenent Yar, pregătește-te să abordezi nava chorațiilor.

– Singură? întrebă Yar cu ochii mari.

– N-am de gând să mă duc eu însumi acolo, locotenent. Deelor privi cu neplăcere spre ecran. Choraiii urmăresc îndeaproape desfășurarea unui schimb. Le pot observa mai bine mișcările de pe punte.

Riker sări în apărarea unuia dintre membrii echipei sale de cercetare.

– Cer permisiunea s-o însoțesc...

– Nu îți este acordată, comandante, spuse Deelor plat. Nu este o invazie. Dacă Ruthe se poate descurca singură, sunt convins că și locotenentul Yar o să reușească.

Șeful securității reacționează exact așa cum își închipuise Picard. Și așa cum bănuise și Deelor.

– Am să mă duc. Dacă e vreo problemă, pot semnaliza să-mi fie trimise ajutoare.

Căpitanul o protejă pe Yar în singurul mod posibil:

– Domnule Riker, domnule Data, o veți însoți pe locotenent în camera de teleportare.

În timp ce turboliftul cobora, Data descria în detaliu atmosfera deosebită de pe nava chorațiilor. Yar asculta calmă termenii clinici care nu aveau nici o legătură cu groaza submersiei. Calmul îi fu pus la o și mai grea încercare în momentul în care ajunse în camera de teleportare. Acolo o aștepta doctor Crusher și sfatul ei îi merse la inimă lui Yar.

– Nu te abține să respiri. Scoate cât mai mult aer din plămâni, apoi inhalează.

– Te voi teleporta într-o sferă cât mai aproape de Jason, spuse Data, preluând aparatele de teleportare. Asta îți va da timp să te obișnuiești cu mediul.

– Atunci, să-i dăm drumul, spuse Yar, urcându-se pe platformă. Nu mai suporta să se gândească la ce trebuie să înfrunte.

Yar se materializă în marea calmă a atmosferei coraiilor.

În ciuda sfaturilor lui Crusher, ea își reținu imediat respirația. Toate instinctele ei refuzau să scoată aerul din plămâni.

Înaintă mișcând din mâini și din picioare, se concentra pentru a se putea orienta în acele locuri necunoscute. Era suspendată într-o sferă de vreo zece metri diametru. În jurul ei se auzea o muzică slabă și, din pereții curbați radia o lumină roșiatică, tremurând prin lichidul limpede. Nu vedea nici o ușă.

Yar își dădu seama că își mai poate ține respirația numai câteva minute, suficient, poate, cât să ajungă în sfera alăturată și chiar să trimită captivul spre Enterprise. Dacă totul mergea bine. Dacă nu, ar fi trebuit, până la urmă, să respire. Era mai bine să încerce acum, înainte ca spaima să o copleșească. Expiră rapid, apoi inhală. Fu cuprinsă de spaimă în momentul în care plămânii i se umplură de un lichid cald, dar, în ciuda oricăror așteptări, nu se sufocă.

Mai respiră o dată adânc. Fluidul ieși, apoi intră pe nas. Nu era ca aerul, îl simțea, dar era respirabil. În jurul ei plutea o mireasmă de scortişoară.

Un curent ușor o conduse către un cerc care marca intersecția dintre două sfere. Membrana opacă era moale și rece la pipăit. Yar o împinse cu palma și simți că suprafața cedează ușor. Apăsă cu mai multă putere, dar nu reuși să treacă. Amintindu-și unda îngustă cu care lovise Riker exteriorul sferelor, încercă din nou cu palmele și degetele lipite, asemeni unei labe de gâscă și, de data asta, mâinile ei trecură cu ușurință prin membrane. O lovitură ușoară făcu ca tot trupul ei să treacă în compartimentul de alături. Era gol. Dar cel de după el, nu.

Acolo era un bărbat, plutind, cu ochii închiși, ascultând cântecul potolit al chorațiilor, care răsună în încăpere. Intrarea lui Yar agită lichidul din interior și curentul care-i lovi trupul gol îl alertă pe Jason de prezența ei. Ea se aștepta ca el să încerce să se ascundă la vederea unui străin, dar el înotă spre ea, curios și încrezător. Era greu să-i determini vârsta. Era durduluu, cu fața netedă, fără riduri, ca a unui copil, dar părul castaniu îi era înspicat cu fire argintii. Când ajunsese alături de ea, semnaliză către Enterprise.

Îmbrățișarea lichidului calduț lăsa loc unui curent de aer și trupul ei se reîntoarse la gravitație. Nu era pregătită pentru șocul tranziției. O lumină albă o orbea.

Yar încercă să respire. Căzu în genunchi pe platforma transportorului, tușind convulsiv în momentul în care fluidul și aerul se amestecaseră în plămâni. Spasme cumplite îi cuprinseră gâtul. Câteva secunde mai târziu, leșină.

Capitolul 11

Chemarea doctorului Crusher alertă întregul departament medical în legătură cu cele întâmplate în camera de teleportare. Urmându-i ordinele grăbite, o echipă de paramedici și de infirmiere se pregătiseră pentru noii pacienți.

Data sosi primul. Intră alergând pe ușile infirmeriei, purtând în brațe trupul Tashei Yar. Locotenentul căzuse pe paltforma din camera de teleportare în brațele lui și, fără să mai aștepte o targă, Data o duse în brațe până la infirmerie.

– Acolo, îl îndrumă unul dintre medici, arătând spre o masă liberă.

Data o așează pe femeie pe un pat scaner. Uniforma ei era udă leoarcă, părul i se lipise de cap.

– Un accident de înot? întrebă infirmiera, dar, prea ocupată să vadă datele scannerului, nu mai observă faptul că Data nu-i răspunse.

– Datele sunt aproape normale. Plămânii nu mai sunt plini de apă.

– Tathwell, vreau analiza chimică a acestui lichid, spuse Crusher, care intrase în urma lor. Simțea și ea mireasma de scorțișoară care se degaja din pielea și din costumul lui Yar. Când Ruthe și copilul se întorseseră pe Enterprise, atmosfera chorațiilor nu avusese nici un miros.

Riker intră ultimul în infirmerie și predă povara medicilor. Refuzase oferta lui Data de a-i căra și pe Yar și pe Jason, dar efortul de a ține pasul cu androidul îi cam tăiasе respirația.

– Dacă ai de gând să hiperventilezi, fă-o în altă parte, spuse Crusher, dându-l la o parte pe Riker, pentru a putea citi rezultatele date de scanere în privința lui Jason. Nu mă pot ocupa decât de un pacient o dată.

Prea obosit să mai răspundă, Riker îl lăsa pe Data să întrebe de starea lui Yar și a lui Jason.

– Stabilă, răspunse ea. Asemeni copilului captiv, Jason intrase în panică atunci când fusese teleportat la bord și singura soluție a doctorului Crusher fusese să-i administreze un sedativ. Până să se întoarcă doctorul spre Yar, aceasta leșinase.

– Căpitanul cred că așteaptă o prognoză privind momentul în care își vor reveni. Riker respira încă cu greutate în urma efortului depus de a-l căra pe Jason, dar acum putea măcar să vorbească.

– Mai târziu, spuse Crusher brusc. După ce voi avea posibilitatea să-i examinez cu mai multă atenție.

Era prea preocupată de starea celor doi pacienți pentru a-i mai da atenție lui Riker, ba chiar uită de el și de Data imediat ce aceștia ieșiră din infirmerie.

– Doctor Crusher! Sora Tathwell o strigă în momentul în care Yar își revenea la viață. Locotenentul își reveni cu un spasm de parcă ar fi făcut eforturi să respire.

– Tasha! strigă Crusher, prinzând-o pe femeie de umeri. Ești din nou pe *Enterprise*. Doctorul nu-și dădu seama că o strângea cu putere, decât în momentul în care Yar încetă să se mai zbată și ochii ei începură să perceapă. Dar Crusher observă că pupilele erau încă dilatate.

– Cred că am visat, spuse Yar cu vocea încă tremurândă. Am crezut că mă înec.

– Pur și simplu nu ești obișnuită să respiri o atmosferă lichidă, spuse Crusher cu un zâmbet liniștitor și îndepărtându-i o şuviță de păr de pe frunte. Yar respira încă foarte repede, dar becuțele colorate de pe panoul de diagnosticare se stabilizaseră. Condiția fizică era bună. Emoțional, urma să-și revină în timp.

– Dar el? întrebă locotenentul arătând spre Jason care stătea întins pe o masă alăturată. Se simte bine?

– Va fi într-o stare de inconștiență până va trece efectul sedativului. Crusher făcu semn unor infirmiere să-l mute într-o altă secție pentru a fi în permanență sub observație, apoi se întoarse la auzul unui sunet metalic. Yar ridicase partea de sus a scannerului de diagnosticare și cobora de pe masă.

– Unde vrei să te duci.

– Mă simt bine, spuse Yar, cu toate că se prinsese de pat pentru a-și menține echilibrul. Trebuie să mă prezint la post.

Crusher văzu cum paloarea femeii se transformă într-o roșeață datorită rușinii de a fi leșinat. Dacă Yar ar fi știut că Data a purtat-o în brațe din camera de teleportare până la infirmerie ar fi murit de rușine.

– Ți-a acordat o permisie, locotenent. Vreau să rămâi sub observație încă douăzeci și patru de ore.

– Dar mi-am pierdut cunoștința numai câteva minute!

Doctorul știa cât de încăpățânată e Yar, așa că nu-și mai pierdu timpul să o convingă cu blândețe.

– Tasha, dacă nu te întinzi din nou pe pat, îți dau un sedativ!

Amenințarea era brutală, dar avu efectul scontat. Doctor Crusher nu avea de gând s-o lase pe Tasha să plece înainte să fi îndepărtat toate urmările expunerii în atmosfera lichidă de pe nava choraiilor. Și nu înainte să înțeleagă ce era cu acel parfum.

– Locotenent Yar a leșinat?

– Părea să aibă dificultăți de respirație, domnule. Intenția lui Data fusese să-l liniștească pe căpitan și să-i spună că misiunea se încheiase în bune condițiuni, dar descrierea scenei din camera de teleportare nu făcu decât să-l alarmeze pe Picard.

În schimb, ambasadorul părea încântat că locotenentul și captivul se aflau la infirmerie.

– Locotenent Worf, deschide un canal către Si Bemol, ordonă el, apoi bătu nerăbdător darabana, în timp ce klingonianul privi spre Picard pentru a primi confirmarea acestui ordin.

– *Hoților! Choraiii îi acuzau cu toții într-un glas. Asta n-a fost un schimb!*

– Să vedem dacă reușesc să-i împac, îi șopti Deelor lui Picard, apoi ridică vocea să răspundă acuzațiilor chorațiilor. Plumbul vă stă încă la dispoziție. Vă oferim o plată pentru ceea ce am luat.

– *Păstrați-vă metalul, dar lăsați-ne să plecăm!*

Picard percepu lipsa de armonie din vocile lor și își dădu seama de inutilitatea încercării ambasadorului.

– Dacă le mai ținem nava prizonieră, chorații ar putea să reia lupta.

– Foarte bine, spuse Deelor după o scurtă pauză. Dați-le drumul.

Impasibil, locotenent Worf întrerupse unda tractoare. Îndată ce undele se retraseră, nava Si Bemol tășni cu toată viteza. Întregul echipaj privea fascinat cum roiul de sfere căpăta mărimea unui mingi de ping pong și, apoi, disparu.

– A dispărut din raza scanerelor noastre de mare distanță, anunță Worf. A dispărut cu totul.

La fel de brusc cum începuse, confruntarea cu chorații se încheiase. Enterprise câștigase. Căpitanul

se gândi o clipă la triumful navei sale, apoi se întoarse la problemele prezentului. Se uită spre ambasador.

– Acum sunt un simplu pasager, spuse Deelor, ghicind întrebarea din mintea lui Picard. Mă poți lăsa pe Baza Stelară Zece, împreună cu Ruthe și cu supraviețuitorii.

– Va trebui să așteptați până când îi vom duce pe Fermieri acasă, spuse Picard. Pasagerii noștri au suferit și așa destule neplăceri. Se așteaptă ca Deelor să protesteze, dar acesta avea o capacitate neobișnuită de a ști când e cazul să-l înfrunte pe căpitan și când nu.

– Cârma, cap pe New Oregon. Viteza patru warp, spuse Picard.

Data anticipase ordinul și coordonatele erau deja pregătite.

– Cap pe New Oregon, domnule.

Picard se așează în scaunul lui. Cele câteva zile de drum urmau să fie binevenite după ultimele întâmplări.

– Activați!

Geordi făcu tot ce era necesar pentru ca nava să pornească în călătoria ei, verifică un număr pe panoul lui de control, apoi îl verifică din nou.

– Data, nu se poate așa ceva! Pilotul se întoarse și se adresează căpitanului Picard. Data probabilă pentru sosirea noastră pe New Oregon este peste treizeci și șase de zile.

– Cum? Căpitanul sări în picioare. Domnule Data, explică-mi!

– Mai precis peste treizeci și șase de zile, cinci ore și douăsprezece minute. Data era uimit de agitația celorlalți membri ai echipajului. Probabil că nava choraailor ne-a deviat de la curs în timpul captării lor de unda tractoare.

– Da, dar cu peste o lună? protestă căpitanul.

– Inițial, trebuia să ajungem pe New Oregon în numai o zi și jumătate.

– Nava **Si Bemol** a avut câteva secunde o viteză de nouă virgulă nouă warp, spuse Data. Vă pot arăta rata exactă a distanței/accelerație...

– Nu e nevoie, domnule Data, spuse căpitanul. Oftă gândindu-se la contactul prelungit cu ambasadorul Deelor și cu cei peste o sută de Fermieri certăreți.

– Domnule La Forge, mărește viteza la șase warp.

Data calculează rapid momentul sosirii la destinație.

– Douăzeci de zile, zece ore...

– Am înțeles, spuse Picard, tăindu-i vorba lui Data. Dispoziția căpitanului nu se schimbaseră prea mult aflând despre amânarea datei de sosire, mai ales că se aștepta ca acei coloniști să ceară explicații pentru întârziere. Riker o să se ocupe de asta, hotărî el. Unul dintre privilegiile rangului său era că putea delega pe altcineva pentru misiunile neplăcute.

Nici unul dintre coloniști nu fusese rănit în confruntarea cu nava chorațiilor. Aflând despre posibilitatea construirii unor ferme, întreaga comunitate se adunase în holospațiu pentru a vedea cu ochii lor minunea. Cei mai mulți dintre coloniști explorau încă pășunile, atunci când fură aruncați pe iarba abia răsărită de zguduitura bruscă a punții de sub picioarele lor.

Câțiva mai curajoși ajunseseră la clădirile din lemn, dar podelele hambarelor erau acoperite cu fân uscat, care le amortiză căderea. Dintre toți, Thomas fu cel mai puțin norocos. El a fost lovit la cap de o ușă care se deschisese brusc și își pierduse cunoștința.

– Thomas! Fiule! Bietul meu copil, se agită Dolora, aplecată deasupra trupului căzut la podea. O privea neliniștită pe femeia care lua pulsul băiatului. Fermierii se făcură cerc în jurul lor, privind la Thomas și așteptând să audă ce avea să le spună Charla.

– Nu simt nici măcar o bătaie slabă, zise Charla.

Ochii bărbatului se deschiseră mari și se fixară asupra chipului mamei sale. Ea gemu.

– Nu te mișca, țipă Charla atunci când el se ridică. Îl prinse de braț pentru a-l opri, dar Thomas se scutură și se ridică în picioare.

– O să-ți fie și mai rău, fiule.

– Te rog, mamă, spuse el cu buzele strânse. Încercă să evite privirea celorlalți Fermieri, dar toți erau adunați în jurul lui. Nu sunt un copil, continuă el.

– Din fericire, nu. Ești un om în toată firea, dar cu minte puțină, spuse Patrisha.

Thomas n-o luă în seamă, își scutură cu putere paiele care se prinseseră de hainele lui și își băgă cămașa în cingătoare. Unul câte unul, femeile și bărbații se îndepărtară. Când Thomas își ridică din nou privirea, îi văzu imediat pe Dnnys și pe Wesley.

– Cutremure! Ce amănunt încântător! spuse el imitând-o pe sora lui. Cine s-a gândit la asta?

– Nu făcea parte din programul meu, protestă Wesley, apoi adăugă: dar poate că a fost vreo eroare pe undeva. El bănuia adevăratul motiv, dar preferă să ia vina asupra lui, decât să îndrepte atenția acestor oameni spre manevrele de luptă ale navei. O eroare de program i-ar fi speriat mai puțin pe Fermieri.

– Și ce surprize mai ai pentru noi, sublocotenent Wesley? Thomas atrăgea atenția Fermierilor uluiți. Hambare incendiate? Uragane? Poate și un potop de proporții biblice!

– Thomas! strigă mama lui! Exagerezi!

Fiul ei se înroși.

– Îmi pare foarte rău, mamă. Cred că e din cauza loviturii la cap. Și, în timp ce se scuza, ieși din hambar.

Profitând de această diversiune, Wesley și Dnnys se cățărară pe o scară, până pe acoperiș. De la acea înălțime amețitoare, problemele adulților păreau la fel de lipsite de sens, dar mai puțin importante.

– Până la urmă ce-a fost asta? întrebă Wesley.
De ce își cerea scuze?

Dnnys mormăi un răspuns neinteligibil, în timp ce se cățărau, apoi se întinse în fân. Praful ridicat de cizmele lor le gâdilă nările și îi făcu să strănute. Ajunseră la ușile de sus ale hambarului și le deschiseră, respirând cu lăcomie aerul curat de afară.

– Spune-mi, îl rugă din nou Wesley în momentul în care se așezară cu picioarele atârinate în afară. Soarele după-amiezii făcea să apară umbre lungi de-a lungul peretelui hambarului.

– Noi nu vorbim despre lucrurile astea.

– Ce fel de lucruri?

Spre surprinderea lui Wesley, prietenul lui se făcu roșu la față. Dnnys trase adânc aer în piept, apoi rosti în șoaptă:

– Știi și tu... chestii religioase.

– Oh! Wesley s-a străduit să nu zâmbească. Cunoașterea multor culturi îl învățase să respecte în egală măsură și o gamă largă de tabuuri. Și această religie nu era mult mai ciudată decât multe altele. Schimbă subiectul pentru a nu-l pune pe prietenul lui într-o situație neplăcută.

– Când începe decantarea?

Dnnys rupse un pai între dinți și se lăsă pe spate.

– Măine-dimineată, spuse el mohorât, de parcă ar fi anunțat o sentință de moarte.

Wesley înțelese. Din momentul în care animalele urmau să fie lăsate libere în holospațiu, Dnnys n-ar mai fi avut motiv să se ducă atât de des pe puntea cargou. Asta însemna că nu mai avea un alibi pentru a putea umbla liber pe navă.

– Ascultă, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Poți, spuse Dnnys. Vreau să-ți cer o favoare.

O mare favoare.

Wesley așteptă o explicație, dar Dnnys nu părea grăbit să continue.

– Despre ce e vorba, Dnnys? Știi că te ajut.

– Am un plan. Băiatul Fermier își șterse o broboană de sudoare de pe frunte. Dar trebuie să rămână secret.

Wesley îl ascultă cu atenție și, în timp ce-l asculta, începu să se încrunte.

Camera de izolare medicală fusese foarte bine proiectată pentru o mare varietate de situații. Dacă pacientul era contagios, virusul era reținut în interior. Dacă pacientul avea un organism slăbit, același sistem nu permitea bacteriilor și virusilor să pătrundă. Luminile roșii de intensitate mică dădeau o lumină plăcută unor ochi injectați de febră și de oboseală, în timp ce pernele moi și gravitația mică erau gândite

special pentru pacienții cu arsuri, în ultima fază, înainte de vindecare.

Era și mediul cel mai apropiat de cel de pe nava chorațiilor pe care-l putuse crea doctor Crusher într-un timp atât de scurt.

Un scanner de diagnosticare furniza permanent date despre pacientul culcat înăuntru, date despre condiția fizică și efectul ultimei injecții cu sedativ, dar panoul de control nu-i putea spune ceea ce voia ea să știe. Ea studie chipul adormit al bărbatului cunoscut sub numele de Jason, căutând răspunsuri la întrebările neliniștitoare privind cauza morții celorlalți captivi adulți. Pielea care îi acoperea genunchii și coatele era încă întinsă. Leșinase imediat ce raza transportoare se stinsese și trupul lui pierduse suportul lichidului din atmosfera chorațiilor. Aici, fața lui era destinsă, dar mintea ei suprapuse imaginea din camera de teleportare, când uitându-se în ochii lui mari văzuse numai o groază cumplită.

Jason se trezise într-o lume cu totul diferită și țipetele sale fuseseră oprite de aerul care-i intrase brusc în plămâni. Dacă era unul dintre copiii de pe Hamlin, amintirile acestei copilării de mult trecute nu puteau să-i ușureze trecerea. Chiar și Tasha, plecată numai pentru câteva clipe, fusese dezorientată atunci când revenise pe navă.

Salvarea sosise prea târziu pentru acest om? Oare urma să moară ca și ceilalți?

Doctor Crusher își lăsă o mână pe geam. Atingeră ei întunecă sticla, oferind lui Jason intimitate. El putea să mai rămână în stare de inconștiență mai multe ore, dar ea fugi din cameră, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi tentată să-l trezească.

În camera de alături, era o a doua secție de izolare în care se zărea o formă adormită, dar copilul era adâncit într-un somn normal. Pielea lui rozalie și părul negru, buclat, formau un contrast foarte mare cu pielea gălbuie a lui Jason.

– În sfârșit, și-a revenit, spuse Troi care stătea foarte atentă lângă băiat. O urmări cu privirea pe Crusher care verifica concentrația sângelui și a glucozei. A fost prea trist și n-a putut să mănânce, dar când o să se trezească o să-i fie foame. Sunt convinsă că, mai târziu, pot să-l fac să înghită puțină mâncare.

Crusher îi dădu dreptate cu un gest automat al capului, apoi spuse:

– N-o să fie atât de simplu. O scurtă revedere a datelor medicale o făcuse să înțeleagă asta și mai clar. A fost crescut într-un mediu lichid. Va trebui să fie învățat cum să trăiască în lumea noastră.

– Asta înseamnă că va trebui supravegheat permanent, spuse Troi. Dar cum vom explica prezența lui?

– Bună întrebare. Numai câțiva o văzuseră pe Crusher ducând copilul în camera de izolare și pe Troi care-și asumase răspunderea îngrijirii lui atunci când

doctorul fusese chemat în altă parte, dar această prezență nu putea fi ascunsă la nesfârșit.

Apariția neanunțată a unui copil de doi ani, copil necunoscut de personalul medical, putea ridica o mulțime de întrebări.

– În situația asta, cum explicăm prezența lui Jason?

– Supraviețuitori ai unei nave avariate, sugeră Troi. Nu e ceva original, dar nu e prea departe de adevăr.

– E destul de bine, presupun, oftă doctorul, dar trebuie să fim siguri că restul echipajului de pe punte spune același lucru. Nimic nu ar atrage mai mult atenția decât neconcordanța în explicații. Crusher se îndreaptă spre ușă. O să trec mai târziu și o să mai discutăm când o să se trezească.

– Beverly, strigă Troi, în timp ce doctorul trecea pragul. Nu putem să-i spunem întruna "băiatul" și "copilul"! Are nevoie de un nume!

– Cum ți se pare Moses? sugeră Crusher, ieșind din cameră pentru a-și vedea de treburile.

Mergând pe coridor, medicul-șef, alungă din minte problemele captivilor de pe Hamlin și își concentrează atenția asupra celorlalți pacienți. Infirmeria era ocupată la maxim și asta însemna că ea va avea de lucru toată noaptea.

Anunțul lui Picard înainte ca nava **Enterprise** să fie îndepărtată de la curs de nava choraiilor fusese

scurt. Prea scurt pentru a pregăti pe o mie de oameni aflați la bord pentru accelerarea bruscă. Câțiva dintre ei nici nu auziseră alarma și au fost aruncați, fără veste, în aer. Alții au reacționat pur și simplu prea încet. Rănile erau în funcție de partea cu care corpul se lovise de cel mai apropiat corp solid. Cei cu oase rupte și cu răni se îndreptau grăbiți către infirmerie pe tărgi plutoare, însoțiți de paramedici, care îi supravegheau cu atenție, sau erau purtați de alți membri ai echipajului. În următoarea oră, infirmeria se umpluse de oameni care veniseră singuri, pentru a le fi tratate zgârieturile și membrele scrântite.

– Duncan se simte foarte bine, spuse sora șefă. Crease pe ecranul computerului un program de regenerare nervoasă. Crusher se liniști atunci când văzu că șira spinării astronomului fusese numai ușor lovită și nu ruptă de telescopul care-i căzuse pe spate.

– Dar Butterfield? Cel mai grav rănit membru al echipajului fusese un botanist, care căzuse cu capul înainte într-un ghiveci pentru o specie de orhidee. Butterfield ar fi râs primul de faptul că ar fi putut să fie atacat de propriile sale plante, asta în cazul în care avea să-și recapete cunoștința. Doctor Crusher pansase craniul fracturat al botanistului, dar numai timpul putea spune dacă mintea lui va mai funcționa cu strălucirea dinainte.

Doswell ridică din umeri:

– Nici o șansă.

De aici încolo ea nu mai putea face nimic. Doctor Crusher reacționează violent la această neputință și își vărsă furia asupra persoanei care o aștepta în birou.

– Căpitane, infirmeria e plină de răniți și, din cauza restricțiilor lui Deelor, oamenii nici nu înțeleg de ce s-a întâmplat asta. N-a fost lupta lor. Dar ei sunt cei care plătesc prețul cel mai mare.

Vorbele ei dure erau ecoul gândurilor lui Picard și îi sporeau sentimentul de vinovăție. Numai el era vinovat că oamenii zăceau pe paturile din infirmerie.

– Sunt simpli pasageri! N-ar fi trebuit amestecați într-o situație despre care știai că e periculoasă! spuse Crusher cu asprime. Ar fi trebuit să separi nava.

De fapt, prima lui reacție fusese aceea de a ordona decuplarea secțiunii pilot de restul navei. Dar argumentele lui Deelor îl convinseseră să n-o facă. Sau nu voise să lupte suficient pentru a-și susține părerea? Ce s-ar fi întâmplat dacă, farfuria ar fi fost lăsată în urmă? La întoarcere, secțiunea de luptă ar fi găsit acești oameni răniți sau măcelăriți de choraii?

– Eu am hotărât să rămânem împreună, spuse Picard cu glas moale.

– Spune asta pacienților mei!

– Îmi asum răspunderea hotărârilor luate!

– Cel puțin tu te mai poți ține pe picioare, spre deosebire de Butterfield și Duncan. Regretă imediat

vorbele spuse, dar Picard nu-i lăasă timp să-și retragă afirmația.

– E de datoria ta să îndrepti greșelile mele, spuse el rece. Fii mulțumită că tu îți poți spăla sângele de pe mâini.

– Jean-Luc, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. Am fost nedreaptă.

– Nu-ți cere niciodată scuze atunci când afirmația e adevărată, doctor Crusher, spuse Picard, acceptându-și greșeala, și ieși din birou înainte ca doctor Crusher să mai poată spune ceva.

Unul câte unul, ofițerii pleacă spre alte zone ale navei, până când Geordi La Forge rămase singur pe punte, singurul comandant al navei. Schimbând locul lui din fața computerului cu fotoliul căpitanului, aceasta îl făcu, inevitabil, să se gândească la funcția de căpitan. Observase acțiunile întreprinse de Picard împotriva chorațiilor și acum se întreba cum ar fi reacționat el într-o situație similară, cu toate că n-ar fi fost pus curând într-o asemenea situație.

– Geordi?

Geordi tresări și ridică privirea să vadă cine îl striga.

– Oh, bună, Wesley! Nu remarcase sosirea băiatului pe punte. Geordi răsuflă ușurat că un

subofiter și nu un ofiter îl surprinse scufundat în gânduri.

– Poți folosi oricare din stațiile libere.

– N-am venit aici să lucrez, spuse Wesley, dând din cap. Vreau să te rog ceva.

– Roagă-mă, spuse Geordi, simțind din expresia tânărului subofiter că era vorba de ceva urgent.

– Nu e o problemă referitoare la navă, se scuza Wesley. Un prieten al meu are nevoie de niște informații.

– Ce fel de informații?

Wesley privi neliniștit peste umăr, apoi se aplecă și îi șopti lui Geordi. Din momentul în care Geordi află ce dorea să știe Wesley își dădu seama și despre cine era vorba.

– Cea mai indicată persoană pe care ar trebui s-o întrebi este, poate, Logan.

– Oh...

Geordi zâmbi când auzi răspunsul lipsit de entuziasm al băiatului.

– Ei, știu că inginerul nostru șef nu e cel mai mare admirator al tău, dar îți va răspunde la întrebări. În fond, va avea ocazia să-ți ofere *el* câteva răspunsuri.

– Da, cred că ai dreptate, spuse Wesley și se întoarse să plece.

– Și, Wes, spune-i lui Dnnys... vreau să spun prietenului tău, că îi urez succes.

– Mulțumesc, Geordi, strigă sublocotenentul părăsind puntea. O să aibă nevoie de foarte mult noroc.

Riker se îndrepta spre cabina lui, în momentul în care melodia aceea obsedantă îl făcu să se întoarcă și să traverseze mai multe coridoare, căutând sursa ei. Dădu un colț și melodia se auzi mai tare, mai dădu un colț și melodia se auzi mai încet, tot mai încet, până când deveni o șoaptă. Se întoarse și descoperi că notele flautului picurau de undeva din tavan. Rămase nemișcat, ascultând câteva clipe, lăsând notele pline de tristețe să cadă asupra lui asemeni unor lacrimi.

Deschise chepengul care închidea trecerea din tavan și pătrunse în tunelul aflat deasupra lui. Umerii i se juliră de pereții curbi ai tunelului îngust. Continuă să urce scara, treaptă cu treaptă, până când ajunse într-o cameră de serviciu, aflată la jumătate, între punți.

Ruthe stătea cu picioarele încrucișate pe dunga de metal aflată de jur-împrejurul deschizăturii, asemeni marginii unui bazin. Muzica se curmă în momentul în care Riker apăru și se așeză alături de ea. Ea lăsă să-i cadă flautul în poală, dar nu păru să remarce prezența lui.

– Ești rănită! spuse el văzând dâra de sânge uscat de pe obrazul ei. Apoi îndepărtă o șuviță de păr care-i acoperea o altă zgârietură pe frunte.

Ea se înfioră la atingerea lui.

– Marginile sunt tăioase și metalul e dur. Așa sunt făcute navele.

– L-am adus pe Jason la bord. M-am gândit că trebuie să știi.

Picard îi descrisese confruntarea lui cu traducătoarea și faptul că ea se opusese salvării acelui captiv.

– Doctor Crusher va face tot ce se poate...

– El a mințit, spuse Ruthe brusc.

Riker voi s-o întrebe la cine se referea, dar nu putea fi decât o singură persoană, așa că o lăsă să vorbească mai departe.

– A știut tot timpul ce fac.

Așa bănuise și Picard.

– Atunci, de ce a negat Deelor?

Ruthe nu răspunse. Își desfăcu instrumentul și băgă bucățile în buzunarele pelerinei. Fiecare bucată avea buzunarul ei.

– El știe alte lucruri. Sunt lucruri periculoase, despre care nu vorbește.

– Mie vrei să-mi spui? întrebă Riker.

Ea sărise în picioare. Studia chipul lui Riker de parcă îl vedea pentru prima oară.

– Ți-am mai spus unele lucruri și înainte. Acum e rândul lui.

Împingându-l pe Riker, ea țâșni spre scările din tunelul de acces. El porni în urma ei, dar, până când ajunse în coridorul de dedesubt, Ruthe dispăruse.

Capitolul 12

Nenumăratele stele sclipeau, strălucitoare, dincolo de geamurile sălii de observație, dar lumina lor nu arunca nici un pic de căldură asupra celor trei aflați înăuntru.

– Tu știai că mai era un adult la bordul navei Si Bemol, dar erai gata să-i lași pe chorași să plece cu el. De ce? întrebă căpitanul.

– Ruthe a acționat după capul ei, căpitane, spuse Deelor, cu mai multă convingere decât în urmă cu câteva ore în aceeași încăpere. Eu n-am știut nimic...

Picard se prefăcu că-și pierde răbdarea. Lovi cu pumnul în masă și ridică vocea:

– M-am săturat de jocul tău, ambasador Deelor! Sau agent Deelor – sau ce-oi fi în realitate. Nu mai accept să te eschivezi, nu mai accept frânturi de informații. Vreau să-mi spui tot adevărul în legătură cu ceea ce făceai aici!

Expresia de nevinovăție îngheță pe chipul lui Deelor, dar o îndepărtă cu un gest al mâinii. Dincolo de această mască, chipul lui era impasibil și plictisit.

– Da, știam de Jason, știam că Ruthe plănuise să-l lase acolo. Se afundă mai bine în fotoliu, de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul acestuia pentru a continua. Am acceptat să nu mă amestec în hotărârile luate de ea fiindcă știam că, aducându-l aici, ar fi putut să moară. Au mai avut loc și alte schimburi, unele despre care nici Ruthe nu știe. Prin acestea, Federația a recuperat doisprezece dintre captivii inițiali de pe Hamlin.

– Și au murit cu toții? întrebă Riker.

– Nu toți, spuse Deelor, dar cei care nu au murit sunt irecuperabili, catatonici. Numai copiii par să se adapteze vieții în afara navelor choraiilor.

Picard se gândi la răniții din infirmerie și întrebă cu voce și mai aspră.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte de a-l aduce pe Jason la bord?

Răspunsul confirmă bănuiala lui Picard.

– Pentru că l-ai fi putut lăsa pe nava choraiilor, spuse Deelor. Fiind un om integru, ai fi înregistrat această hotărâre în jurnalul tău de bord. Eu am mai puține scrupule. Eram dispus să-l las pe Jason acolo, cu condiția să nu mai știe nimeni. Sunt prea multe personalități importante care vor să fie aduși înapoi captivii de pe Hamlin.

Picard putea să-l învinuiască pentru etica lui, dar, cel puțin, Deelor fusese, în sfârșit, sincer.

– De ce este recuperarea lor atât de importantă?

– Din motive diferite, pentru diferiți amirali. Unii cred, poate greșit, că supraviețuitorii pot fi salvați sau că o viață de infirm în lumea noastră este preferabilă, decât să-i lăsăm în mâinile străinilor care le-au omorât părinții. Alții vor ca adulții să fie recuperați cu speranța că, măcar unul dintre ei, le-ar putea aduce unele informații utile. Vezi, copiii nu ne pot spune cum funcționează navele choraailor.

– Nu! ripostă Picard furios. Nu pot crede că Zagráth ar sacrifica vieți ca să afle așa ceva.

– Nu-l judeca prea aspru, spuse Deelor, mușcându-și buza de jos, înghițind parcă ultimele cuvinte. Bătând darabana cu degetele în masă, primul gest de nervozitate de până atunci, el îl studie pe Picard, apoi pe Riker. Bătaia degetelor se opri și Deelor reluă. Romulanii încearcă să afle acest lucru sau, în orice caz, în curând, asta or să vrea. Cel puțin una din navele lor de luptă, **The Defender**, a fost distrusă într-o înfruntare cu choraiaii. Au mai fost și alte confruntări, sau cel puțin așa se zvonește, dar nu se cunosc consecințele. Le captase din nou atenția. Misiunea mea inițială era aceea de a descoperi cum a fost doborâtă nava **The Defender**.

Riker făcu imediat legătura:

– Și ai aflat, lăsându-i să distrugă nava **Ferrel**.

– Dacă era nevoie.

– Ești un ticălos lipsit de simțăminte! remarcă Picard.

– Privește mai departe de lungul nasului, Picard, țipă Deelor. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă romulanii

ar descoperi modul de funcționare al navelor choralilor? Ar putea trece prin Zona Neutră, până în inima Federației și ar distruge toate lumile. Eu am trecut printr-un asemenea măcel. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat pe stațiile de hotar, dacă romulanii ar fi avut o tehnică de luptă mai avansată?

– Enterprise a fost trimisă acolo pentru a menține un echilibru de forțe, spuse Picard, rezemându-se de speteaza fotoliului. Și a fost un echilibru foarte instabil.

– Da, știu. Am fost și eu acolo – așa am aflat despre soarta navei The Defender. Din fericire, am reușit să trec dincolo de Zona Neutră, înainte să fie prea târziu.

Încă o dată, Picard se văzu în situația de a accepta caracterul acestui om. Era clar că era un om curajos. Căpitanul asculta cu respect din ce în ce mai mare povestea înflăcărată a lui Deelor.

– În interesul securității Federației. Este o afirmație pe care nu o faci cu ușurință. Înseamnă sacrificarea câtorva zeci de captivi sau a membrilor unui echipaj pentru a salva milioane de vieți. Căpitanul Manin a uitat această parte a ecuației când a încercat să arunce în aer nava Ferrel. Voia o moarte ușoară pentru echipajul lui și să se răzbune pe choralii. A trebuit să-l opresc.

Încet, încet, adevărul începea să capete contur în mintea lui Picard.

– De asta au tras în tine!

– Așa cum ai subliniat cu diferite ocazii, oamenii au sentimente puternice față de masacrul de pe Hamlin – poate chiar prea puternice. Ura violentă cere riposte militare rapide, dar interesele Federației sunt mai bine servite de progresul mai lent al diplomației. De când a început schimbul de oameni captivi la chorații, navele folosesc drept mijloc de legătură și sperăm că schimburile făcute cu ei pentru copii vor duce la o legătură similară între chorații și Federație și la un eventual schimb de secrete în materie de tehnologie.

– Acțiunile mele, categoric, n-au îmbunătățit aceste relații, spuse Picard cu un zâmbet trist.

– Deosebirea de păreri în politica Federației ne-a pus într-o situație deosebită. Unele oficialități vor să fie aduși înapoi captivii, în timp ce alții vor să se păstreze relații cordiale. Deelor continuă să filozofeze. Si Bemol este doar o navă și nu dintre cele mai importante. Voi începe din nou cu o alta.

– Am fi evitat multe neplăceri dacă mi-ai fi spus toate astea de la început.

– N-ar trebui să vă spun nici acum, spuse Deelor. Era o altă față pe care o arăta celor doi ofițeri, o față mai înfiorătoare decât celelalte. Și dacă tot ceea ce v-am spus trece dincolo de această încăpere, veți fi niște oameni morți. Voi avea grijă de asta personal.

Când Deelor se întoarce în cabina lui, fu surprins să o găsească pe Ruthe ghemuită confortabil pe o canapea joasă și ascultând un concert de coarde de Vivaldi. Ridică privirea atunci când intră el, apoi se reîntoarce la muzica ei. Tăcerea era ceva obișnuit la ea. Așa cum aflase în timpul cât lucraseră împreună, Ruthe putea să rămână distantă și tăcută până când avea nevoie de el sau până când el i se adresa. Deelor sperase ca lupta să schimbe această relație distantă dintre ei, dar, poate că ceva din trecut o făcuse să se îndepărteze mai mult.

Sau poate că trădarea ei egalizase scorul.

Așezându-se pe un scaun, Deelor lăasă sunetele viorilor și ale violelor să-i alunge starea de încordare provocată de discuția cu cei doi ofițeri. Dacă Ruthe nu era nemulțumită, nu era nici el.

Picard rămăsese în camera de observare după ce ceilalți doi plecaseră. Imaginea care se vedea pe fereastră nu-l plictisea niciodată pentru că forma stelelor aflate în depărtare era mereu alta, mereu schimbătoare. Acele puncte de lumină îi dădeau curaj, îl inspirau cu frumusețea lor, dar acum, păreau palide și neinteresante.

Auzi cum se deschid ușile camerei și, pentru o clipă, crezu că s-a întors Riker, dar pașii care se apro-

piau erau prea ușori pentru a fi pașii primului său ofițer. Apoi, Picard prinse imaginea lui Beverly Crusher reflectată în geamul ferestrei. Ea se opri la câțiva pași în spatele lui, urmărindu-i privirea. Rămaseră unul lângă altul, tăcuți, câteva clipe înainte ca ea să vorbească.

– Dacă te uiți prea mult la stele, începi să te simți ca un zeu. Sau să îți închipui că te-ai purta ca un zeu. Să fii atotștiutor, omniprezent, infailibil.

Picard nu-i răspunse.

– Căpitanii și doctorii sunt predispuși la acest sindrom. Vrem să rezolvăm toate problemele și să vindecăm toate bolile, apoi ne învinuim dacă dăm greș în încercări imposibile. Sau îi învinuim pe ceilalți.

În sfârșit, Picard se uită la ea.

– Îmi ții o prelegere, doctore Crusher?

– Cam așa ceva. Privirea ei rămăsese încă ațintită la imaginea din afară. Mă pricep mai mult să țin prelegeri decât să-mi cer scuze.

– N-am nevoie nici de una, nici de alta.

– Le meriți pe amândouă. Crusher trase aer în piept și îi înfruntă privirea. Scuze pentru ceea ce ți-am spus la infirmerie, și o dojană pentru că m-ai ascultat când eram prea prost dispusă ca să mai știu ce spun.

Atitudinea întepată a căpitanului se schimbă.

– Nici eu nu eram mai bine dispus, spuse Picard cu o grimasă. Și tot ce mi-ai spus tu, eu îmi spuseseam deja de o sută de ori.

– Ceea ce dovedește că amândoi avem nevoie de o vacanță.

Picard zâmbi, și stinghereala dintre ei se topi, lăsând loc unei stări mai familiare. Crusher făcu un pas înapoi și Picard se întoarse din nou să privească stelele. Se întreba cum putuse să confunde strălucirea lor cu pustiul.

– Cum se simte locotenent Yar?

– Îmi distruge infirmeria, oftă Crusher. O să-i dau drumul curând, asta în caz că n-o s-o strâng mai întâi de gât.

– Și Jason?

– Sub influența sedativelor, spuse Crusher scurt. I-am stabilit identitatea din vechile fișe medicale de pe Hamlin. Configurația ADN-ului său se potrivește cu cel al lui Jason Reardon. Avea trei ani atunci când a fost răpit. Nu era mai mare decât copilul pe care l-am salvat.

– Sunt rude?

– Nu, spuse ea. Am făcut, totuși, analizele genetice pentru a-i afla strămoșii. Tatăl lui era unul dintre cei aflați în grupul celor răpiți, dar, se pare, mama lui s-a născut în captivitate, ca rezultat al unirii dintre doi copii crescuți în captivitate.

– O a treia generație de captivi! spuse căpitanul, încruntându-se.

– Da. Și, probabil că nu e singurul. Având în vedere starea bună a sănătății, populația umană poate

crește destul de repede și se poate înmulți pe toate navele chorațiilor. Cum îi vom putea recupera pe toți?

– Crezi că așa este soluția corectă, o întrebă căpitanul, amintindu-și cele relevate de Andrew Deelor referitor la captivii salvați.

Crusher ridică mâna să-l oprească.

– Nu sunt încă pregătită să răspund la problema asta. Oh, Jean-Luc, dacă l-ai fi putut vedea pe Jason atunci când a fost teleportat...acei ochi înspăimântați... Se cutremură. Trebuie să mă întorc la infirmerie. Curând, sedativul își va înceta efectul.

Ieșiră amândoi din odaie, dar se despărțiră imediat ce-i trecură pragul. Picard era deja la jumătatea coridorului când Crusher se întoarse și îl strigă.

– Apropo, căpitane! Profesorul Butterfield a cerut salată de caudifera la prânz.

Cu toate că lui Data i se repartizase o cabină, la fel ca și celorlalți membri ai echipajului, el putea fi găsit de cele mai multe ori în cabina lui Geordi sau în biblioteca navei. Amândouă locurile îi potoleau singura foame pe care o resimțea – curiozitatea. Androidul nu avea necesitățile unui trup uman, dar era pasionat să cunoască și să adune cunoștințe, așa cum oamenii se bucurau când descopereau o nouă delicată culinară.

De vreme ce Geordi continua să aibă comanda navei, Data hotărî să-și petreacă ora care îi mai rămăsese urmărind cea mai recentă linie de cercetare. Consultase textele care explicau necesitatea fiziologică de somn a formelor organice de viață, dar anumite aspecte psihologice îl mai uimeau încă. În momentul în care intră în bibliotecă, atenția lui Data fu atrasă de o activitate neobișnuită în unul din colțurile încăperii.

– Oh, bună, Data! șopti Wesley, în momentul în care androidul se apropie de terminal. Încerca să strângă cărțile împrăștiate pe masă, dar Data observase deja unul dintre volume.

– Foarte interesant! spuse Data, privind titlul de pe cotor. Lui i se părea formatul destul de greoi și dificil de cercetat, dar asocierea lui cu oamenii îi dădu un oarecare farmec. "Principii de bază în inginerie". Folosește cumva pentru scopuri de arhivă? Ai parcurs deja materialul ăsta?

– Fac un serviciu unui prieten, spuse Wesley, luând și ultimul volum. Și, Data, ți-aș fi recunoscător să păstrezi toate acestea pentru tine.

Data se încruntă. Noțiunea îi era necunoscută.

– Vrei să am și eu o copie?

– Nu... Vreau să spun... Wesley trase adânc aer în piept. Ei bine, să nu mai spui nimănui ce fac. Vezi tu, este un...

– Un secret? întrebă Data.

– Da, spuse Wesley.

Androidul zâmbi și recită plin de entuziasm: Secret

– o operațiune clandestină, o acțiune "sub rosa", o...

Wesley îl întrerupse:

– Îmi pare rău, domnule, dar întârzii la oră. Și, cu un zâmbet conciliant, își adună toate materialele și se grăbi să iasă.

Data rămase pierdut în gânduri, meditănd asupra misticii secretelor.

Acum, când avea și el un secret, nu știa foarte bine ce să facă cu el.

De câte ori se întâlnea Riker cu Fermiera Patrisha, femeia îl întâmpina cu tot mai multă amabilitate. De data asta, când ofițerul îi făcu o vizită în apartamentul ei, femeia îi oferă primului ofițer un ceai și ofițerul acceptă. Își sorbiră în tăcere ceaiul amarului făcut din ierburi, înainte să înceapă să discute afaceri.

Riker spera că Patrisha va primi cu aceeași cordialitate ultimele vești. Punând deoparte cana goală, el începu:

– Am vești bune. Suntem din nou în drum spre New Oregon.

– Vom ajunge la timp pentru decantare?

– Nu. Mă tem că nu. Riker era cinstit în această privință, apoi spuse: Inginerii noștri fac o revizie de

rutină a motoarelor, care ne va încetini înaintarea. Din fericire, Logan n-avea cum să intre în legătură cu Fermierii. Inginerul-șef n-ar fi fost încântat să știe că departamentul lui este vorbit de rău.

– Cât de mare va fi întârzierea?

Zâmbind, el încercă să îndulcească răspunsul.

– Numai cu două săptămâni. Nu fusese nevoie de această manevră. Patrisha îi acceptase veștile fără comentarii. Riker se întreba dacă liniștea ei se datora hotărârii Dolorei de a locui permanent în ferma din holospațiu. Acest gând îi dădu o idee.

– În legătură cu decantarea... Cel mai simplu mod de a muta mașina stasis în holospațiu este teleportarea.

– Ai mei nu vor fi niciodată de acord cu asta, spuse imediat Patrisha. Sprâncenele i se încruntară când auzi această propunere eretică. Teleportarea este categoric împotriva credinței Fermierilor.

– Mi-a fost teamă că așa îmi vei răspunde.

Întreaga comunitate, împreună cu toate bunurile lor, sosise la bord cu ajutorul navetelor, proces care ar fi trebuit să dureze numai o oră, dar durase cinci. Navetele zburaseră de nenumărate ori între baza stelară și puncte ducând coloniști gălăgioși, care se plângeau întruna că și-au pierdut bagajele sau că s-au pierdut de rudele lor. Primul ofițer dorea să evite repetarea acestui episod.

– Alternativa ar fi să demontăm mașina și celulele stasis să fie purtate cu mână.

– Ceea ce înseamnă că, în final, va fi un dezastru pentru animale, concluzionă Patrisha. Era evident că își amintea la fel de bine ca și Riker dezorganizarea din timpul sosirii la bord.

– Nu am calitatea să hotărâsc, răspunse Riker reținut, neștiind cât de mult ar putea încerca să o convingă.

– Nici eu nu am calitatea asta. Patrisha își puse ceașca pe masă. Aceste lucruri se hotărâsc prin consens, de întreaga comunitate.

Și amândoi știau ce va hotărî comunitatea. Dar măcar ei încercaseră, se gândi Riker în timp ce se pregătea să-și ia rămas-bun. Poate că Fermierii puteau fi convinși să permită membrilor navei să asiste la procesul de mutare. Se întreba de câți din oamenii lui ar fi fost nevoie pentru a contracara ineficiența coloniștilor.

– Desigur, dacă nu întrebi, ei nu pot refuza, spuse Patrisha ridicându-se și ea de pe scaun.

– Poftim?

Ea se feri să-i întâlnească privirea, dar își exprimase clar punctul de vedere în timp ce se îndreptau spre ușă.

– Dacă întregul echipament va fi acolo mâine-dimineață, va fi prea târziu să mai obiecteze cineva.

S-ar putea ca nimeni să nu se întrebe cum a ajuns acolo.

– Mulțumesc pentru ceai, Fermieră Patrisha, spuse Riker zâmbind. Mulțumesc și pentru sfat.

– Te rog să nu mai vorbești despre asta, spuse Patrisha cu fermitate. Să nu mai spui nimănui.

– Nu mai suport să mai stau nici un minut în pat, tipă Tasha Yar, intrând ca o furtună în biroul doctorului. Aș fi putut să fiu pe punte, să fac ceva folositor. Suntem în mijlocul unei misiuni foarte secrete și faptul că mă ții aici mă împiedică să-mi îndeplinesc îndatoririle legate de securitate. Își puse amândoi pumnii pe biroul lui Crusher. De altfel, mă simt foarte bine.

– Mă bucur să aud asta, Tasha, oftă Beverly Crusher. Se lăsă pe spate pentru a pune ceva mai multă distanță între ea și locotenent. Dar te-am reținut aici până când am primit asta înapoi, spuse ea ridicând în mână o dischetă. Raportul laboratorului referitor la analize era pe birou când doctorul se întorsese în infirmerie. Ea ceruse aceste analize dintr-o precauțiune obișnuită, dar rezultatele reprezentaseră o surpriză neplăcută.

– Ce-ți amintești despre atmosfera de pe nava choraiilor?

– Am avut sentimentul că mă înec, spuse Yar cutremurându-se. Cele mai rele au fost primele mo-

mente. După asta, n-a fost chiar așa de greu să respir. Lichidul era chiar plăcut. Avea un miros... chiar și un gust de scorțișoară.

Acesta fusese amănuntul care îi dăduse de gândit doctorului Crusher.

– Am dat un eșantion din acest lichid parfumat la analiză. În lichid a fost amestecat un drog, un narcotic.

– Asta înseamnă că trebuie să mai rămân în infirmerie? Yar avea o singură grijă.

– Da, răspunse Crusher cu fermitate. Îndârjirea stă foarte bine unui șef al securității, dar nu și unui pacient. Doctorul ieși din birou și porni pe coridor urmată de locotenent. Nu pot să-ți dau drumul înainte de a fi sigură că sistemul tău a înlăturat toate urmele drogului. Chiar și atunci, nu vom ști dacă nu va avea efecte ulterioare.

– Dar mă simt foarte bine! exclamă Yar.

– Tasha, tu spui asta și după un joc de *Parrishes Squares* cu Worf. Am văzut cum trupul tău se face negru, apoi albastru, dar tu nu vrei să recunoști că te doare.

– Dar comparația nu e cinstită!

– Destul! Crusher se opri brusc și se întoarse cu fața spre Tasha. Încă un cuvânt și chem propria ta echipă de pază ca să te ducă înapoi în salonul tău!

Un țipăt de spaimă ce se auzi din încăperea din față puse capăt discuției dintre ele. Amândouă se

repeziră în direcția de unde se auzise țipătul și intrară în goană în camera de izolare. Doctor Crusher văzu scena dintr-o privire.

– Tasha, ai grijă de Troi! spuse ea și se îndreptă direct spre odaie.

Jason se trezise. Țipetele lui și plânsul înăbușit se amestecau cu suspinele lui Troi. Doctorul dădu la o parte învelișul protector al camerei de izolare, pentru a ajunge la el. El era ghemuit într-un colț al camerei legănându-se agitat înainte și înapoi. Cu toate că ochii îi erau deschiși, ei erau goi și păreau că nu observă apropierea lui Crusher.

– Jason! Ea întinse mâna și îl atinse.

Bărbatul țipă simțind atingerea ei. Trupul i se ghemui luând poziția unui fetus, cu capul ascuns între genunchi. Brațele și picioarele îi tremurau necontrolat.

– Nu! țipă Troi. Nu te apropia de el! În ciuda faptului că Tasha încerca să o liniștească, consilierul tremura. Chipul ei era contorsionat, ogindind imaginea stării de durere a lui Jason.

– Prezența ta nu face decât să îl sperie și mai mult.

– Ce pot să fac să-l liniștesc?

– Nu știu, suspină Troi. Nimic. Lasă-l!

Jason se ghemuise și mai tare și plânsul lui se transformase într-o tânguire.

– La naiba! Crusher scoase o seringă din trusa medicală. Jason tresări la atingerea pielii de metalul

rece, dar altfel nu păru să perceapă atingerea. Câteva secunde mai târziu, după ce sedativul își făcuse efectul, el tăcu și se culcă. Crusher îl întoarse pe o parte și îi așează cu grijă membrele într-o poziție mai comodă. Avea să rămână așa cel puțin încă șase ore.

Doctorul reactivă panoul de control al camerei și scutul coborî asupra formei adormite. Panoul de diagnosticare indica faptul că trupul lui Jason era sănătos, chiar dacă mintea nu, dar reacțiile emoționale intense ar fi putut avea un efect depresiv. Luând o altă seringă, Crusher se întoarse spre consilier.

– Nu! protestă Troi, dar era prea târziu să oprească doza aflată în seringă să pătrundă în sistemul ei nervos. Acum mă simt chiar bine.

– Așa spun toți, murmură Beverly Crusher. Asta o să te liniștească până când o să ajungi în cabina ta.

– Dar nu-l pot părăsi pe Moses! Consilierul era la fel de hotărâtă să rămână în infirmerie, pe cât de hotărâtă fusese Yar să plece. Abia a început să mă recunoască!

– O să-ți țin eu de urât, se oferi locotenent Yar. Crusher o privi fără să-i vină a crede.

– Parcă voiai să pleci din infirmerie!

Yar ridică din umeri.

– Nu-mi place s-o văd pe Troi plângând.

Troi râse și în același timp își șterse ultimele lacrimi.

– Mulțumesc, dar ce știi tu despre copii?

– Nu prea multe, recunosc locotenentul. Dar mi-ar putea fi de folos. Făcu o pauză, apoi... Atâta vreme cât nu e vorba de prea multe funcții biologice.

– Oh, fă ce vrei! spuse Crusher exasperată de amândouă. Troi își recăpăta repede echilibrul emoțional, dar reacția doctorului în momentul trezirii lui Jason fusese de necrezut.

În liniștea și singurătatea biroului ei, doctor Crusher nu reușea să uite sentimentul tot mai puternic de disperare pe care îl avusese. Stătea la birou, chemând pe rând mai multe cazuri pe computer, dar fără să perceapă materialul afișat pe ecran. Gândul ei se întorcea mereu la captivii de pe Hamlin, căutând căi de a-l ajuta pe Jason să se readapteze, dar situația lui era cu mult diferită de tot ceea ce întâlnise ea. Avea nevoie de ajutor. Ridicând o mână la piept, doctor Crusher își atinse insigna.

– *Așteptam să mă chemi*, răspunse Andrew Deelor. *Și îmi cam imaginez ce anume dorești.*

– Vrei s-o rogi tu?

– *Da, am s-o rog*, spuse el fără tragere de inimă. *Dar nu-ți pot garanta că o să te pot ajuta.* Închise contactul.

Iar eu nu pot garanta că Jason va trăi, recunosc pentru prima dată Crusher.

Capitolul 13

Patrisha stătea mai la o parte de ceilalți Fermieri. Bărbații și femeile din comunitate făcuseră un semicerc în fața hambarului, vorbind în șoaptă între ei, bătând din picioare pentru a se încălzi, căci aerul dimineții era rece. Ea rămăsese în spate, urmărindu-i în timp ce ei priveau hambarul. Lumina palidă a zorilor învăluia clădirea de lemn. Scena era pregătită pentru ceea ce trebuia să urmeze.

Grupul tăcu în momentul în care Dnnys și Wesley își făcură loc printre oameni, îndreptându-se spre hambar, conștienți de faptul că fiecare mișcare le era urmărită. Schimbând între ei priviri încordate, băieții descuiară ușile mari și le deschiseră. Fermierii își întinseră gâturile, încercând să vadă echipamentul criogenic ce se afla înăuntru. În afară de câteva murmure de dispreț, nu se auziră alte comentarii.

Patrisha se simți aproape rușinată de acceptarea fără întrebări a echipamentului stasis în holospațiu. Nici unul, nici măcar Thomas nu era preocupat de lipsa urmelor pe podeaua acoperită cu fân. Dar pe atunci, bunii Fermieri nu știau prea multe despre teleportare, pentru a se preocupa de acest lucru. Patrisha era recunoscătoare domnului Riker pentru că făcuse această minune în timpul nopții și că, acum de dimineață, nu era de față. Precis că un străin ar fi râs de oamenii care puteau fi păcăliți cu atâta ușurință. Și, cu toate acestea, chiar Patrisha îi propusese ofițerului acest lucru.

Dnnys făcu primul pas în procesul de decantare, detașând o singură celulă din structura alveolară. Wesley apăru din spatele mașinii, descurcând o conductă subțire și flexibilă. Dădu capătul acesteia, prevăzut cu manșon, băiatului Fermier. Mișcându-se cu o siguranță câștigată în urma unei practici îndelungate, Dnnys atașă conducta la capătul de drenare. Acționează un comutator și o pompă începu să acționeze cu o serie de gâlgăituri și sughițuri.

— Dnnys nu s-a purtat niciodată atât de blând cu mașina asta, spuse Thomas, mergând alături de Patrisha.

— Acum e mai mare decât atunci când am plecat din Grzydc. Oare când a devenit trupul lui de copil atât de musculos? De altfel, ar trebui să te bucuri că cineva poate să facă munca asta. Patrisha luase apărarea fiului

ei atunci când acesta hotărâse să preia întreținerea vechiului echipament în timpul lungii călătorii spre New Oregon, de vreme ce comunitatea nu își putea permite să ia un tehnician calificat. Acum observă cât de familiar îi era fiului ei echipamentul și își dorea ca acțiunile lui să nu fie atât de vizibile și pentru ceilalți Fermieri.

Împreună cu Thomas, îl urmări pe Wesley în timp ce repeta aceleași mișcări cu alte celule, privindu-l adesea pe Dnnys pentru a primi instrucțiuni. Era clar că băiatul Fermier era principalul operator al acestui echipament, și nu sublocotenentul navei.

De ei se mai apropie cineva.

– Se vede că e fiul tău. Patrisha își dădu seama că acest comentariu făcut de Dolora nu era un compliment.

Un semnal îi anunță că prima celulă era golită de fluidul hrănitor și cei de față, bărbați și femei, începură să șușotească în timp ce așteptau să afle care este starea conținutului. Dnnys ridică capacul și căută înăuntru. De acolo scoase un iepure nou-născut, apoi un altul.

– Sunt vii, anunță el cu mândrie, atunci când micuța vietate începu să se zbată.

– N-am mai văzut o naștere mai blestemată! declară Old Steven, apoi scuipă pe jos pentru a da mai multă greutate vorbelor.

Patrisha văzu cum se strâng buzele Dolorei, semn sigur că mătușa ei auzise înjurătura. Old Steven era singurul Fermier care îndrăznea să înjure în prezența Dolorei. Cei doi nu-și mai țineau companie unul altuia, dar el fusese tatăl copiilor ei și această legătură sentimentală părea să ofere o anumită imunitate purtării lui.

– Hei, priviți! strigă Wesley foarte încântat. Deschisese o celulă în care se aflau cățeluși. Ochii lor erau închiși, dar când luă unul dintre ei, un cățeluș cu pete albe și negre, cățelul începu să-i miroasă palma în căutarea laptelui.

Myra îi smulse cățelușul din mână.

– La treabă, înainte ca băiatul să-i omoare pe toți, strigă ea, dând animalul Charlei.

Patrisha se apropie să-l ia pe următorul. Electrizati de limba tăioasă a femeii, Fermierii luau animalele imediat ce lucrătorii de la stasis le scoteau. După căței, au urmat purcei, ouă de găină și de rață, din care urmau să iasă pui. Toate aceste animale nou-născute urmau să fie hrănite de Fermieri. După zece luni de inactivitate, coloniștii își reluau îndatoririle.

Munca avea să continue până la sfârșitul vieții.

– Poimâine începem să decantăm caii, spuse Wesley. Mama lui îl privea cu atenție în timp ce vorbea, dar nu spuse nimic.

– Mamă, nu ești atentă!

– Așa crezi? spuse doctor Crusher oftând. Nu, cred că nu sunt atentă. Lăasă deoparte trusa medicală.

– Nici nu te-ai dus să vezi ferma Oregon, spuse el mutând un pachet destul de mare dintr-o mână în alta. Vrei să mergi cu mine?

– Îmi pare rău, Wesley. Știu că ai muncit din greu la proiectul holospațiului și aș vrea să văd ce-ai făcut, dar...

– Dar și tu ai muncit din greu, spuse Wesley fără să se supere. Pari cam obosită. Cu câteva luni în urmă n-ar fi observat.

– N-am prea dormit în ultima vreme. De fapt, Wesley nu putea să-și amintească ultima zi în care mama lui venise în cabina lor. Dar de îndată ce lucrurile se vor mai potoli, am să vin să văd ferma.

– Captivii nu se simt prea bine, nu-i așa?

Ea nu răspunse la întrebarea lui.

– Dacă nu te grăbești, ai să întârzii la ora de fizică.

– De astronomie, o corectă el, în timp ce ieșea din birou. Se opri în ușă și spuse: Mamă, dacă un prieten ți-ar cere o favoare, dar care i-ar aduce necazuri cu familia lui...

– Ce-ai spus, Wesley?

– Nimic, răspunse el. La revedere, mamă.

Doctor Crusher îi făcu absentă semn fiului ei, apoi luă din nou trusa medicală. De câte ori o ridica i se părea mai grea. Se uită pe agendă ce mai avea de făcut. Era o listă a celor aflați în saloane. Cele mai multe din paturi fuseseră eliberate în dimineața aceea.

Abia aștepta să poată externa și următorul pacient.

– Întoarce-te pe punte! ordonă ea. Ultimele analize arată că te simți foarte bine.

– Asta ți-am spus eu tot timpul, zise locotenent Yar sărind din pat. N-am simțit nici un efect al drogului.

– Doar că ai leșinat, îi aminti Crusher. Din fericire, Yar fusese expusă narcoticului numai câteva minute. Dacă și Jason și-ar fi revenit la fel de repede! Dar el petrecuse ultimii cincisprezece ani la bordul acelei nave... În mintea doctorului apăru umbra unei soluții.

– Drogul ți-a afectat amintirile referitoare la navă?

– Oh, nu. Nu voi uita prea curând prin ce-am trecut. Crusher fu încântată de răspunsul locotenentului, dar Yar era prea încântată de faptul că poate părăsi

infirmieria pentru a mai fi preocupată de această întrebare.

– În legătură cu Troi...

– Știu că e obosită. Am și găsit pe cineva care să o ajute și să se ocupe de băiat, spuse Crusher. Prea multe amănunte îi tulburau gândurile, dar plecarea lui Yar avea să reducă considerabil această neplăcere.

– Tasha, ai grijă de tine. Nu vreau să te mai văd în infirmerie mult timp de-aici încolo.

– Nici o grijă, spuse Yar, îndreptându-se grăbită spre ușă. N-am să mă mai întorc aici.

Doctor Crusher rămase pe loc, dezvoltându-și ideea abia schițată într-un concept mai amplu. Următorul pas era să se consulte cu Data. El răspunse apelului intercomului și ascultă cu răbdare cele spuse de doctor.

– *Da, din punct de vedere tehnic, proiectul e posibil*, spuse Data după o clipă de gândire. *Am acces la cea mai mare parte a informațiilor.* Apoi îi explică de ce anume mai avea nevoie.

– Tasha ar putea să te ajute, spuse Crusher gânditoare. Dar Ruthe te poate ajuta cu mult mai mult. Dacă ar fi de acord

– *Vrei să începi acum?*

– Nu încă, Data, spuse Crusher. Am să te anunț cu când. Încă mai aștepta să primească un răspuns de la Deelor în legătură cu prima ei propunere. Dacă

Ruthe o refuza pe aceea, n-ar fi acceptat-o niciodată pe cea de-a doua.

Lisa Iovino o găsi pe consilier Troi după glasul copilului pe care aceasta îl îngrijea. Femeia și copilul se aflau în cubiculul destinat dieteticii. Sora care lucra acolo fugise cu siguranță într-un loc ceva mai liniștit. Troi era prea absorbită de ceea ce făcea pentru a remarca intrarea lui Iovino. Doctorul avu ocazia să o urmărească timp de câteva minute.

Consilierul stătea lângă masa sintetizatorului de hrană, cu copilul care plângea în brațe. În fața lor erau o grămadă de farfurii cu tot felul de mâncăruri care abia dacă fuseseră atinse. Porțiile care lipseau erau împrăștiate pe fața și pe pieptul lui Troi.

– Haide, gustă din asta, spuse ea ținând în mână o lingură plină cu piure de cartofi. Copilul deschise gura să țipe. Dar, în aceeași clipă, ea îi băgă lingura în gură.

După o clipă de liniște, copilul scuipă mâncarea, adăugând încă un ingredient pe uniforma pătată, apoi începu să plângă din nou. Troi părea că e și ea gata să înceapă să plângă.

– Am venit să te ajut, anunță Lisa în timp ce se apropia. Doctor Crusher a spus că ai nevoie de odihnă. Dar, după ce o văzuse pe consilier, părerea Lisei era

că Troi ar fi trebuit să se odihnească foarte mult. Ore întregi țipetele stridente ale băiatului se auziră în întreaga secție medicală.

– Dar nu este obișnuit cu străinii, spuse cu greu Troi. Copiii o emoționau întotdeauna și îi fusese îngrozitor de greu să se închidă în fața suferinței acestui copil. Mă tem că se va speria dacă am să plec.

– În orice caz, nu poate țipa mai tare, oricine ar fi cu el. Iovino se întinse și luă din brațele lui Troi copilul care plângea.

Schimbarea îl făcu pe Moses să tacă pentru o clipă. Tăcu atâta timp cât să-și poată observa noua doică, apoi începu să scâncească parcă pentru a o pune la încercare. Se agățase cu putere de pânza verde în care era înfășurat.

– Nu prea ți-e foame, nu-i așa? îl întreabă Iovino pe băiat.

– Dimpotrivă, îi e foarte foame.

Băiatul își întoarse privirea spre Troi când aceasta vorbi. Cu toate că scâncea în continuare, Moses asculta cu atenție discuția dintre cele două femei, dar Troi se întreba dacă el le înțelege cuvintele. Sunetul vocii umane propagat într-o atmosferă lichidă suna, probabil, cu totul altfel decât îl auzea acum.

– Nu e obișnuit cu mâncarea noastră, continuă Troi, dorindu-și ca choraii să fi inclus și mâncărurile obișnuite. Sesiza enervarea copilului când simțea gus-

tul neobișnuit pentru el al mâncărilor pe care i le oferea.

– Am încercat să-i dau supă, budincă, înghețată, fructe pasate și legume.

– Până la urmă o să mănânce, spuse Iovino. Copiii nu mor de foame dacă au ceva comestibil la îndemână.

Părul șaten al lui Iovino și pielea asemeni unei piersici îi dădeau o înfățișare de nevinovăție și drăgălășenie, dar Troi nu-și dădu seama dacă răspunsul femeii era un alt aspect al personalității ei.

– Este un copil deosebit, spuse consilierul, neștiind cât poate să spună fără a încălca restricțiile de securitate. A fost crescut într-un mod mai neobișnuit.

– Da, știu, spuse Iovino. Citise un raport medical care fusese editat în legătură cu supraviețuitorii. Istoricul cazului copilului nu era foarte detaliat și, categoric, nu atât de exact ca rapoartele doctorului Crusher, ceea ce însemna că unele întrebări aveau să rămână fără răspuns.

– Lasă-l cu mine.

În ciuda oboselii fizice și psihice, Troi nu vroia să lase copilul în grija altcuiva, dar își dădu seama că Moses încetase să mai plângă. Nu-și dădea seama de ce, dar nou-venita îi trezea curiozitatea.

– Te pricepi la copii!

– Da, așa cred, oftă Iovino. Moses o privi pe Iovino fără să clipească și sughiță. Tânăra internistă îl bătu ușurel pe spate pentru a-i ușura spasmele.

– Provin dintr-o familie numeroasă, chiar foarte numeroasă. Clătină din cap când își aminti de lumea ei de acasă. Continentele de pe LonGiland fuseseră populate numai în câteva sute de ani de coloniștii prolifici.

– Căsătoria timpurie este o tradiție, așa că eu am avut grijă de frații și surorile mai mici, ca să nu mai vorbesc de nepoți și de nepoate.

– Dar tu ai intrat în Flota Stelară în loc să continui această tradiție, spuse Troi gânditoare. Știu cât de grea poate să fie o astfel de hotărâre. Și eu m-am rupt de tradițiile poporului meu.

– Eu n-am scăpat cu totul, râse Iovinc. Moses adormise în brațele ei. În infirmerie toată lumea mă bate la cap în legătură cu faptul că eu mă pricep la copii. Dacă nu am grijă, în curând o să ajung la pediatrie.

Discuția începuse în afara secției infirmeriei, dar doctor Crusher văzu privirile pe care le schimbau între ei cei din corpul medical și își dădu seama că nu-și mai controlează nervii. Fie că ambasadorul fusese neobișnuit de enervant, fie că nesomnul o

făcuse să-și piardă controlul. Crusher prefera să arunce vina pe el. Îl conduse pe Deelor în biroul ei, unde puteau vorbi în liniște.

– Nu-l pot ține tot timpul sub efectul sedativelor până când ajungem la Baza Stelară Zece, continuă Crusher. Îl țin de prea multă vreme în starea asta.

– Încearcă doze mai mici, îi sugeră Deelor.

– La naiba! N-am nevoie de sfatul tău medical! Dar tocmai asta îi ceruse. Trase adânc aer în piept și continuă cu mai mult calm. Am încercat cu doze mai mici, dar tocmai starea parțială de somnolență mărește starea de confuzie a lui Jason. Îl simt că îmi scapă.

– Se mai întâmplă.

– Nu și cu pacienții mei.

Deelor ridică din umeri:

– Nu pot să te ajut.

– Dar Ruthe poate!

– Am întrebat-o, dar a refuzat.

Crusher renunță la orice încercare de a-și ține în frâu mânia.

– Atunci mai roag-o o dată!

– Nu! răspunse Deelor cu aceeași furie. Cred că-ți dai seama ce implică această rugămintă!

– Eu încerc să salvez viața lui Jason!

Țipetele lor acoperiră zgomotul pașilor ce se apropiau. Căpitanul Picard intră și se opri așteptând o explicație pentru comportarea lor. Mai așteptă o clipă, apoi spuse:

– Am primit raportul medical referitor la atmosfera choraailor. Care este natura acestui drog?

– Analiza chimică indică prezența unui narcotic ușor, răspunse doctor Crusher. Putea să contribuie la leșinul locotenentului Yar după ce s-a întors de pe nava *Si Bemol*, dar asupra ei nu pare să aibă un efect prelungit, așa că i-am dat drumul din infirmerie. Supărarea lui Troi era datorată lui Deelor. Totuși, încerc să determin dacă Jason sau copilul au vreun simpton de reacție. Analizele mele privind o posibilă dependență chimică au fost neconcludente.

– Și crezi că Ruthe ar putea avea mai multe informații? Deci Picard auzise suficient din discuția lor pentru a ghici motivul ei de enervare.

Crusher dădu absentă din cap.

– Numai că nu vrea să accepte să-i pun întrebări.

– Ambasadorule, numai dumneata ai influență asupra ei, încercă să-l convingă Picard.

– Eu? întrebă batjocoritor Deelor. O cunosc de multă vreme, dar ăsta nu e un motiv să vă închipuiți că am vreo influență asupra ei. Ruthe face numai așa cum vrea ea. După tonul cu care vorbea, Crusher bănuia că era o caracteristică a ei pe care el o admira.

Căpitanul insistă.

– Îmi dau seama că Ruthe s-a opus transferului, dar nu cred că poate să-l lase pe Jason să sufere ca urmare a acțiunii noastre.

– Ruthe nu vrea să aibă nimic de-a face cu captivii.

– De ce? întrebă Picard.

– Nu pot să-ți răspund, spuse Deelor.

– Nu-i nimic, spuse Picard mânios. Am s-o întreb chiar eu. Se îndreaptă spre ușă, dar Deelor îi tăie calea. Nu-mi dai voie nici să încerc, ambasadorule?

– Nu, spuse Deelor în cele din urmă și se dădu la o parte.

El și Crusher rămaseră într-o tăcere stânjenitoare, așteptând întoarcerea căpitanului.

Cererea lui Picard de a intra îi fu acordată, dar Ruthe nu era în odaia din față, astfel încât căpitanul se văzu obligat s-o caute. Mergea printr-un apartament în care nu era nici un obiect personal. Căpitanul știa că Deelor și Ruthe își pierduseră toate lucrurile atunci când USS Ferrel fusese distrusă, dar nici nu folosiseră vreunul din magazinele de pe navă pentru a le înlocui. Totuși, Deelor își făcuse rost de un costum de haine nou, dar traducătoarea era tot înfășurată în pelerina ei cenușie, uzată.

Picard o găsi pe Ruthe în ultimul dormitor.

– Doctor Crusher vrea să-ți pună câteva întrebări referitoare la starea lui Jason.

– Acum nu se mai poate face nimic pentru el. Ea stătea pe singurul pat din odaie, cu genunchii strânși la piept. V-am spus să nu-l aduceți la bord.

Poziția ei nu era deloc seducătoare, dar Picard ar fi preferat să poarte discuția în zona luminată a cabinei. Odaia în care se aflau crea o stare neplăcută de intimitate.

– Și moartea lui Jason ar demonstra punctul tău de vedere. Crezi că merită să moară un om pentru mândria ta?

– Obligația mea este de a traduce, nimic mai mult. Nu mă preocupă captivii de pe Hamlin.

– Nu poți să refuzi pur și simplu o responsabilitate numai pentru că reprezintă un inconvenient sau pentru că este neplăcută, continuă Picard, dar își dădu seama că nu o poate convinge. Ruthe era la fel de indiferentă.

– Spuneai că choraiii pun mare preț pe oameni, dar lui Jason i-au făcut rău.

Această acuzație atrase imediat atenția lui Ruthe.

– De ce spui asta?

– Doctor Crusher a descoperit urmele unei substanțe chimice necunoscute, ale unui drog, în atmosfera chorațiilor, și care i-a făcut rău. S-ar putea să-i fi făcut rău și copilului. În situația asta nu pot să regret hotărârea de a-i lua pe amândoi la bord și voi recomanda cu toată tăria Flotei Stelare să facă toate eforturile pentru a recupera cât mai mulți captivi.

Ruthe își îndreptă trupul, se ridică în pat și-l privi de sus pe căpitan. Pentru o clipă, Picard își închipui că ea avea să-l atace. Dar femeia coborî pe podea.

– Arată-mi drogul. Își strânse faldurile pelerinei în jurul trupului și îl urmă pe căpitan.

Când intrară în infirmerie, Beverly Crusher își regăsise stăpânirea de sine, dar Picard observă în ochii ei o undă de ușurare. Remarcă și uimirea lui Deelor... și o ușoară neplăcere datorată succesului căpitanului.

Ruthe repetă cererea de a vedea drogul și Crusher îi înmână un mic pahar în care erau câțiva milimetri de lichid gălbui.

– Am remarcat mirosul atunci când locotenent Yar s-a întors de pe nava chorațiilor.

Ruthe mirosi conținutul paharului.

– Scorțișoară! șopti ea.

Rămase pe loc, înghețată parcă, strângând în mână paharul până când doctor Crusher o strigă pe nume:

– Ruthe!

– Uitase... Ochii ei păreau că urmăresc o viziune interioară. Apoi, atingerea lui Deelor pe braț o readuse în cameră. Puse din nou capacul deasupra paharului, închizând înăuntrul lui aroma.

– Ai mai întâlnit acest drog? întrebă căpitanul.

– Cu ani în urmă, răspunse Ruthe, când eram copil.

Picard nu înțelese.

– Dar cum a fost posibil?

Ea ascunse paharul între faldurile pelerinei.

– Eu m-am născut pe o navă a chorațiilor.

Capitolul 14

De obicei nu spune nimănui, vorbește Deelor în momentul în care el și căpitanul intrară în biroul acestuia. Cu o privire aruncată spre ușă, doctor Crusher le dăduse de înțeles că vrea să vorbească cu Ruthe între patru ochi.

– Nu era secretul meu ca să pot vorbi despre el, continuă Deelor.

– Da, înțeleg, spuse Picard, dând din cap. Se pare că în misiunea asta surprizele nu se mai termină, continuă el.

Căpitanul se așează la birou, se rezemă de spătarul fotoliului și se întoarce spre Deelor, care admira peștele-leu.

– Când a fost salvată?

– La primul schimb, acum cincisprezece ani.

Acum, când originea ei era cunoscută, Deelor hotărî că nu mai era cazul să ascundă amănuntele.

– A fost unul din cei cinci captivi primiți în schimb de ferengi.

Așezându-se într-un fotoliu, schimbă imaginea acvariului cu cea a ferestrei din spatele lui Picard.

– Și toți trei adulții au murit, își aminti Picard. Nu e de mirare că Ruthe a refuzat să ne ajute să-l aducem la bord pe Jason. Și celălalt copil?

– Trăiește. Era mai mică decât Ruthe și s-a obișnuit mai repede să trăiască printre oameni.

Asta însemna că tranziția fusese mai dificilă pentru Ruthe, dar asta nu-l interesa pe Picard.

– În orice caz, îi admir curajul, spuse căpitanul. Această misiune este o amintire dureroasă a propriei captivități.

– S-a oferit să facă această muncă. Cu ajutorul ei, Federația a recuperat cinci copii de pe Hamlin în ultimii trei ani.

Cu toate acestea, Deelor bănuia că mai mulți captivi le scăpaseră înainte ca el să afle de aversiunea ei de a duce tratative pentru adulți.

– Presupun că posibilitatea de a ajuta la salvarea altor supraviețuitori de pe Hamlin o face să uite această durere, spuse Picard.

– Da, așa ar trebui. Cel puțin așa crezuse și Deelor la început. Cu toate acestea, din momentul în

care schimbul era făcut, Ruthe nu întreba niciodată de copii. Acest gând îi aduse un altul.

– Cum ai convins-o să vină la infirmerie?

– Psihologie inversă. Picard explică strategia pe care o folosise. Deci, singura posibilitate de a se împotrivi hotărârii mele era să vină la infirmerie și să dovedească acest fapt, și anume, că ei n-au fost tratați prost de choraia.

– Da, firește. Foarte inteligent, căpitane.

Deelor își petrecuse toată viața manipulând oameni chiar în acel mod și, foarte adesea, viața lui, ca și misiunile depinseseră de acest talent. Ar fi trebuit să-și dea seama! De ce nu se gândise la soluția asta?

Îndată ce-și puse întrebarea, găsi răspunsul, dar imediat și-l îndepărtă din minte. Deelor călătorea întotdeauna singur.

N-avea nevoie de complicații.

Doctor Crusher nu mai vorbise cu Ruthe între patru ochi. Când se aflau împreună cu ceilalți, exceptând personalitatea puternică a lui Deelor, comportarea rezervată a femeilor era chiar mai accentuată. Lipsa de expresie ar fi trecut neobservată la un vulcanian, dar, la un om, o asemenea comportare ar fi fost foarte neplăcută. Pentru prima dată, Crusher vedea în Ruthe ceva mai mult decât un pasager. Și ea era un pacient.

– Drogul nu face nici un rău, spuse Ruthe în timp ce-i înapoia lui Crusher recipientul care conținea lichidul cu miros de scorțișoară.

– Probabil, choraiii încercau să-i ajute pentru transfer. Fără influența lui, Jason ar fi fost mult mai puțin docil la apropierea locotenentului Yar.

Explicația traducătoarei asupra scopului drogului nu o liniști pe doctoriță.

– Poate că așa este, dar, de când a fost teleportat, agitația lui a crescut.

– Întotdeauna reacționează violent la început, chiar și cei tineri.

Ruthe ridică capul. Țipetele copilului puteau fi auzite prin pereții infirmeriei.

– Asta e celălalt?

– Da, oftă Crusher. Atingerea magică a lui Iovino nu înlocuia mâncarea și copilul tot nu voia să mănânce.

– Scorțișoara o să-l calmeze.

– Are nevoie de mâncare, nu de droguri. Doctorul făcu un efort să-și ascundă furia. Nu-și putea permite să o supere tocmai acum pe traducătoare. În schimb, Crusher folosi subiectul pentru a începe o discuție despre trecutul lui Ruthe.

– Ce-ai mâncat prima oară după ce ai părăsit nava choraiilor?

Ruthe ridică ușor din umeri.

– Nu-mi amintesc.

Crusher se aștepta la o rezistență continuă. Chiar dacă nu ar fi existat în fișa medicală descrierea ei psihică, doctorul și-ar fi dat seama că distanța pe care o impunea Ruthe era de fapt un scut care să o apere de un trecut dureros. Cu toate acestea, singura speranță de viață a lui Jason era ca Ruthe să-și amintească exact ceea ce voia să uite.

– Am un plan de tratament pentru Jason, dar am nevoie de ajutorul tău.

– Ți-am răspuns la întrebările despre necorțișoară, spuse Ruthe. Asta e tot ce sunt dispusă să fac. Se întoarce cu spatele la doctor.

– Vreau să creez interiorul navei chorațiilor pe unul dintre holospații, spuse Crusher calm. Dacă Jason se va putea întoarce într-un mediu familiar, ar fi posibil să iasă din această stare emoțională.

Crusher încercă să descopere cel mai mic semn că Ruthe ar reacționa, dar chipul femeii era foarte greu de descifrat. Încercând să nu pară că o obligă, Crusher își continuă explicațiile.

– Copilul ăsta e tare gălăgios, spuse Ruthe. Nu te obosește atâta plâns?

– Ba da. N-o forța, își spuse sieși Crusher. Las-o să accepte să vă ajute din proprie inițiativă.

– Încercați cu struguri. Ruthe se întoarce cu fața spre doctor. Sau cu orice altceva rotund și cu miezul moale. Mâncarea chorațiilor era întotdeauna sub formă

de buline. După ce dădu acest sfat, ea plecă din infirmerie.

Doctor Crusher apăsă pe insigna intercom.

– Data, sunt gata să încep proiectul din holospațiu. Ruthe n-a refuzat, și asta e suficient ca să începem să lucrăm.

La început, construirea încăperii părea simplă – trebuia să fie o încăpere fără nimic pe pereți și pe podea. Holospațiul era una dintre tehnologiile cele mai sofisticate aflate la bordul navei Enterprise.

Holospațiul pe care îl aleseseră era mai mic decât cel folosit pentru Fermieri și iluzia era creată numai în centrul încăperii. Era o singură sferă, ale cărei linii curbe se aplatizau în punctul de contact cu puntea.

În interiorul sferei, Tasha Yar stătea suspendată, călcând apa cu mișcări leneșe, cu părul blond asemeni unui nimb în jurul capului. Își mișca câte o mână și simularea dispărea, făcând-o să cadă spre punte cu zgomot.

– Data, țipă ea! Ridicându-se de pe salteaua care îi amortizase șocul, ea își dădu la o parte o șuviță de păr ce îi cădea în ochi.

Androidul își ridică privirea de pe panoul aflat la intrarea în încăpere și sprâncenele i se încruntară

arătând uimirea. Simțise iritarea din vocea lui Yar, dar avu nevoie de o clipă pentru a înțelege motivul acesteia și pentru a înțelege că trebuia să-și ceară scuze.

– Iartă-mă. Câmpul gravitațional e legat de parametrul celuilalt program. S-ar putea să fie nevoie de o intrare, dar eu m-am concentrat asupra interiorului navei chorațiilor. Cu toate astea o să am timp să...

– Nu-ți mai face probleme în privința asta, spuse Yar scuturându-și neatență uniforma, dar se opri când își dădu seama că materialul era uscat. Când Data întrerupsese programul, tot lichidul fusese eliminat o dată cu învelișul exterior.

– Programul e mai bun, spuse ea.

– Ai putea fi mai clară? întrebă el.

– Temperatura pare să fie cea potrivită, ca și densitatea lichidului. Așa cred. Se concentrează pentru a-și reaminti senzațiile din scurta ei vizită pe nava chorațiilor. Amintirile, despre care ea își închipuia că vor fi de neuitat, se estompau tot mai mult cu fiecare expunere în proiecția din holospațiu.

– Dar ceva nu e la fel, continuă ea.

Data deschise gura să vorbească, dar Yar ridică mâna să-l oprească.

– Știu, te rog să fii mai clară, spuse el.

Androidul îi făcu semn cu capul pentru a confirma și ea mai încercă o dată.

– Flotabilitatea nu pare să fie aceeași.

– În ce sens? întrebă Data.

Doctor Crusher păstrase câteva eșantioane ale atmosferei din interiorul navei choraiilor, câțiva milimetri luați de pe uniforma lui Yar, dar era greu să determini proprietățile substanței dintr-o cantitate atât de mică. Pe măsură ce masa lichidului creștea, calitățile acestuia se schimbau. Caracterul lui variabil era fascinant din punct de vedere teoretic, dar enervant atunci când încercai să-l copiezi.

– Nu pot să-ți spun, dar așa simt. Yar se grăbi să-i mai dea și alte informații înainte ca el să-i mai pună și alte întrebări: Și pereții sunt încă prea duri.

– Ah! Chiar și acest logaritm este foarte interesant, spuse Data făcând schimbarea în parametrii programului. Choraiii par să aibă o capacitate uimitoare de a controla tensiunea suprafeței.

– Putem încerca adăugând și culoarea, întrebă Yar. Poate că așa va părea mai real.

Data făcu un semn din cap și introduse o altă serie de numere în program. În mare, structurile navei choraiilor erau realizate, dar și amănunțele jucau un rol la fel de important pentru a crea sentimentul de realitate. Din nefericire, imprecizia oamenilor făcea ca procesul să întârzie. Dacă Data ar fi fost teleportat pe Si Bemol în locul locotenentului, până acum proiectul ar fi fost terminat. Iniție din nou programul.

– Hei! Yar fusese aruncată în aer fără veste în momentul în care câmpul de gravitație redusă fu reac-

tivat. În jurul ei apăru o sferă de un portocaliu translucid.

Când Wesley Crusher intră în holospațiul Fermierilor, pășunile luminate de soare erau încă umede de roua dimineții și un curcubeu se înălța pe cer. Imaginea idilică era completată de mieii albi care zburdau pe covorul de iarbă grasă, și de un mânz care alerga în jurul unei turme de viței. Pășind printre florile sălbatice, Wesley se întreba când urmau să apară ciupercile și dacă cineva avea să le observe.

– Frumoasă vreme avem! spuse Old Steven atunci când Wesley trecu pe lângă livada lui. Omul stătea pe un buștean căzut, curățind cu grijă un măr.

– Așa este, răspunse băiatul. Nu reușea să-și dea seama dacă afirmația bătrânului era un compliment sau o simplă remarcă. În orice caz, ar fi fost urât să se laude, așa că trecu mai departe.

Wesley vizita frecvent ferma și, în ciuda uniformei, reușea foarte bine să treacă neobservat în comunitatea Fermierilor. Împrumutase mersul lui Dnys și își păstra pentru el părerile, asemeni unui băiat Fermier bine crescut. Până la urmă și cei mai ostili dintre Fermieri s-au obișnuit cu el. Cei mai mulți se mulțumeau să nu-l bage în seamă. Ceilalți, ca Old

Steven și Mry își arătau prietenia în felul în care îl întâmpinau.

– Dnnys este sus, în pod, spuse Mry atunci când Wesley intră în hambar. Ea trebuia să se ocupe de iepuri și acum era foarte ocupată să le pregătească laptele pentru masa următoare.

Wesley ridică unul dintre iepuri, îl trase ușor de urechi, încântat de moliciunea blăniței care îi acoperea.

– De la oi luați lână, de la vaci, lapte, dar ce faceți cu iepurii?

– Îi mâncăm, spuse Mry.

El privi în jos spre blănițele moi.

– Îi mâncați?

– Sigur că da. De ce te miri? Întrebă ea, întinzând mâna să ia animalul pe care îl ținea el.

– Nu știu. El îi dădu iepurele, dar nu fără un sentiment de remușcare. Mi-am imaginat, cred, că voi sunteți vegetarieni.

– Sunt drăgălași la vârsta asta, recunosc Fermiera în timp ce iepurele lungea biberonul. Dar sunt și buni la gust. Iar blana ține atât de cald.

– Atenție! strigă o voce de deasupra, dar Wesley nu avu timp să se ferească de încărcătura care căzu dintr-o furcă. Dnnys apăru la marginea podului și se strâmbă când își văzu prietenul tușind din cauza prafului din fânul căzut.

– Vino aici sus, unde ești în siguranță.

Wesley se cățără repede pe scară. Acum putea să vadă încordarea pe care micul Fermier încerca să o ascundă în spatele unui zâmbet.

– Cum a fost? șopti Dnnys întorcând fânul cu furca pentru ca glasurile lor să nu fie auzite.

– Am verificat de dimineată răspunsurile testelor. Ai trecut, dar la limită.

Dnnys se încruntă o clipă, apoi oftă resemnat.

– Dacă aș fi avut mai mult timp să studiez, cred că ar fi fost mai bine.

– Știu asta, spuse Wesley. Ai prins foarte repede conceptele matematice și ai căpătat multă experiență în timpul călătoriei. Acum nu mai ai nevoie decât de mai multă practică. Apucă în furcă o grămadă de fân și îl aruncă peste marginea podului. Așa că, treci la treabă. Nu pot să-ți țin locul mai mult de o oră.

Dnnys se duse în fundul hambarului și scoase o carte de sub o scândură a podelei. Cartea se deschise singură la mijloc. Aruncând o privire în jur, băiatul începuse să citească.

Iovino rupse ultima boabă de strugure de pe un ciorchine, acum gol. Mai mulți ciorchini goi erau împrăștiați pe masă.

– Strugure? întrebă ea, pronunțând cuvântul clar.

Moses dădu cu putere din cap și se întinse spre boabă. Smulgându-i fructul din mână, el îl duse ușor la buze și-l supse, apoi îl înghiți. Întinse mâna după o altă boabă.

– Ai mâncat destui struguri, spuse Iovino. Băiatul nu mâncase nimic altceva în ziua aceea, dar era timpul să înceapă și cu puțină mâncare solidă. El chiar recunoscuse cuvântul după rezonanță. Mai rămânea o problemă destul de serioasă. Refuza să înghită lichide. Probabil că mâncarea cu care fusese hrănit pe navă avea destule lichide, dar la bordul navei Enterprise el se deshidratase.

Iovino avea un plan.

Exagerându-și toate mișcărilor pentru a capta atenția băiatului, ea se întinse să ia de pe masă un pahar cu apă. În pahar era un pai strălucitor colorat. Iovino duse încet paharul la gură și supse zgomotos din pai până când obrații i se umflară de apa pe care o ținea în gură.

Apropiindu-și fața de a lui Moses, Iovino îl stropi. Apa se împrăstie de pe frunte pe obraji și apoi pe bărbie. El râse încântat de acest joc.

– Ți-a plăcut? întrebă ea. Vrei să mai fac o dată? El nu reacționează la cuvinte, dar când ea ridică din nou paharul, el scoase un strigăt de bucurie.

Repetă jocul de mai multe ori, apoi îi oferă băiatului un pahar cu un pai în el. Nu fu nevoie să-i arate cum să facă. Băiatul își umplu gura cu apă așa

cum făcuse și ea. Tehnica lui era mai bună decât a ei. Un jet de lichid se împrăstie pe fața lui Iovino.

– Foarte bine! râse doctorița. Acum e rândul meu. Jocul continuă așa până când fură amândoi uzi learcă. Ea umplu din nou paharul și îi oferii lui Moses paiul, dar, de data asta, ea își duse mâinile la gura lui înainte ca băiatul să poată scuipa apa. Cu degetele mari îi presă gura, iar cu arătătoarele îi presă obrajii încercând să-l facă să înghită.

El nu râse, dar înainte să înceapă să plângă, Iovino îl lăsă să-și continue jocul de-a stropitul. Ea înghiți o gură de apă, cu degetele apăsate pe față.

– N-a fost nostim?

Moses fu de acord, pentru că își umplu obrajii cu apă, dar nu mai scuipă conținutul, și așteptă ca și doctorița să-și joace rolul în acest nou joc.

Doctor Crusher citea cu glas tare căpitanului pasaje din raportul lui Iovino, dar, din respect pentru internistă, se ferea să-i arate și raportul vizual. Imaginea băiatului care o stropea pe Lisa era atât de amuzantă, dar nu trebuia văzută și de alții.

– Se pare că a avut succes, spuse Picard. Zâmbi atunci când doctorul îi descrie bătaia cu apă, dar fu îngrijorat de cum arăta Beverly Crusher. Oboseala îi

scotea în evidență pomeții obrajilor și îi accentua paloarea.

– Este unul dintre cei mai buni doctori ai mei, spuse Crusher cu mândrie, fără să-și dea seama că Picard o studia. Sub îngrijirea ei, băiatul face progrese foarte mari. Până vom ajunge pe Baza Stelară Zece s-ar putea să învețe să și meargă. Desigur, îl ajută și faptul că este mic. Copiii au o capacitate uimitoare de a se adapta noilor condiții de viață.

Cu cincisprezece ani în urmă, traducătoarea trecuse prin același proces de readaptare. Picard încercă să calculeze diferența de timp, dar era greu să determine vârsta ei actuală.

– Câți ani avea Ruthe când a fost salvată?

– Rezultatele primei analize medicale indică vârsta de zece ani, dar estimarea poate greși cu câțiva ani. Nu există nici o informație asupra efectelor mediului chorațiilor asupra dezvoltării psihice la o vârstă fragedă.

– Zece ani, spune Picard gânditor. Imaginează-ți cum este să înveți abia la vârsta asta să respiri aer, să mergi și să vorbești, să bei apă.

– Ba chiar mai rău. Imaginează-ți acest efort la cincizeci de ani, spuse Crusher. Speranțele ei în privința readaptării lui Jason erau mult mai modeste. Important era să-l păstreze în viață. La început, proiectul din holospațiu păruse promițător, dar amintirile lui

Yar erau limitate și Data începuse să aibă îndoieli dacă va putea crea o simulare convingătoare.

– Beverly, tu șchiopătezi! spuse Picard în timp ce ea traversa încăperea pentru a se așeza la birou.

– N-am observat. Acum când îi atrăsese el atenția, Crusher simți un tremur în piciorul drept. Cu două săptămâni în urmă simțise dureri intermitente în picior.

– Am crezut că rana s-a vindecat. Rana fusese adâncă și hemoragia ar fi putut să-i fie fatală. Picard n-a vrut să-și recunoască nici sie însuși cât de aproape de moarte fusese Beverly Crusher pe planeta Minos.

– S-a vindecat, numai că am stat prea mult în picioare.

– Nu tu ai fost cea care mi-ai atras atenția asupra sentimentului de invincibilitate?

Crusher zâmbi cu tristețe.

– Eu mă simt mai curând ca un gândăc strivit.

– Atunci dormi și tu, așa cum facem toți, spuse el, abținându-se să-i atragă atenția că arăta foarte obosită.

Doctor Crusher era prea preocupată pentru a asculta acest sfat. Se întoarse spre el și, pentru o clipă, lăsă deoparte aerul profesional, de parcă ar fi fost o parte a unei armuri care devenise prea grea pentru a o mai putea suporta.

– Jean-Luc, dacă nu reușim să creăm în holospațiu mediul de pe nava chorațiilor, nu știu ce-aș mai putea face pentru Jason.

Vocea ei trăda o oarecare teamă, pe care Picard nu o mai auzise nici măcar atunci când propria lui viață fusese amenințată în peșterile de pe Minos. Nici atunci și nici acum, el nu avu un răspuns.

Simulatorul o eliberă pe Yar. Învățase deja să anticipeze căderea și ateriză pe ambele picioare fără să-și piardă echilibrul. O durcau picioarele din cauza impactului repetat și puntea se stricase din cauza cizmelor ei, dar ea era prea mândră să-i spună lui Data să mai facă o pauză, mai ales acum când începuseră să progreseze.

Androidul se uită la ea așteptând vreun comentariu.

– Nu-mi mai dau seama, țipă Yar, ridicând mâinile în sus cu disperare. Mai cald, mai rece, mai multă presiune, mai puțină... Am încercat atâtea variante, încât acum nu-mi mai dau seama.

La un moment dat, memoria ei reținuse o imagine clară a navei chorațiilor, dar acum nu mai putea avea încredere în această imagine. De câte ori încerca să și-o readucă în memorie, imaginea dispărea ca Fata Morgana.

– Poate ar trebui să lucrăm la indexul de vâscozitate, sugeră Data. Ai spus că era aproape bună.

– Când am spus asta? se înfurie Yar. Data, n-are nici un sens să mai continuăm, spuse ea și se întoarse cu spatele, roșie de furie și de neputință.

Data avea înmagazinată o cantitate infinită de răbdare și ar fi putut continua atât cât ar fi fost necesar, dar de data asta își dădu și el seama de zădărnicia efortului lor.

– Doctor Crusher va fi dezamăgită.

Emoțiile omenesti îl uluiau adesea, dar remarcase încrederea pe care o avea doctor Crusher în acest proiect. Simțise și graba ei.

Chemă din nou proiecția imaginii și o studie cu ochi critic. În afară de programarea interiorului, exteriorul navei chorațiilor se potrivea înregistrărilor vizuale.

– Poate că asta va fi suficient pentru tratament.

– Poate, oftă Yar. Încercase încă o dată să-și readucă în memorie o amintire care să nu fi fost înscrisă în programul lor, dar scurta ei experiență pe o navă a chorațiilor era prea fragilă pentru a rezista în timp.

Data se resemnă cu gândul că proiectul lor ajunsese la final. Se pregătea să cupleze ultimul model creat, când privirea speriată a lui Yar îl făcu să realizeze prezența unei a treia persoane.

Nici unul dintre ei n-o auzise pe Ruthe apropiindu-se. Traducătoarea apăruse parcă de nicăieri la intrarea din holospațiu. Stătea acolo tăcută, nemișcată, parcă fermecată de sfera portocalie, translucidă din interior. Apoi, ca și cum ar fi fost atrasă fără voia ei, trecu pragul și se apropie, un pas și încă unul, străbătu încăperea până ajunse foarte aproape de imagine.

Ruthe întinse o mână pentru a atinge suprafața sferei. Când degetele ei simțiră o rezistență, își trase mâna de parcă acel contact ar fi ars-o. Se întoarse cu fața spre Yar.

– Cum pot să intru?

Capitolul 15

Ruthe plutea liber în oceanul calduț aflat chiar în centrul navei chorașilor. Sfera interioară era mare, de câteva ori înălțimea ei, mărginită de fiecare parte de câte un perete plat care marca locul unde se lipea de celelalte sfere din jur. Cu mișcări leneșe, înotă spre suprafață și lovi cu picioarele învelișul moale, deformând materialul flexibil. Peretele o împinse spre interior. Degetele ei căutară o membrană de intrare în cealaltă sferă. Trecu în sfera alăturată și auzi zgomotul înfundat al membranei care se închidea. Împingând cu talpa piciorului în suprafața cea mai apropiată, își luă din nou avânt. Trecu în acest mod prin mai multe sfere.

Începuse această cursă printre sfere numai din plăcere. Se îndreptă către locul de unde se auzea murmurul unei melodii care se răspândea prin lichidul din jurul ei și care îi dădea fiori. Făcu tumbe și sărituri până când un sunet mai puternic și mai dur o făcu să-și

Crusher înotă înapoi spre ieșire, dar chiar înainte de a ieși din sferă se forță să respire puțină atmosferă, să-și umple plămânii cu acel lichid neobișnuit. Respectul lui Crusher pentru Yar crescuse considerabil. Șeful securității avusese mare curaj.

– Merge, spuse Crusher după ce ieși. Își strânsese părul și acum scutura ultimele picături de lichid. Firicele de lichid se scurseră de pe uniforma ei, căzând pe suprafața invizibilă a punții.

– Își revine.

– Așa este, fu de acord Troi mai puțin entuziasmată. Emoțiile pe care le simțise din momentul în care se trezise Jason erau departe de a o liniști.

Patrisha ținea încă în mâini cartea în momentul în care intră Dnys.

– E a mea, spuse el cu fermitate.

– Îmi pare rău, Dnys, n-am vrut să mă amestec în treburile tale. Lăsa cartea pe toaletă, alături de lucrurile pe care le scosese din sertare. Îți împachetam lucrurile pentru când vom ajunge pe New Oregon. Ai fost atât de ocupat în ultima vreme... Degetele ei trecură ușor peste titlul cărții. Acum îmi dau seama de ce.

El își pironi privirea în podea.

– Nu-mi pare rău. Oricare ar fi pedeapsa, n-am să spun că-mi pare rău.

– Nici nu-mi închipuiam că ai să spui asta, oftă Patrisha. Dacă până acum Thomas nu ți-a insuflat nimic, nu mai e nici o speranță.

Fiul își ridică imediat privirea plină de mânie.

– Tu nu crezi în legile lor protesti! De ce aș crede eu?

Patrisha își simți gâtul uscat de teamă.

– Este atât de evident? întrebă ea.

– Poate că pentru ceilalți, nu, dar eu îmi dau seama.

– Și cartea asta... Ce câștigi dacă o citești?

– O diplomă de mecanic, spuse Dnnys. Și posibilitatea de a pleca cu prima navă de transport care are nevoie de un mecanic.

Jason putea fi văzut din afara sferei, dar numai ca o formă palidă, fantomatică, ce plutea în interior. Avea ochii închiși și nu reacționa la prezența celor trei oameni care îl urmăreau și vorbeau în șoaptă despre el. Cu toate că picioarele și mâinile nu-i erau legate, mișcările erau destul de puține și slabe.

– Dacă Data ar repeta sfera și ar crea un ciorchine? sugeră Beverly Crusher. Sprâncenele îi erau atât de încruntate, încât dădeau chipului ei o expresie de temut. Structura ar fi chiar mai apropiată de original.

– N-ar fi de nici un folos, spuse Troi. Construirea sferelor nu este o soluție. El caută ceva ce noi

nu-i putem oferi. Încă o dată, consilierul încercă să simtă ceea ce simțea Jason. Căută cuvintele cu care să descrie ceea ce simțea el, sentimentul de părăsire, dar glasul îi fu înecat de lacrimi.

– Îi ascultă pe corații, spuse Ruthe încet, care stătea mai la o parte de cele două femei. Chiar dacă știe că ei au plecat.

– Vrei să-i cânti? întrebă Crusher. Poate că muzica ta va ajunge până la el.

Traducătoarea rămase o clipă nemișcată înainte de a răspunde.

– Când eram mică și înotam împreună cu mama mea în apele navei noastre, ea mi-a spus povestea planetei Hamlin. Cum un copil care a auzit muzica corațiilor a râs și a bătut vesel din palme la sunetul muzicii lor, cu toate că în jurul ei totul se transforma în praf și foc. Și corații au salvat fetița și pe ceilalți copii, pentru ca ei să poată asculta muzica lor tot restul vieții.

– Cumplit! strigă Troi.

– Oare? se întrebă încetișor Ruthe.

– Ruthe, o rugă Crusher cu vocea sugrumată, te rog, ajută-ne să-l salvăm pe Jason.

Femeia clătină din cap.

– N-ați înțeles nimic. Sunetul slab al flautului meu nu se poate compara cu muzica acelor cântăreți. De altfel, așa cum mă simt acum, n-aș putea interpreta decât cântece triste.

– S-o ia naiba! spuse doctorul furioasă.

Troi o apucă de mână pe Crusher.

– Beverly, și ea suferă. Când a venit prima oară la bord, Ruthe s-a golit de orice sentiment. Acum este obligată să-și amintească trecutul prin intermediul lui Jason și al copilului. Simt multe sentimente renăscând în ea. Trebuie să avem mare grijă în ceea ce o punem să facă.

– Pentru mine nu are nici un sens, spuse Riker, în timp ce se îndrepta alături de Data spre punte. Cum poți avea o religie dacă nici nu poți să vorbești despre ea?

– Unele civilizații interzic discuțiile despre sex și, cu toate astea, reușesc să se reproducă. Data nu avusese intenția să facă o glumă, dar ofițerul începu să râdă la auzul vorbelor lui.

Data clătină din cap.

– Nu reacționezi întotdeauna la fel la glumele mele.

– Asta din cauză că nu sunt niciodată nostime, spuse Riker și râse și mai tare.

– Subiectul merită un studiu mai aprofundat, recunosc Data.

– Nu cred că-ți poți dezvolta simțul umorului studiind, spuse Riker. Observă o persoană cunoscută și se gândește că o uitase pe femeia ce mergea înaintea lor. Umorul este ceva natural.

– Ca somnul? Data mări pasul pentru a nu rămâne în urma ofițerului. Și asta e un concept foarte

dificil. Până acum nu am reușit să înțeleg nevoia stării de inconștientă.

Riker nu-l mai asculta.

– Deanna!

Troi nu se întoarse decât după ce o strigă a doua oară.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Riker atunci când îi văzu chipul.

– Sunt obosită, spuse consilierul. Își ridică mâna și-și atinse obrazul ușor umed. Oh, am plâns.

– Deanna...

– N-am nimic, Will. Am stat prea mult timp împreună cu captivul de pe Hamlin. Se simte atât de singur, e atât de disperat.

Cu toate că era conștient de privirile pe care le aruncau membrii echipajului care treceau pe lângă ei, cu toate că Data arăta o curiozitate nedisimulată, Riker tot nu voia s-o părăsească pe Troi.

– Te conduc până la cabina ta.

– Mulțumesc, Will, spuse Troi, apoi adăugă grăbită, dar aș prefera să fiu singură. Astea nu sunt sentimentele mele, dar până când ies de sub influența lor... Sunt vulnerabilă.

Grăbind pasul, Troi intră împreună cu alți doi pasageri într-un turbolift.

– Deanna!

Ușile se închiseră între ei.

– Mai am o serie de întrebări în legătură cu modul în care sunt produse lacrimile, spuse Data. Poate că ar fi un bun...

– Nu acum, Data, se răsti Riker și porni cu pas grăbit.

– Și poate că nici altă dată, își spuse Data, și mai adăugă o nelămurire pe lista ciudățeniilor comportamentului uman.

Doctor Iovino își ștergea apa de pe uniformă.

– Cred că e destul, spuse ea, îndepărtând paharul din fața lui Moses. Nu reușise să-l convingă că e și mai nostim să nu te mai joci de-a băutul apei.

– Nu! țipă băiatul.

– Știam că așa o să spui. Vorbea întruna cu el, iar băiatul părea să înțeleagă tot mai mult și tot mai repede, de parcă ar fi cunoscut această limbă, dar n-ar fi putut s-o vorbească. Pentru moment, avea în vocabular un singur cuvânt.

– În caz că te interesează, comportamentul tău progresează exact așa cum era de prevăzut.

– Nu!

– Exact ce spuneam eu. De asta se numeau "cumplita pereche", nu-i așa? Apoi ea răspundea propriilor întrebări pentru ca amândoi să strige odată inevitabilul "Nu!". Moses era foarte încântat de sunetul vocilor lor.

O umbră se profilă pe podea și Iovino ridică privirea pentru a vedea cine a intrat. Recunoscu în cea care intrase pe una dintre supraviețuitoarele de pe USS Ferrel și bănuî că Ruthe era amestecată în apariția neașteptată a copilului în infirmerie. Ea însăși arăta ca

o copilă timidă. Lisa ignoră prezența lui Ruthe și continuă să vorbească cu copilul.

– Uite ce am aici! Iovino ținea în mână o bucată de ciocolată. Moses mai gustase și înainte mâncare solidă și ciocolata îi plăcea cel mai mult. Vrei o bucățică?

– Nu! declară el bucuros.

Iovino ascunse bucățica la spate și așteptă să-i vadă reacția. Când el începu să scâncească, ea îi vorbi foarte clar.

– Parcă ai spus că nu vrei.

În ciuda supărării, copilul asculta foarte atent ce i se spunea.

– Vrei o bucățică? Iovino făcu iar gestul de a ascunde ciocolata. Da?

Buzele copilului tremurau...

– Daaa, spuse el, lungind cuvântul exagerat, apoi îi smulse bucata din mână cu fața numai zâmbet.

– Pare fericit, spuse Ruthe cu o urmă de mirare în glas.

– E într-o dispoziție bună. Moses e bine dispus de câte ori totul e așa cum vrea el.

Internista se încruntă când spuse acest lucru. Fusese atât de ocupată în ultima vreme, încât nu se mai gândise la viitorul lui. Brusc, începu să se întrebe ce urma să se întâmple cu acest copil ciudat.

– Mă întreb dacă toți sunt ca el.

– Care toți? întrebă Iovino. Ea era acum cea uimită.

– Ceilalți copii. Am încercat să nu mă gândesc la ei, dar poate că și ei sunt fericiți.

Femeia plecă la fel de brusc precum venise, lăsând-o pe Iovino să reflecteze la această informație. Gânditoare, doctorița se uită la Moses cum mănâncă ultimele bucățele de ciocolată. Mușca câte puțin și reușea să nu se murdărească pe față, fapt remarcabil pentru un copil atât de mic. Dar băiatului nu-i plăcea să se murdărească. Să se ude era cu totul altceva.

– Gândește-te, Moses. Alți copii asemeni ție...

– Daaa, spuse el foarte convins.

Jason ieși din viață repede și pe tăcute.

Pluti liniștit un minut întreg înainte ca echipa de medici să ajungă în holospațiu și să facă să dispară iluzia ce imita nava choraailor. Un grup de oameni, cu Beverly Crusher în centru, erau aplecați deasupra omului întins pe suprafața tare a compartimentului fără nici o ornamentație. Vocile medicilor se auzeau între pereții încăperii în timp ce echipamentul de reanimare era pus în funcțiune.

Ruthe îi privea pe doctori cum iau mereu lupta de la capăt pentru a readuce la viață trupul palid, dar știa că eforturile lor desperate erau zadarnice. Jason evadase.

Doctor Crusher se prăbușise pe punte, cu capul între mâini, dar Picard știa că era prea încordată ca să fi adormit. Făcu un pas și intră în birou.

– Beverly!

Ea se ghemui și mai mult, dar nu-i răspunse.

– Ai mai pierdut și alți pacienți, spuse el în șoaptă.

– Răniți, da, răspunse ea în cele din urmă. Cu răni foarte grave, pe care nici eu nu le puteam vindeca, sau cu boli care nu pot fi lecuite. Acele morți erau de neînălăturat. Dar Jason era sănătos și eu nu l-am putut ține în viață.

– Eu am hotărât că trebuie adus la bord.

– Nu te învinuiesc pe tine. Nu mă învinuiesc nici pe mine. În acel moment, părea cel mai bun lucru pe care trebuia să-l facem. Dar Ruthe știa mai bine. Trebuia să-l lăsăm acolo.

– În captivitate?

Aversiunea lui față de cele întâmplătoare copiilor de pe Hamlin nu se ștergea așa de ușor.

– Pentru el, asta a însemnat captivitatea, spuse ea arătând cu mâna spre pereții navei. Jean-Luc, Jason s-a sinucis. Nu pe față, făcând rău trupului, ci, pur și simplu, a hotărât să moară.

Picard îi ascultă tremurul din glas, cu îngrijorare crescândă și fu izbit de paloarea ei.

– Ești mult prea obosită pentru discuția asta.

– Nu pot să dorm, spuse ea brusc, ridicându-se de la birou. Am treabă.

– N-ai să-l readuci pe Jason la viață alergând în jurul infirmeriei.

– Mai am și alți pacienți de care trebuie să mă ocup.

– N-ai încredere în personalul tău, doctor Crusher?

– Sigur că am...

– Atunci care e problema?

– Am impresia că sunt prea obosită să pot dormi.

Picard cunoștea senzația. La un moment dat, oboseala dădea aripi minții fără să țină seama de nevoia de odihnă a trupului.

– Un sedativ ar rezolva problema.

– Nu practica medicina dacă nu ai autorizație, îl sfătui ea, îndreptându-se spre ușa biroului. Eu nu dau ordine pe punte.

Picard o lăsă să treacă pe lângă el, ieși pe coridor, apoi o urmă în plimbarea ei. Nu meraseră prea mult. Un alt doctor o opri.

– Ce s-a întâmplat, doctor Iovino? Întrebă Crusher neliniștită.

– Am o întrebare în legătură cu Moses.

Picard așteptă până când tânăra doctoriță se apropie de Crusher, apoi strigă:

– Beverly!

Ea întoarse capul spre el. Cu o mișcare iute, Iovino scoase o seringă și introduse acul în brațul medicului-șef. Crusher încercă să se ferească, dar conținutul seringii pătrunsesese în sistemul ei nervos.

– Ce naiba faci, Iovino?

– Îmi îndeplinește ordinele, spuse Picard îndreptându-se spre ele. Încercase să evite această tactică prin surprindere, dar, având în vedere încăpățânarea lui Crusher, nu avusese de ales. Din fericire, Iovino acceptase foarte repede să folosească această soluție.

– La naiba! Nimeni nu dă ordine personalului medical în afară de mine! se repezi Crusher la Picard, dar acesta nu se arată impresionat de furia ei. Ea se întoarse spre Iovino. Mi-ai injectat Retranin?

– Zece centimetri cubi.

– Ar trebui să-ți fac raport!

– Nu țipa la mine, spuse internista fără nici o urmă de reținere. M-am săturat să se țipe la mine.

Crusher se clătină. Sedativul începea să-și facă efectul. Cu un oftat de resemnare, spuse:

– Cinci centimetri cubi ar fi fost mult mai bine. Iovino ridică din umeri.

– Știu, dar a trebuit să ți-l injectez prin uniformă.

– Bine, spuse Crusher. Capul îi devenise brusc foarte greu.

– Haide! Picard o prinse de umăr. Te conduc la cabina ta.

Tura de noapte de pe punte era formată din puțini oameni.

Data se afla la cârmă, în timp ce locotenent Worf se afla la pupa. Klingonianul nu avea nevoie de alte ajutoare. Mai verifică o dată pupitrul de comu-

nicații, era a treia verificare, și raportă rezultatele cu o expresie impasibilă.

– Nici un răspuns.

– La naiba! Riker se aplecă în față, stând pe scaunul lui din mijlocul punții.

– Data?

– Am făcut contactul, domnule, spuse Data întorcându-se spre el. Lipsa transmisiunilor radio indică faptul că ceva este greșit. Primul ofițer trecu în revistă toate posibilitățile care ar fi putut duce la tăcerea celor de pe New Oregon.

– Proasta funcționare a echipamentului, o interferență a unei furtuni ionice...

– M-am gândit deja la această posibilitate, interveni Data. Senzorii au verificat, nivelul ionic este normal.

Riker continuă:

– Au încurcat frecvențele...

– Am verificat toate frecvențele de comunicare, declară Worf, în timp ce mâinile lui grele atingeau ușor suprafața consolei. Nici o transmisiune din acel sector pe nici o frecvență.

Riker oftă.

– Deci, singura explicație ar fi proasta funcționare a echipamentului de pe planetă sau... și lăsă fraza neterminată.

– Alte presupuneri ar fi pure speculații, sublinie Data.

– Știu, Data, dar trebuie să presupunem tot ce poate fi mai rău până când aflăm despre ce e vorba. În cât timp s-a estimat că vom ajunge acolo?

– Cincisprezece ore, douăzeci și trei de minute... Data făcu o pauză, apoi continuă grăbit: și cinci secunde.

Riker era prea preocupat, gândindu-se cum să-l oprească pe Data. Multe se puteau întâmpla în cincisprezece ore.

– Mărește viteza la șapte warp.

– Viteza șapte warp, confirmă Data și nava răspunse cu o trepidație imperceptibilă.

Cu toate acestea, era sigur că Picard avea s-o simtă. De aceea, Riker atinse insigna înainte ca Picard să-i ceară vreo explicație.

– Căpitane, avem nevoie de tine pe punte.

Capitolul 16

Doctorul Crusher fusese ultimul membru al echipajului care fusese convocat. Își freca ochii somnoroși și încerca să înțeleagă ceva din tot ce se întâmpla pe punte. Întregul echipaj se adunase acolo. Worf și Yar erau la pupitrele tactice, prea atenți la ceea ce aveau de făcut pentru a observa intrarea doctorului. Lucrau foarte concentrați, ca în cazul unei situații de urgență. Crusher se îndreptă spre mijlocul punții, unde căpitanul discuta cu Riker și cu Andrew Deelor. Geordi și Data erau la pupitrele lor.

Picard se uită la ea în timp ce se apropia și întrerupse discuția cu ceilalți doi. Așteptase până în ultima clipă înainte să o cheme, lăsând-o să se odihnească cât mai mult posibil, dar acum era momentul să afle și ea ce se întâmplă. Era singurul ofițer medic capabil să îndeplinească munca ce îi aștepta.

Crusher studie imaginea de pe ecranul principal – o planetă bej în care se amestecau fâșii verzi.

– New Oregon? Am ajuns înainte de vreme.

– Da, spuse Picard. A fost o problemă.

– Problemă? Ce fel de problemă?

– Credem că a fost atacată colonia.

Vocea plată a lui Picard ar fi trebuit să o facă pe Crusher să-și dea seama ce avea să urmeze, dar mintea ei refuza să accepte implicațiile.

– De ce am fost chemată pe punte? Eu ar trebui să fiu pe planetă, împreună cu echipa medicală.

Riker deschise gura să-i răspundă, dar căpitanul îl reduse la tăcere cu un simplu gest al mâinii. Picard prefera să-i spună chiar el vestea.

– E prea târziu pentru asistență medicală, doctor Crusher.

– Nici un supraviețuitor?

Uluită, ea se prăbuși într-un fotoliu. O cuprinse o slăbiciune a minții și a trupului. Infirmeria era deja pregătită pentru examinarea medicală a coloniei de muncitori ai Federației, peste douăzeci de ingineri, mecanici și tehnicieni, care se ocupaseră de crearea solului fertil de pe planetă.

– Sunt morți cu toții?

Picard îi oferi o speranță falsă.

– Nu e nici un semn de viață pe suprafața planetei. Până și vegetația moare. Până când Geordi La Forge a plasat nava pe orbita planetei, senzorii au

anunțat că starea de urgență a trecut. Frecvențele radio continuă să rămână tăcute.

– Cum? De ce? întrebă Crusher, apoi găsi un răspuns în prezența lui Andrew Deelor. Choraiii?

– Posibil, spuse Picard. Data a detectat o urmă slabă de particule organice în preajma sistemului solar. Nu vom ști sigur până când nu vom verifica suprafața planetei.

Data se întoarse cu spatele la pupitrul lui.

– Am stabilit coordonatele de teleportare pentru stația de creare a pământului, cât și pentru stația Fermierilor. Ceea ce a mai rămas din ei. Am căutat un loc deschis unde să poată ateriza, spuse el și arată un punct roșu pe ecranul senzorului său. Condițiile de climă sunt vitrege. Câmpul de control al atmosferei n-a dat rezultate.

– Două echipe, ordonă Picard brusc. Câte una în fiecare punct. Una din cele mai grele lecții era aceea de a accepta ca echipele de cercetare să se substituie propriei lui prezențe, să o folosească asemeni ochilor, urechilor și mâinilor lui. Riker ar fi putut invoca siguranța căpitanului pentru a-l ține pe punte, dar Picard ajunsese să-și dea seama că era mai bine să fie la distanță.

Riker formă repede primul grup.

– Data, Yar, verificați locul unde s-au stabilit Fermierii.

Ofițerii își părăsiră posturile, lăsându-i pe Worf și pe La Forge singuri la capetele punții. Primul ofițer arată spre Deelor și spre Crusher.

– Voi veți verifica stația de control. Cele mai mari stricăciuni acolo trebuie să se fi produs.

Crusher se ridică din fotoliu, adunându-și ultima rezervă de energie.

– Eu trebuie să salvez vieți, spuse ea, în general. Dar în ultima vreme n-am făcut decât să înregistrez morți.

Echipa lui Riker se materializă pe o câmpie plană fără nici o formă de relief. O ploaie rece se abătu asupra lor și nori purpurii ascundeau soarele, astfel că după-amiaza părea o noapte întunecoasă. Sub picioarele lor, un covor gros de plante putrezea în pământul mustind de apă. Primul ofițer privi în jur în căutarea vreunei case.

– Acolo! spuse Deelor, arătând spre un punct aflat la câțiva zeci de metri depărtare.

Riker își coborî privirea. Stațiile de formare a pământului erau construite mai mult pentru a fi utile, decât pentru a fi frumoase, dar clădirile de pe New Oregon nu aveau nici una din cele două calități. Tuburile înfipite în pământ și acoperișurile sub formă de

cupole ale centrului operațional fuseseră smulse și distruse.

Conducând echipa spre locul dezastrului, Riker înainta prin apa care acoperea pământul. În ciuda atenției cu care păsea, alunecă pe niște resturi ascunse în noroi. Se aplecă și ridică de jos o bucată de metal răsucită. Era greu să-ți dai seama la ce folosisese, dar ploaia continuă sălase negreala care îl acoperise și scoase la iveală zone carbonizate pe suprafața metalului. Riker dădu fragmentul lui Deelor, care-l inspectă cu mare interes.

– Stratul exterior este complet carbonizat, remarcă el. Cu unghia, zgârie puțin suprafața metalului.

– Eu mă duc să caut eventualele cadavre, spuse Crusher și plecă încet înainte. Ochii ei căutau printre materialele de construcție arse. Când tricorderul ei semnaliză, ea privi la grămada aflată în drumul ei.

– Am găsit ceva, comandante!

– E un cadavru? întrebă Riker, ca răspuns la chemarea ei. Chipul lui pâli și înghiți convulsiv.

Doctorul îi confirmă printr-o mișcare a capului și își ridică tricorderul.

– Nivelul ridicat de calciu indică prezența oaselor. Plimbă instrumentul pe deasupra perimetrului stației. Înregistrez mai multe cadavre în partea aceea, abia îngropate în cenușă și moloz. Și ele, de asemenea, arse.

– Probabil că incendiul a fost foarte puternic dacă a provocat asemenea pagube, spuse Riker.

– Nu a fost foc. Deelor dădu la o parte o placă de metal care zăcea alături de un cadavru. Semnele unui impact de presiune sunt foarte clare. A fost ca o lovitură de ciocan a unui câmp de forță, care a zdrobit toată zona, urmată de o baie acidă.

– Cum poți fi atât de sigur? întrebă Riker.

– Am văzut înregistrări ale unor distrugerii similare pe o altă planetă. Același lucru s-a întâmplat pe Hamlin.

Data deschisese un alt canal de comunicare pentru Riker, comparând descrierea făcută de Deelor, comparând ruinele înnegrite ale stației de formare a pământului și așezările Fermierilor. Butuci de lemn erau împrăștiți peste tot. Ploaia, care nu mai conținea, transformase câmpurile într-o mare mlăști-noasă.

– Choraiii au trecut și pe aici, îi raportă Data lui Picard. A rămas foarte puțin din structurile de lemn. Și mai puține sunt urmele celor care au locuit aici.

– M-am înrolat în Flota Stelară pentru a pune capăt unor astfel de lucruri, spuse Yar, urmărind distrugerile provocate. De data asta, am ajuns prea târziu.

Din nou, sala de conferințe era plină. Căpitanul Picard se gândi la această ședință și la cea de acum două săptămâni și remarcă diferența. Wesley Crusher, care, în mod obișnuit, ținea neapărat să stea departe de mama lui, de data asta se îndreptase direct spre scaunul de lângă ea, căutând, parcă, alinare. Consilierul Troi, zguduită și ea de ultimele vești referitoare la distrugerea coloniei, se așezase alături de Riker. Acest fapt nu însemna prea mult pentru cei aflați în încăpere, dar căpitanul îi înțelegea semnificația.

O singură persoană lipsea. Picard se întoarse spre ambasador:

– Unde este Ruthe?

– N-am avut timp să-i spun de atac, zise Deelor și adăugă repede:

– Oricum, nu ne-ar fi putut oferi nici o informație care să ne fie de folos.

Picard îi răspunse tăios.

– Nu-i poți ascunde acest fapt. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să afle.

– Atunci, să fie cât mai târziu, murmură ambasadorul. Să începem discuțiile, vreți?

În primele minute au discutat despre observațiile făcute de echipele de cercetare. Data rezumă distrugerile descoperite de fiecare dintre echipe, cu precizia obișnuită. Picard se întreba cât suflet, dacă exista așa ceva, se ascundea în spatele acestei dări de seamă obiective. Nu se îndoia de faptul că androidul

era capabil de sentimente, dar căpitanul considera că Data, asemeni unui copil, nu putea face legătura între dezastrul provocat pe planetă și propria lui viață. Poate că acest fapt nici nu se va întâmpla până când Data nu va trăi propria lui tragedie. Doctor Crusher își prezintă la fel de profesional rezultatele autopsiei, dar cu o mână se ținea de brațul fiului ei.

Ca o concluzie la cele afirmate de Crusher despre arsurile acide, Deelor dădu amănunte despre atacul chorațiilor, amănunte bazate pe cunoștințele referitoare la Masacrul de pe Hamlin.

– Trebuie să fi fost o navă mare, mult mai mare decât *Si Bemol*. Numai cea mai veche dintre navele chorațiilor putea supraviețui la intrarea într-o atmosferă planetară. Nu suntem siguri asupra dinamicii folosite, dar este evident că sferile se comprimă sub acțiunea presiunii atmosferice până când componentii anorganici ai învelișului formează o suprafață metalică, rigidă.

– Ceea ce înseamnă că o navă mai nouă, cu sfere mai mici, s-ar comprima până acolo încât și-ar strivi propriul echipaj, concluzionează Data. Sau n-ar avea suficienți componenți metalici pentru a completa învelișul.

– Dar de ce acest atac? întrebă Riker cu amărăciune. Hamlin era o colonie minieră, dar New Oregon este... era o colonie strict agricolă. Ce metale sperau să găsească chorații?

– S-ar putea să nu aflăm niciodată, spuse Deelor, încruntându-și sprâncenele negre. Dacă nu mai aveau provizii, probabil că au atacat pur și simplu din disperare. Sau ultima lor trecere prin acest sistem solar a avut loc înainte de începerea procesului de formare a pământului. Schimbările produse la suprafața planetei le-au atras, probabil, atenția.

– Și dorința violentă de a omorî? întrebă Picard. Ce scuză pot avea pentru asta?

Deelor răspunse sec:

– Nu vreau să le iau apărarea, căpitane... Dar Federația va continua să dezvolte relații diplomatice cu choraiii.

Un cor de proteste se auzi în momentul în care echipajul își dădu seama de implicațiile pe care le avea raidul asupra planetei New Oregon.

– Imposibil, declară locotenent Yar, exprimând părerea tuturor. Mai întâi, Hamlin și acum, New Oregon. Am văzut ce-au făcut caselor Fermierilor. Choraiii sunt niște criminali!

Picard continuă cu voce joasă.

– Care e prețul diplomației, ambasador Deelor? Și cum rămâne cu secretul de funcționare al navelor?

– Asta nu poate fi hotărât aici, spuse Deelor cu fermitate. Este treaba amiralilor din Flota Stelară să găsească considerații etice pentru apărare. Până când se va schimba politica actuală, eu voi urma ordinele primite. Ceea ce înseamnă că, de acum încolo, inci-

dentul New Oregon va fi tratat ca orice altă întâlnire cu chorații. Orice informație este strict secretă.

– Nu poți ține secret acest fapt, strigă Riker. Conducerea departamentului de formare a pământului trebuie să știe că echipa lor a fost omorâtă. Acolo erau și Fermieri. Nu putem ascunde aceste morți pasagerilor noștri. Nu pentru multă vreme.

Deelor se încruntă.

– Da, mult prea mulți oameni aflați la bordul navei cunosc rezultatele aduse de echipele de cercetare. Nu avem altă alternativă decât să spunem Fermierilor despre atac, dar, pentru moment, identitatea atacatorilor trebuie să rămână necunoscută.

Lui Picard nu-i plăcu soluția simplă pe care o sugerase Deelor: pur și simplu anunțarea morții Fermierilor. În calitate de căpitan, această îndatorire îi revenea lui și el o ura mai mult decât orice altă îndatorire neplăcută ce revenea rangului său.

Privi peste masă, spre Beverly Crusher, urmărindu-i profilul, gândindu-se la chipul ei, așa cum îi apăruse cu ani în urmă, atunci când aflase despre moartea soțului ei. Picard îi adusese personal această veste. Sosirea lui neanunțată, fără Jack alături de el, fusese suficientă pentru ca Beverly să-și dea seama despre ce era vorba. Șocul îi încetșosase ochii chiar înainte ca Picard să înceapă să vorbească. Probabil că ea nici nu înregistrase cuvintele, dar el și le amintea mult prea bine...

Picard alungă aceste gânduri morbide, dar acum nu se mai putea concentra. Concluzia lui Deelor nu era ceva ce putea fi acceptat.

Troi fu prima care se apropie de căpitan la încheierea ședinței.

– Căpitane, aș vrea să te însoțesc în vizita pe care o vei face Fermierilor.

Picard aprobă printr-o ușoară înclinare a capului. Deci, consilierul îi simțise frământarea. Troi avea o capacitate extraordinară de cunoaștere a stării emoționale a echipajului său, dar avea un sentiment neplăcut atunci când consilierul își folosea acest talent în privința lui. Probabil că ea simțise și această reacție.

– Căpitane Picard?

– Da, domnule Crusher, spuse Picard întorcându-se spre tânărul sublocotenent. O altă persoană care-i amintea de moartea lui Jack.

-- Ce este?

– M-am gândit că ar fi mai bine să știi că unul dintre cei care se stabiliseră pe New Oregon era fiica Fermierei Patrisha.

– Mulțumesc, sublocotenent, spuse căpitanul.

Băiatul avea dreptate. Informația era foarte importantă. Dar asta făcea situația și mai grea pentru Picard.

Cel puțin el știa întotdeauna unde s-o găsească pe Ruthe, se gândi Deelor în momentul în care trecu pragul cabinei lor. Ea nu mai ieșise din cameră de la moartea lui Jason.

Ridicând privirea de pe podeaua unde se cuibărise să doarmă, Ruthe spuse.

– Ai fost plecat mult timp.

– Iartă-mă, îi răspunse Deelor, întrebându-se dacă vorbele ei erau un reproș sau mai curând o simplă remarcă. De obicei, îi urmărea mișcările cu indiferență.

– M-am teleportat pe New Oregon. Apoi, îi povesti motivul.

– Când s-a întâmplat? întrebă ea după ce el termină scurta descriere a raidului.

– Cam acum o săptămână. Cel puțin așa crede doctor Crusher în urma studiului făcut pe cadavre. Estimarea făcută de Data e mult mai precisă. El pretinde că atacul a avut loc cu cel puțin patru zile în urmă, fără a indica însă o perioadă mai lungă de timp.

Ruthe se întinse încet; picioarele goale îi ieșeau de sub faldurile pelerinei.

– Asta înseamnă că ar mai putea fi în zonă. Încercăm să luăm legătura cu ei?

– Nu de la bordul navei *Enterprise*. Căpitanul Picard n-ar vedea cu ochi buni o asemenea propunere. Poate că vom găsi o altă navă când vom ajunge pe Baza Stelară Zece.

– Până atunci choraiii vor pleca, spuse Ruthe disprețuitoare. Probabil că urmează o cale circulară, dar cu mare viteză.

Ea nu mai puse și alte întrebări. Discuțiile dintre Ruthe și Deelor nu durau niciodată prea mult. Ea își pierdea foarte repede interesul. Trecu aproape o oră în care nici unul dintre ei nu vorbi, apoi Ruthe își spuse ultima concluzie referitoare la New Oregon.

– Probabil că nava fusese foarte mare.

Când îi auzi cuvintele, Deelor se temu că Ruthe îi împărtășea propriile bănuieli.

– Este singură, îi spuse Troi căpitanului în timp ce stăteau pe hol, în fața ușii Fermierii Patrisha.

Picard ezita, cu mâna înținsă la jumătatea drumului spre soneria de la ușă.

– Poate ar fi bine să mai fie cu ea unul din coloniști în momentul în care îi aduc vestea.

Consilierul îi spuse ceea ce știa despre femeia dinăuntru. Cele câteva întâlniri ale lor fuseseră scurte, dar Troi era convinsă că înțelesese personalitatea puternică a celeilalte.

– Nu. Cred că de data asta va prefera să fie singură. Nu se simte întotdeauna bine alături de membrii comunității ei. De altfel, dorința Patrishi de a se izola de ceilalți Fermieri era din ce în ce mai puternică.

– Foarte bine, consilier. Sunt convins că știi cum e mai bine.

În asemenea situații Picard se baza foarte mult pe judecata lui Troi. Picard chiar se bucura că nu va trebui să mai amâne. Dacă mai aștepta, ar fi început să se întrebe dacă expresia lui era destul de sumbră, sau dacă exagerase și arăta prea sever. Trăgând adânc aer în piept, el activă soneria de la ușă.

Când intrară, Picard și Troi descoperiră o cabină lipsită de orice obiect personal. Containerele cu bagaje erau stivuite cu grijă în mijlocul cabinei.

– De ce nu ni s-a îngăduit să aterizăm? întrebă Patrisha. Ce s-a întâmplat?

– Colonia de pe New Oregon a fost distrusă.

Lovitura nu putea fi atenuată de nici o introducere, dar Picard o scuti pe Patrisha de amănuntele dureroase ale atacului chorațiilor. Îi spuse că fiica ei era moartă, dar nu-i spuse că ultimele clipe de viață ale acesteia fuseseră pline de suferință. Nu-i spuse că trupul fiicei ei era de nerecunoscut.

– Echipele noastre ne-au confirmat faptul că nu există supraviețuitori, îi explică Troi cu blândețe.

– Ne pare foarte rău, adăugă Picard când nu le mai rămăsese nimic de spus. Din acest moment, lucrurile se' desfășurau ca întotdeauna în astfel de situații. Cuvintele lui fuseseră ascultate cu neîncredere, apoi acceptate cu o durere tot mai mare. Unii începeau să plângă imediat, dar Patrisha nu era genul ăsta.

Durerea avea să vină mai târziu, după ce ofițerii urmau să plece. Troi avea dreptate; femeia asta n-ar fi fost bucuroasă de compania cuiva.

După o tăcere apăsătoare, Patrisha vorbi, în cele din urmă.

– Căpitane, ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi întârziat?

De-a lungul anilor, Picard învățase să evite asemenea speculații, dar înțelese îngrijorarea care o făcuse să pună o asemenea întrebare și îi răspunse plin de respect.

– Întreaga voastră comunitate ar fi fost distrusă. O sută de coloniști neînarmați, chiar și două sute, n-ar fi putut să schimbe situația în nici un fel.

Deșartă mângâiere! Dar era tot ce-i putea oferi.

– N-am văzut-o pe Km de aproape doi ani, spuse Patrisha. Chipul ei era lipsit de orice expresie. Au trecut doi ani de când ea și iubitul ei s-au oferit să plece în această călătorie de cercetare. Mă certam atât de des cu Km, încât am fost ușurată atunci când a plecat.

Picard schimbă o privire cu Troi. Se părea că nu avea nici o posibilitate să plece și, pentru moment, nu puteau face nimic altceva decât să asculte. Picard nu voia să audă mai mult, dar trebuia să îndure. Durerea lui era nimic pe lângă durerea Patrishi.

– Cu toate astea, Dvd încerca întotdeauna să ne împace. El nu era un Fermier tipic. El era un argintar, era un artist...

Argint! Acest cuvânt îl frapă pe Picard, umbrind tot ceea ce urmă. Înțelese lanțul de reacții, din momentul în care Troi simți alarma din mintea lui și apoi făcu și ea legătura. Metal pur, în cantități mici, dar suficient de pur pentru a folosi nevoilor chorațiilor. Căpitanul devenise atât de preocupat de descoperirea motivului atacului chorațiilor, încât pierdu semnificația relațiilor care urmau.

— Era un om blând și o iubea atât de mult pe fiica lor, încât ea îi spunea unchi.

— Aveau un copil? întrebă Picard cu iritare.

— Da, nepoata mea, Emily. Curând după sosirea noastră trebuia să împlinească patru ani.

Duritatea cu care pusese Picard întrebarea o derută pe Patrisha.

— De ce este atât de important?

Picard nu-i putea răspunde. Nu încă. Poate că nu-i va putea răspunde niciodată.

Ruthe se plimba de colo până colo prin fața ferestrelor de pe puntea de observație, în timp ce restul echipajului era adunat pe punte. Din obișnuință, ambasadorul Deelor și căpitanul Picard se îndreptară amândoi spre scaunul din capul mesei de conferințe, dar diplomatul îi făcu loc căpitanului cu un zâmbet ironic și se așeză pe un alt scaun, lângă doctor Crusher.

Riker și Data reveniseră dintr-o nouă misiune pe suprafața distrusă a planetei New Oregon. Ei se așezară ultimii. Ruthe își întrerupse plimbarea, dar rămase în picioare.

– Nu avem nici o dovadă că fetița mai este încă în viață, spuse Picard, deschizând discuția cu cea mai mare grijă.

Riker era mai optimist decât căpitanul!

– Nu i-am găsit cadavrul.

– Asta nu înseamnă că nu a fost omorâtă, îi avertiză Beverly Crusher încruntându-se. Avea numai patru ani. Trupul ei putea fi distrus complet de acid, sau distrus atât de grav încât să nu putem identifica rămășițele organice ca fiind umane.

– N-ar fi omorât un copil. Ruthe își afirmă credința cu multă convingere.

– Aș vrea să te pot crede, spuse Picard, dar choraiii au măcelărit întreaga comunitate care trăia pe New Oregon, așa cum i-au măcelărit pe minerii de pe Hamlin. S-a dovedit că sunt niște criminali. De ce ar avea scrupule în privința unui copil?

– Nu înțelegi! spuse traducătoarea. Choraiii consideră că adulții sunt nesupuși și periculoși, asemeni animalelor sălbatice. Și dacă animalele posedă ceva de valoare, atunci este necesar să fie îndepărtate. Uciderea lor e cea mai ușoară cale. Dar copiii oamenilor nu sunt omorâți fiindcă ei pot fi îmblânziți.

Picard se strâmbă când auzi această explicație.

Picard ridică mâna pentru a opri replica lui Data.

– Cu toate acestea, posibilitatea violenței rămâne.

Lăsă mâna în jos cu un gest decis. Urmărise discuțiile cu multă atenție, ascultând toate părerile care ar fi putut influența hotărârea pe care o luase cu ceasuri în urmă, în cabina Patrishei. Hotărârea lui rămăsese neschimbată.

– Ofițer unu, dă instrucțiuni echipajului de bord să se pregătească de luptă. Secțiunea de comandă va urmări nava choraiilor.

– Am înțeles, răspunse Riker plin de entuziasm, gata să înceapă acțiunea din momentul în care căpitanul urma să declare întrevederea încheiată.

Picard remarcă bucuria lui Ruthe când auzi hotărârea finală. Zâmbetul ei era stângaci și dură numai câteva clipe, dar ochii ei sclipiră înviorați.

Capitolul 17

Pregătiți-vă pentru operațiunea de separare!

Ordinul lui Picard se auzi în toate colțurile navei.

– *Începeți!*

La acest simplu cuvânt, dispozitivele masive care prindeau secțiunea de comandă de restul navei fură decuplate. Cele două secțiuni se îndepărtară încet una de cealaltă în timp ce brațele metalice de prindere intrau în lăcașurile lor. Ajutată de cele două motoare, secțiunea corpului navei se îndepărtă de farfurie într-un arc larg, apoi ieși de pe orbita planetei New Oregon.

Riker urmări pe ecranul principal zborul accelerat al secțiunii ce se îndepărta. Oftând, se așeză din nou în fotoliul căpitanului.

– Aș fi vrut să mă duc și eu cu ei, șopti Troi, care se afla în fotoliul lui Riker.

Primul Ofițer își ascundea mâhnirea.

– Trebuia să rămână cineva pe navă și împreună cu Fermierii. Choraiii s-ar putea întoarce și farfuria ar putea fi în pericol.

– Dar ești mai îngrijorat de soarta căpitanului și a celorlalți. Ai vrea să împarți pericolul cu ei.

– Da, recunoscui Riker. Dar dacă Ruthe își face datoria cum trebuie, nu va fi nici un pericol.

Căpitanul Picard supraveghea puntea de luptă de pe platforma de comandă. Fotoliul de aici părea mai curând asemeni unui tron solid în care căpitanul stătea cu spatele drept. O cută adâncă pe frunte trăda efortul inconștient de a se adapta acestei situații.

Puntea de luptă nu mai avea linia elegantă a centrului de comandă. Din motive utilitare, aici era nevoie de o încăpere de dimensiuni reduse, în care distanța dintre pupitre era mult mai mică. Rampa de la pupa era înlocuită cu un simplu podium mai înalt. Instrumentele erau așezate pe peretele din spate, iar ceilalți pereți erau netezi, fără nimic pe ei.

Ofițerii se așezaseră la posturile lor obișnuite, dar nu fuseseră prevăzute locuri și pentru pasageri. De data asta, Andrew Deelor nu mai avea un scaun alături de cel al căpitanului, așa că făcu un pas în lături și se așeză pe o balustradă. Ruthe se așeză pe jos, la pi-

cioarele lui, cu picioarele încrucișate. Beverly Crusher își alesese un scaun liber de la un pupitru auxiliar.

– Senzorii indică faptul că suntem chiar pe urmele chorațiilor, anunță Data, aflat la cârmă. Am stabilit coordonatele de navigație.

– Pornește cu cea mai potrivită viteză superluminică, locotenent La Forge, ordonă căpitanul.

– Am înțeles, răspunse pilotul și îndreptă nava Enterprise pe urmele navei străine. Dar, în mai puțin de o oră se văzu nevoit să reducă viteza la viteza de propulsare.

– Senzorii au pierdut urma, raportă Yar de la pupitrul tactic.

Picard înregistrează cele spuse de femeie printr-o ușoară mișcare a capului.

– Mulțumesc, locotenent, adăugă el pentru a înlătura senzația neplăcută pe care i-o dădea puntea de luptă.

– Domnule Data?

Numai androidul nu părea afectat de interiorul apăsător. Răspunse cu entuziasmul lui obișnuit.

– Navele chorațiilor împrăstie întotdeauna o urmă continuă de particule organice în descompunere, foarte asemănătoare celulelor moarte din pielea oamenilor. Cu toate acestea, în timp, concentrația de reziduuri se dispersează, inerția particulelor aflate în derivă le împrăstie în direcții diferite...

– Deci am ajuns prea târziu ca să dăm de urma navei care a plecat de pe New Oregon, spuse Picard, trăgând imediat concluzia din cele spuse de Data.

– Nu ne putem înapoia acum! țipă Yar. Trebuie să existe o cale de a da de urma choraailor.

– O să-i găsim, spuse Picard, anunțându-și acordul cu o hotărâre și un calm care o descumpăniră pe Yar. Domnule La Forge, nu depistezi nimic referitor la înaintarea navei lor?

– Ba da, răspunse Geordi. Ochii lui acoperiți de vizor urmăreau drumul marcat pe pupitrul de navigație, o linie al cărei capăt începea deja să dispară. Dar mișcările sunt foarte complexe. Nu cred că voi putea ajunge prea departe fără ajutorul unui senzor.

Ruthe se ridică grăbită și se apropie de pupitru. Se aplecă peste umărul pilotului și studie o clipă imaginea de pe pupitru, apoi clătină din cap.

– Dacă aş putea măcar auzi unde au fost!

– Ah, spuse Data cu un gest de automulțumire. Asta se poate aranja foarte ușor. Am stabilit echivalentele muzicale pentru coordonatele traseului lor. Atinse ușor suprafața pupitrului pentru a cere o înregistrare de pe computerele de limbă. Din nefericire, ritmul este arbitrar și lipsește variația melodiilor choraailor.

– Dacă există o melodie, o voi găsi. Cu ochii închiși, aproape fără să respire, Ruthe ascultă de două

ori sunetul călătoriei navei din New Oregon până în locul în care se afla acum.

– Este cântecul de călătorie, declară ea în cele din urmă și deschise ochii.

– L-ai mai auzit? întrebă Deelor.

– Este o melodie populară pe care o cântă mare parte din navele din roiul local, spuse Ruthe. Nu mai e nevoie să mergem pe urmele ei. Pot să cânt restul melodiei și să vă arăt unde se va opri.

Traducătoarea scoase bucățile flautului ei din buzunarele pelerinei. Prinzând muștiucul între buze, ea scoase un sunet ușor, apoi repetă notele cântate de computer. Dar melodia brută, interpretată mecanic, devenise acum o linie melodică fluidă. Ruthe continuă să cânte, trecu de măsura la care se oprise computerul, ducând melodia până la final. În momentul în care ultima notă se stinse, ea coborî flautul.

– Se îndreaptă într-acolo.

– Acum inversați procesul de traducere, spuse Data, apoi verifică datele oferite de computer. Coordonatele destinației finale au fost calculate.

– Puneți cap pe direcția coordonatelor, ordonă Picard. Viteza opt warp.

Cu un zâmbet mulțumit, Ruthe se lăsă din nou pe podeaua punții. Ținea flautul în poală, dar degetele ei continuau să se plimbe de-a lungul instrumentului, ca și când ar fi cântat numai pentru ea. Cu excepția mâinilor, restul trupului rămase nemișcat.

Wesley Crusher se lăsă să cadă în praful din hambar, dar amortiză șocul căzăturii cu brațul întins așa cum îl învățase Tasha. Apoi, automat, ridică celălalt braț pentru a-și apăra pieptul de loviturile care aveau să urmeze. Dnnys era un luptător prost, ușor de învins și Wesley l-ar fi putut scoate din luptă cu ușurință, dar sublocotenentul se concentrează asupra mijloacelor de autoapărare.

– Spune-mi! țipă Dnnys. Era prea orbit de furie pentru a-și mai da seama că pumnii lui nu nimereau ținta. De ce a întrebat căpitanul de Emily?

Wesley pară o nouă lovitură.

– Încetează să mai lovești și am să-ți explic.

Dnnys își încetini atacul.

– Îmi pare rău, spuse el încă furios. Dar este nepoata mea. Tu știi ce înseamnă asta pentru mine, și pentru orice Fermier unchi.

– De data asta consider că ar trebui să știi, spuse Wesley ridicându-se. Își scutură praful și firele de paie de pe tunică, încercând să se mențină cât mai mult posibil în limitele jurământului făcut de a păstra secretul.

– Există posibilitatea ca Emily să mai fie încă în viață. S-ar putea să fi fost răpită de pe planetă.

– Vrei să spui că e pe nava celor care au distrus planeta? întrebă Dnnys, și fața îi deveni foarte palidă.

— Da, spuse Wesley, apropiindu-se periculos de mult de trădarea secretului. Ei au grijă de ea, dar va fi greu s-o aducem înapoi.

Pipăi cu grijă o zgârietură de pe obraz și se întreabă dacă avea să se vindece înainte de înapoierea mamei lui. Gândul la mama lui aflată pe puntea de luptă era mai dureros decât rana. Wesley nu prea dădea importanță pericolelor atunci când erau împreună pe navă, dar așteptarea asta îl umplea de îngrijorare. Așa simțea și mama lui atunci când Jack Crusher era plecat la bordul navei *Stargazer*?

Dnys își scutură prietenul de umăr.

— Când o să aflăm?

— Nu pot să-ți spun fiindcă nu știu, spuse Wesley îndepărtând mâna prietenului său și sărind în picioare.

— Haide! Trebuie să termin ce ai tu de făcut până la căderea serii.

Ar fi vrut să se gândească la altceva decât la ultima călătorie a tatălui său.

Enterprise acoperise o distanță în spațiu de mai mulți ani-lumină. Pentru moment, totul era în ordine, se gândi Andrew Deelor. Dacă chorații zburau conform obiceiului lor, situația se putea schimba oricând, pe neașteptate.

– Aici este locul, anunță Geordi. Am verificat de două ori coordonatele de zbor.

– Senzorii nu detectează nici un fel de urmă a particulelor organice, raportă Data. Ori coordonatele noastre sunt greșite, ori chorații nu au sosit încă.

– Suntem în locul potrivit, iar chorații trebuie să sosească, spuse Ruthe fără să se ridice. Cântecul este lung.

– Nu atât de lung, exclamă locotenent Yar. Prind un semnal radio slab. Am recepționat transmisia la maximum, spuse ea și lăsă să se audă sunetul interceptat.

Echipajul se opri vrăjit de sunetele care se auzeau. Corul gutural era mult mai profund decât cel al cântăreților de pe Si Bemol. Avea rezonanța orgii unei catedrale și mai multe voci care se ridicau și coborau într-o armonie complexă. Deelor așteptă reacția lui Ruthe, dar ea nu făcu nici o mișcare ce-ar fi putut să fie remarcată. Fie că era indiferentă la caracterul sunetului, fie că știa la ce să se aștepte.

– Nici o singură notă, spuse Picard uimit, în timp ce asculta melodia ce unduia. E mai curând un acord.

– Mai exact, un acord în Re major, observă Deelor. Se ridică și se apropie de scaunul căpitanului. Suntem în pericol!

Afirmația făcută cu atâta calm distrase atenția lui Picard de la cântecul choraților.

– Explică!

– Intensitatea sunetului este un indiciu despre vârsta navei. În afară de asta, ascultă numărul de voci, îi explică Deelor. Se disting numai cinci tonalități, dar eu bănuiesc că anumite porțiuni sunt dublate sau chiar triplate. S-ar putea estima că sunt unsprezece cântăreți, ceea ce înseamnă că nava este foarte veche și, prin urmare, foarte puternică. Prea puternică pentru Enterprise.

Răspunsul cântat al lui Ruthe îl luă prin surprindere. Ea se ridicase pe platforma de la pupa și cânta de parcă ar fi fost pe o scenă. Notele rapide pe care le scotea flautul ei erau cu câteva registre mai sus decât corul în Re major al chorațiilor și se inserau asemeni unui contrapunct în linia lor melodică.

– Căpitane, să transmit răspunsul ei? întrebă Yar, coborând volumul transmisiei chorațiilor.

Picard ezită:

– Ceva nu este în ordine, ambasadorule?

– Poftim? Abia atunci Deelor își dădu seama că se încruntase în timp ce asculta. Nu, totul e-n ordine.

Căpitanul îi făcu semn lui Yar. Ruthe cânta mai departe și tempoul era din ce în ce mai rapid.

– Au auzit-o! Inima lui Deelor începu să bată mai repede, de parcă ar fi încercat să țină pasul cu ritmul muzicii.

– Iată-i! anunță Geordi de la pupitrul lui. Vizorul lui sensibil observase prima sclipire a navei ce se apropia de ecranul punții de luptă, dar până când

ceilalți apucară să se uite spre ecran, imaginea navei choraților deveni de trei ori mai mare.

Deelor își ținu respirația la vederea ei. Chiar și fără nici un punct de referință în spațiu, își dădea seama cât de masivă trebuie să fie nava. În timp ce nava **Si Bemol** era compusă cam din douăzeci de sfere, **Re Major** era un conglomerat de peste o sută de sfere. Un șir prelung de sfere care formau masa centrală, cu sfere mai mici intercalate în spațiile dintre sferele principale și, ici și colo, la capetele exterioare. Deelor nu mai întâlnise niciodată o navă de o asemenea complexitate.

– Reduceți imaginea, ordonă Picard în momentul în care **Re Major** umpluse tot ecranul și apoi se revărsă dincolo de marginile lui. Sprâncenele i se încruntară.

– Ei sunt cei care au distrus planeta **New Oregon**!

Grupul de sfere se apropia rostogolindu-se în spațiu. Când o nouă față a lui apăru pe ecran, Deelor observă câteva sfere purpurii aflate la exterior.

– Căpitane...

– Da, i-am văzut, spuse Picard. Data, pregătește de lansare sonda de neutralizare pentru cazul în care ne-am trezi în mijlocul altei rețele energetice.

– Eforturile de neutralizare vor fi inefficiente, spuse Data. Redusese din nou imaginea navei de pe ecran, căci nava choraților amenința din nou să depășească limitele acestuia. Rețeaua își ia energia de la nava mamă, iar **Re Major** poate să elibereze o

energie cu mult mai mare decât cea pe care o poate împrăști sonda.

– Ceea ce înseamnă că rețeaua lor ne va lovi și mai repede.

– Am avea timp să deschidem focul cu fazele asupra sferelor, spuse Worf.

– Așa este, fu de acord Data, dar din calculele mele rezultă un risc de șaptezeci și opt virgule cinci la sută ca un astfel de scenariu să se încheie cu distrugerea reciprocă.

– Am discutat destul despre luptă, spuse Deelor neliniștit. Întâlnirea asta va fi pașnică.

– Până acum, intențiile pașnice au fost numai de partea noastră, spuse Picard cu amărăciune. Choraii jefuiesc și distrug, iar noi le plătim pentru ceea ce cuceresc pe această cale.

Nava **Re Major** se opri brusc. Sferele portocalii, strălucitoare, tremurau din cauza curentului produs în lichidul din interior.

– Ambasadorule...

Deelor îl făcu pe căpitan să tacă printr-un semn cu mâna.

– Ascultă!

Cântecul călătoriei se încheiase, dar Ruthe continua să cânte împreună cu choraii, trecând mereu dintr-o tonalitate în alta în cadrul aceleiași melodii.

– Acesta este cântecul de salut.

Mișcându-se în scaun, Picard se aplecă spre Deelor și-i vorbi în șoaptă.

– Schimbul pare prietenos.

– Da, așa este. Deci și căpitanul putea percepe bucuria întâlnirii. Din momentul în care Ruthe îi va face să înțeleagă bunele noastre intenții, putem... și Deelor se opri.

– Ce s-a întâmplat?

– Ruthe a început o a treia melodie, explică Deelor. Ea nu se uitase nici o clipă spre el pentru a-l întreba ce să facă, probabil acesta era ritualul preliminar. În ce direcție se îndrepta? Deelor încercă să înțeleagă dialogul pe care-l avea cu choraiii, să descifreze înțelesul sunetului înalt al flautului împletit cu sunetul vocilor, asemănător orgii, dar gama pe care o foloseau îi era necunoscută și nu reuși.

Doctor Crusher veni în spatele lui.

– Copilul este la ei?

– Da, așa cred, răspunse Deelor mai puțin convins decât voia să pară. Pierduse linia melodică și acum nu mai putea prinde decât înțelesul unor pasaje disperate.

– Și cum o vom lua înapoi? răsună vocea lui Picard în toată încăperea. Cântecul se opri brusc, înlocuit de un murmur invariabil care venea dinspre Re Major.

Scotând brusc un fragment al flautului ei, Ruthe îi răspunse căpitanului:

– Am făcut deja aranjamentele pentru înapoierea copilei. Traducătoarea își desfăcu repede instrumentul în bucăți și băgă piesele în buzunarele pelerinei. Emily a fost găsită atunci când au jefuit planeta New Oregon pentru a-i lua argintul. Nu este

un dar, deci sunt dispuși să o înapoieze pentru un preț corespunzător.

Palmele lui Deelor se umeziră. Și le frecă de uniformă pentru a le usca.

– Și care este prețul?

– Trei livre de aur, câteva uncii de zinc și platină. Ruthe coborî de pe platforma din spate. Eu mă voi teleporta pe nava lor în timp ce metalul va fi adunat.

Deelor era prea tulburat pentru a mai putea replica. Avusese întotdeauna încredere în Ruthe, va avea și acum. Cu toate acestea, o cunoștea suficient de bine pentru a-și da seama că în vorbele ei se ascundea o minciună. Dar din ce motiv mințea?

Picard se ridică de pe scaun pentru a o mângâia pe Ruthe.

– Nu-mi place tranzacția asta. Au acceptat-o prea repede.

– Preferi să lupți cu choraiii? întrebă Ruthe, ridicându-și o sprânceană. Eu nu sunt convinsă că ai câștiga.

Trecu un minut înainte ca Picard să vorbească din nou.

– Locotenent Yar, doctor Crusher, vă rog s-o însoțiți pe Ruthe în camera de teleportare.

Picard se prăbuși epuizat în scaunul lui și traducătoarea trecu pe lângă el.

Deelor privi în urma ei până când ușile turboliftului se închiseră.

– Eu am încredere în judecata lui Ruthe. Apoi se întrebă dacă nu sărise prea repede în apărarea ei. Ea știe ce face.

Picard se rezemă de spătar, cu picioarele bine fixate pe podium, cu mâinile strângând puternic brațele fotoliului. Își îndreptă privirea spre ecran.

– Poate că tu ai încredere în Ruthe, dar eu nu mai am încredere în choraii.

Tasha Yar avea un sentiment de nesiguranță la gândul că trebuia să deschidă o breșă cât de mică în scutul navei pentru acele câteva clipe critice în care Ruthe urma să fie teleportată pe nava chorațiilor. Starea de încordare nu dispăru nici după ce deflecțiile reveniră la locul lor. Nu se putea relaxa atâta vreme cât masa masivă se afla atât de aproape de **Enterprise**.

– Nu pot să sufăr faza asta, recunosc Yar aplecându-se peste consolă. Ultima dată am așteptat trei ore până am primit semnalul de la Ruthe.

Crusher oftă adânc.

– Dacă înotul ritual de-a lungul navei **Si Bemol** i-a luat câteva ore, cât va dura să înoate de-a lungul navei **Re Major**?

– Zile, săptămâni... Un sunet înalt o făcu pe șeful securității să se întoarcă la pupitrul ei.

– Semnalul de teleportare! anunță Yar, de data asta făcând procedeul invers celui cu ajutorul căruia o

trimisese pe Ruthe pe nava choraailor numai cu câteva minute în urmă.

– E prea devreme! Probabil că s-a întâmplat ceva!

Crusher se repezi spre podium în momentul în care lumina albă inunda din nou încăperea. Când raza orbitoare se stinse, doctorul descoperi pe platformă o fetiță. În jurul gâtului purta lanțul cu insigna de comunicare a lui Ruthe.

– Ia-o de acolo! țipă Yar, grăbindu-se să trimită o altă undă cam pe aceleași coordonate. Fiecare secundă pe care o pierdea mărea riscul pentru navă.

Crusher smulse copilul de pe platformă, strângând trupul micuț la pieptul ei, bucurându-se că reușise să salveze chiar și o singură viață din pârjolul care distrusese planeta New Oregon. Chipul care apăru printre pletele castanii pline de apă semăna izbitor cu Dnys.

– Emily!

– M-am distrat foarte bine acolo, răspunse fetița veselă atunci când doctorul își mai slăbi îmbrățișarea. Emily reușise să facă trecerea la respirația în aer fără nici un ajutor.

– Pot să mă mai întorc acolo să mă joc?

– Nu, draga mea. Ai să te duci acasă, spuse Crusher, încercând să zâmbească. Oare toți copiii de pe Hamlin fuseseră atât de puțin mișcați de moartea părinților lor?

– O să vină și doamna aceea frumoasă?

Ruthe. Doctorul privi spre Yar, ale cărei mâini se aflau încă pe pupitrul de control, dar nu se mai mișcau.

– Tasha, ea unde este?

– Nu o mai pot depista, spuse șeful securității. Chipul îi era împietrit, ochii abătuți. Scuturile sunt din nou ridicate.

– Întreaga navă pare să fie o formă de viață, răsună glasul lui Worf în încăperea micuță. Datele senzorilor trunchiate. Nu pot să-i depistez poziția exactă în interior. Verifică o altă secțiune a consolei tactice. În continuare, nici un răspuns pe frecvențele de salut.

– Ce s-a putut întâmpla?

Picard se îndoise de la început de intențiile choraiilor, dar nu putea să lase suspiciunile să-i întunece judecata. O interpretare greșită a motivațiilor străinilor ar fi împins ambele nave într-o luptă care putea fi evitată.

– Credeți că choraiii ar fi trimis copilul fără să primească mai întâi plata?

– Este posibil, cred... Poate, ca o etalare a extremei lor aroganțe.

Un alt gând spori îngrijorarea lui Picard.

– Sau poate a smuls copilul fără știrea choraiilor?

– Nu, spuse Deelor cu fermitate. Ea n-ar fi făcut o asemenea prostie.

– Noi suntem orbi la tot ceea ce se întâmplă acolo, doar, în cazul în care n-au luat un ostatic...

– Căpitane, îl întrerupse Data, **Re Major** se îndepărtează!

– Cu toată viteza după ei! ordonă Picard. Și imediat dădu un al doilea ordin. Toate armele de luptă pregătite!

Enterprise țâșni în urmărirea sferelor chorațiilor. Distanța dintre cele două nave începea să se micșoreze, dar foarte puțin.

– Ambasadorule, nu putem forța întoarcerea lui Ruthe, spuse Picard. N-o putem face fără a o pune într-un pericol foarte mare.

Deelor îi făcu un semn din cap. Chipul îi era palid, dar calm.

– Captează-le atenția și acordă-mi numai puțin timp, căpitane.

– Am înțeles.

Picard trase aer în piept și ordonă:

– Worf, cuplează unda tractoare imediat ce nava chorațiilor va fi în dreptul nostru.

Măinile lui Worf se răsfirează deasupra pupitrului asemeni aripilor unei păsări de pradă, apoi coborâă. Contact. Puntea tremură și șase unde tractoare se lipiră de tot atâtea sfere ale navei **Re Major**. Luminile albe de pe punte se stinseră. Luminile roșii ca sângele ale semnalului de alarmă se treziră la viață. Pe ecran, nava chorațiilor se opri brusc.

– Oameni, dați-ne drumul! Voci grave, neclare, răsunară, asemeni unui cor antic mănios.

– Mai aveți la bord pe unul din oamenii de pe nava noastră, tipă Deelor, dar vocea lui de tenor era slabă în comparație cu a lor. Dați-ne-o înapoi!

– Te referi la cea pierdută? Am fost obligați să renunțăm la ea cu mulți ani în urmă, dar acum s-a întors.

– S-o ia naiba! bombăni Deelor cu răsuflarea tăiată. Picard îi făcu semn lui Worf să întrerupă comunicarea. Tăcerea învăluí puntea.

– Ambasadorule, ce înțeleg ei prin "cea pierdută"?

– Eu am bănuít mai dinainte. Sunt numai câteva nave destul de mari care să poată ateriza pe o planetă, dar am fost sigur că Ruthe îmi va spune... Rămase îngândurat.

– Ce să-ți spună? Întrebă Picard.

– Re Major este căminul lui Ruthe. Acolo s-a născut, acolo a fost crescută. Deelor își trecu degetele prin păr zburbindu-l în creștet. Cred că a știut din prima clipă în care le-a auzit cântecul, dar nu mi-a spus.

– De ce?

– Fiindcă n-aș fi lăsat-o să se teleporteze. Deelor făcu un semn spre Worf, apoi ridică vocea pentru a negocia schimbul cu chorații.

– Vă vom da orice metal doriți, dar înapoiati-ne-o pe Ruthe!

– Nu, Sălbaticule! Asta este căminul ei. Ea a fost de acord să rămână aici, dacă o vom da pe cea mică în locul ei.

Ridicându-se de pe scaunul lui, Picard își alătură vocea de bas pentru a veni în ajutorul ambasadurului.

— Nu vom accepta sacrificiul ei!

— *Dar nu este nici un sacrificiu, căpitane. Cuvintele lui Ruthe ajungeau la ei distorsionate de lichidul care îi umplea plămânii. Sunt aici din propria mea voință.*

— Nu! Nu te cred! țipă Deelor. Tu ai făcut învoiala pentru fetiță și prețul ai fost tu.

— *Un preț mic. Și răsul ei se rostogoli prin ape.*

— Un preț de neacceptat, spuse și Picard mănios. Chorajii au provocat moartea atâtor oameni fără să se gândească, fără să aibă remușcări. Cum să te părăsim, să te lăsăm să trăiești printre ei?

— *Dar eu pot opri aceste crime. Le voi cânta cântecele voastre. Cântecele lui Mozart și ale lui Beethoven și toate celelalte cântece. Când vă vor recunoaște valoarea, vor învăța să ceară ceea ce le trebuie.*

— Acțiunea asta e prea severă, prea definitivă. Sunt alte căi să...

— *Tot nu înțelegi! Mi-am dorit dintotdeauna să mă întorc aici, în adevăratul meu cămin. I-am trădat pe mulți dintre ai mei în căutarea acestei nave. Numai copiii pot fi salvați fiindcă ei sunt mici și pot uita. Eu am fost prea mare ca să uit și prea mică să mor de dorul amintirilor.*

– Spune adevărul? îl întreabă Picard pe bărbatul care stătea ca o stană de piatră alături de el. Crezi că asta își dorește cu adevărat?

– Da, șopti Deelor răgușit. Lua-o-ar naiba, da!

Glasul lui Ruthe cântă din nou, mai insistent decât înainte:

– *Lăsați-ne să plecăm, Sălbaticilor. Avem multe cântece de cântat.*

– Locotenent Worf, spuse Picard cu voce joasă, lasă-i să plece.

Klingonianul se supuse imediat, eliberând nava **Re Major** din undele tractoare care o țineau pe loc. Luminile strălucitoare și murmurul obișnuit al aparatelor izbucniră cu toată intensitatea.

– Nu pleacă! observă La Forge privind spre nava străină. Își coborî mai mult mâinile asupra pupitrului de comandă.

Un murmur profund reverberă prin canalul de comunicare cu **Re Major**. Vocile pline de rezonanță ale coraiilor se reuniră într-un cântec de jale, care umplu întreaga punte. O singură voce de soprană înviora această melodie sumbră.

Sunetul apăsător îl nedumeri pe căpitan.

– Ce se întâmplă?

Deelor nu răspunse. În locul lui, Data se întoarse de la pupitru și spuse:

– Cred că e modul lor de a-și iua rămas-bun.

Capitolul 18

Pământul planetei New Oregon mustea încă de apă, ca urmare a ploilor îndelungate, dar apa începuse deja să se scurgă de pe suprafețele mai ridicate. Miro-sul vegetației putrede persista, acoperind încă mirosul mai dulce al noii vegetații. Ici și colo, mici oaze de un verde deschis promiteau că acolo va fi din nou iarbă și arbuști. Vor crește mai repede decât cei dinaintea lor, hrănindu-se din îngrășământul creat de generația dinainte. Vânturile violente care se abătuseră asupra planetei erau acum adieri plăcute, iar peste toate, strălucea soarele de vară de pe un cer albastru senin.

În timp ce tehnicienii de pe navă munciseră să refacă controlul asupra stării atmosferice de pe planetă, Fermierii își puseseră la muncă uneltele de fier, dar nu pentru a însămânța grâu. Câteva zeci de

morminte apăruseră ca niște cicatrici pe pământurile lor.

În dimineața celei de-a șaptea zile în această lume, Patrisha ducea plante la mormântul lui Km. Când aveau să înflorească florile, îi va duce un buchet. Ritualul era vechi, de la începuturile comunității lor. Era un ritual familiar pentru femeia care își petrecuse copilăria ducându-se mereu la mormântul mamei ei. Poate că atunci când iarba va acoperi această moviliță de pământ, durerea ei se va mai molcomi și ea va veni aici numai din obișnuință.

Patrisha își ridică privirea atunci când auzi zgomotul unor pași. Cizmele vărului ei erau pline de noroi, mâinile roșii și jupuite din cauza muncii cu care nu era obișnuit. Cu toate acestea, Thomas căpătase o oarecare demnitate în ultima săptămână. Cu toate că era un om sâcâitor, era totuși un Fermier. Locul lui era aici.

— Îl căutam pe Dnnys, dar am aflat că s-a dus acolo, și Thomas arată cu degetul spre un punct aflat pe cer... S-a teleportat.

— Învinuiește-mă pe mine, dacă trebuie să învinuiești pe cineva. Eu i-am dat voie să plece.

Frunzele rămurelelor puse pe mormântul lui Km se ofiliseră deja din cauza căldurii.

— Își ia rămas-bun de la prietenii lui.

— Băiatul a stat prea mult la bordul navei ăsteia, spuse Thomas, mai mult cu resemnare decât cu mânie.

Ascultă-mă pe mine, nu se va mai supune credinței noastre. Curând va dori să părăsească comunitatea.

– Eu n-am să-i cer să rămână, răspunse Patrisha liniștită. Chiar ea își pierduse credința cu mulți ani în urmă, dar nu destul de devreme pentru a încerca să trăiască în altă parte. Locul ei era aici, pe New Oregon, împreună cu fiica lui Km, pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte.

Ultima întâlnire dintre Wesley și Dnnys a fost stânjenitoare din multe puncte de vedere.

Dnnys nu avusese experiența unui transport molecular și, cu toate că își bătuse întotdeauna joc de poveștile despre trupurile mutilate de aparate care au funcționat prost, în ultima clipă fu cuprins de groază atunci când unda teleportoare îl prinse. Trupul lui se materializă pe platformă, palid, cu picioarele tremurânde, convins că atât Wesley, cât și operatorul aflat la pupitrul de control or să-și dea seama de frica ce-l cuprinsese.

În ceea ce-l privea, Wesley se simțea vinovat, fără să înțeleagă de ce, pentru norocul pe care-l avea de a trăi la bordul unei nave. Încercase să-i împărtășească acest avantaj, dar când observă expresia posacă de pe chipul prietenului său, sublocotenentul

se întrebă dacă Fermierul n-ar fi mai fericit dacă ar ști mai puține despre viața pe care nu o va trăi niciodată.

După o tăcere stânjenitoare, Dnnys coborî de pe platformă. În brațe purta mai multe cărți.

– Nu voi mai avea nevoie de ele, spuse el mâhnit și puse cărțile de mecanică în brațele lui Wesley. Încercă să-și ascundă lacrimile care-i umpleau ochii, apoi făcu un efort pentru a-și explica purtarea.

– Toată viața am trăit fără un unchi. Nu o pot lăsa și pe Emily fără unchi.

– Mi-am închipuit că ai să vrei să rămâi, spuse Wesley netulburat de faptul că Dnnys îi înapoiase darul. Se apropie de o masă aflată lângă pupitrul operatorului și luă alte cărți pe care le pregătise pentru Fermier.

– Așa că ți-am adus astea.

Dnnys acceptă noile cărți.

– Ce fel de cărți sunt? întrebă el, fără să se arate prea interesat. Parcă nu dorea să citească nici titlurile. Wesley își dădu seama că viața de Fermier îi va lăsa prea puțin timp să viseze.

– Cărțile tehnice ale stației de formare a pământului. Wesley fu încântat să-și vadă prietenul privind cu uimire la cărțile pe care le ținea în mână. Un alt echipaj se îndreaptă înapoi pentru a reclădi centrul de control, dar n-am prea găsit ingineri care să se ocupe de formarea pământului, așa că stația va simți lipsa personalului.

– Și oricine va putea da o mână de ajutor...
începu Dnnys cu un ușor zâmbet pe buze...

– ... va fi bine primit, încheie Wesley zâmbind.
Nu le mai rămăsese timp să stea de vorbă.

– În curând vom ieși de pe orbită, anunță operatorul de la pupitrul de teleportare. Trebuie să pleci.

Dnnys păși din nou pe platformă, strângând cu putere cărțile la piept. În timp ce unda de teleportare îl învăluia el se gândea la ultima întrebare foarte importantă.

– Cât durează perioada de formare a pământului?

– O viață, strigă Wesley. Și prietenul lui dispăru.

Pe mare, vapoarele ieșeau din port numai o dată cu fluxul, dar **Enterprise** era liberă să plece de pe New Oregon oricând dorea căpitanul. Picard alesese momentul plecării atunci când luminile din interiorul navei nu erau mai puternice decât soarele care apunea.

– Activați! ordonă el, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Având în vedere ora înaintată, alți căpitani ar fi lăsat comanda în mâna primilor lor ofițeri, dar nici o plecare nu era o operațiune de rutină pentru Picard. El era întotdeauna prezent atunci când nava lui ieșea de pe orbita vreunei planete. Mai rămânea câteva clipe

pe punte, savurând aventura care se ascundea în orice nou început.

Căpitanul ascultă fără nici un comentariu discuția dintre consilierul Troi și Will Riker. Cuvintele zburau dintr-o parte în alta a centrului de comandă.

– O conferință nu este un eveniment care să te recreeze, spunea Troi. Întâlnirea are un important scop profesional.

– Adevărat! De exemplu, scopul de a afla câți psihologi intră într-o undă de teleportare, îi răspunse Riker.

Acest ultim comentariu o făcu pe Tasha să râdă.

– Deanna, m-am uitat ce ți-ai luat pentru călătoria asta. Unele dintre hainele pe care le-ai ales...

– Tasha, taci! spuse Troi repede.

Picard îi zâmbi primului său ofițer, dar avu grijă să rămână cu spatele la consilier. Din nefericire, probabil ea simțea că el se amuza.

– Te rog să mă ierți, căpitane, spuse Troi cu o politete studiată. Mai am de făcut unele pregătiri pentru această călătorie.

Zâmbetul lui Riker dispăru atunci când consilierul se ridică să plece.

– Deanna, am glumit.

Ea se întoarse și Picard se întrebă ce răspuns malițios se ascundea sub zâmbetul ei nevinovat.

– Dacă-mi amintesc bine, tu ai experiență câți ofițeri unu au loc într-o navetă, spuse Troi zâmbind și

ieși din încăpere în momentul în care atenția întregului echipaj era îndreptată spre Riker.

Picard nu rezistă să nu întrebe. Ridică o sprânceană în semn de nedumerire și îl privi atent pe primul său ofițer.

– A fost un experiment pentru procedura în cazul unei evacuări de urgență, spuse Riker, reușind să-și păstreze chipul imobil în timp ce povestea, dar urechile i se înroșiseră deja.

– Răspunsul era doisprezece.

Data dădu la o parte pupitrul din fața lui pentru a se întoarce spre comandant.

– Dacă obiectivul acestui exercițiu era acela de a determina numărul maxim de pasageri, atunci, chiar și în cel mai mic model de navetă, încap mai mult de doisprezece oameni.

– Da, dar în momentul acela n-am putut găsi decât doisprezece ofițeri I care să nu fie plecați pe Mardi Gras*. Așa că a trebuit să completăm diferența cu localnici.

– Erați pe Mardi Gras? Picard se gândi la propria sa experiență trăită pe acea planetă. Ești sigur că Data e destul de mare ca să poată asculta și restul poveștii?

* Mardi Gras (fr. în original) – Lăsați Secului.

– Domnule? Androidul părea nedumerit de comentariul făcut de căpitan. Râsul lui Geordi nu făcu decât să-l descumpănească și mai mult.

Riker zâmbi ușor.

– Ei bine, căpitane, și-a exprimat curiozitatea față de relațiile personale dintre oameni. Cum altfel ar putea să învețe?

– Atunci, pe legea mea, spune mai departe, ofițer I, zise Picard. Și asta e un ordin!

În calitate de medic-șef, Crusher răspundea de echipa medicală a infirmeriei. Era foarte mândră că adunase pe *Enterprise* medici de primă mărime. Aprobarea de a lucra pe această navă era considerată deja o favoare. Cu toate acestea, internista nervoasă care stătea în fața biroului doctorului Crusher își ceruse transferul.

– Cum ai aflat de celălalt copil? întrebă Crusher. Vocea ei era dură, lăsând să se întrevadă dezamăgirea. Plecarea Lisei Iovino avea să fie o pierdere pentru departamentul ei. Nu-î nimic, oricum nu mai contează.

– Pot să mă duc la ei? insistă Iovino, fără să fie prea sigură unde dorea să fie trimisă. Tot ce conta era faptul că acei copii erau acolo.

– Da, oftă Crusher. Recunoscu faptul că acei copii de pe Hamlin aveau nevoie mai mare de interniste asemeni lui Iovino.

Sunt convinsă că-ți pot obține transferul. Ambasadorul îi datora măcar atât. Autoritățile de pe Baza Stelară Zece îți vor transmite care va fi destinația ta.

– Mulțumesc, doctor Crusher, spuse Iovino, înțelegând cu uimire cum viața ei își schimbase cursul. Nu m-am gândit niciodată să lucrez cu copiii, dar copiii aceștia...

– Lisa! Țipătul care se auzi din salonul medical fu urmat curând de o pocnitură. Lisa!

– Ar fi trebuit să doarmă, spuse internista alergând spre ușă. Am reușit să-l fac să meargă, dar acum a început să se cațere.

Încă zâmbind de obrazniciile micuțului Moses, doctor Crusher părăsi infirmeria. Propriul ei copil, care era aproape un tânăr, o opri la intrarea în holospațiu. Dincolo de uși ea întrezări un apus de soare. Mai rămăsese suficientă lumină pentru o plimbare pe dealuri.

– Mă simțeam chiar mai bine atunci când animalele acelea erau aici, spuse Wesley, în timp ce el și mama lui se apropiau de primele garduri. Ferma părea ciudat de liniștită, de parcă o vrăjitoare își aruncase blestemul asupra aceluia pământ.

Beverly trase în piept aerul dulce. Amintiri ale vieții ei împreună cu Jack, cariera în Flota Stelară, toate îi reveniră în minte.

– Îmi imaginez cum trebuie să fi fost. În fond, eu am fost născută într-o colonie de agricultori.

Fiul ei deschise o poartă de lemn și trecură mai departe. El se opri să încuie poarta, deși nu era nici un miel care să se mai piardă acum. Stând în mijlocul fermei părăsite, Wesley îi arătă cotetele porcilor, cuștile în care stătuseră iepurii. Picăturile de apă care se scurgeau dintr-o pompă de apă se auziră foarte clar atunci când el nu mai vorbea. Frecându-și preocupat o bățătură care îi apăruse în palmă de la apa pe care o cărase pentru cai, Wesley încercă să înțeleagă această muncă.

– Tot nu înțeleg de ce au ales viața aceasta. Scopul tehnologiei este acela de a ușura munca oamenilor, de a le crea timp pentru alte îndeletniciri.

– Așa cred și eu, spuse Crusher. Dar eu îi înțeleg pe Fermieri și repulsia lor față de mașinăriile complicate. Oamenii din lumea mea ar fi suferit mai puțin dacă nu ar fi fost atât de dependenți de tehnologie. Ea nu era născută când a avut loc devastarea de pe Arvedda III, dar bunica ei îi povestise despre acei ani cumpliți. Atunci când echipamentele necesare nu au mai funcționat ei au fost pur și simplu neajutorați. Cei care au supraviețuit au trebuit să învețe să se descurce cu mâinile lor.

– La asta nu m-am gândit, spuse Wesley.

Se plimbară mai departe, în tăcere, până când pașii îi duseră înapoi în fața porții. Aruncând o ultimă privire dealurilor întunecate acum, Wesley închise programul.

Picard trecu pragul camerei de observație și se opri imediat când văzu o umbră care stătea în fața ferestrelor. Recunoscuse silueta.

– E târziu și nu te-ai culcat încă, doctor Crusher. Ai fost chemată din nou la primul născut al lui T'sala?

– Nu, mă gândeam numai, răspunse femeia, dar îi zâmbi lui Picard, când acesta se apropie de ea.

– Ai grijă! Starea mea de spirit ar putea fi contagioasă!

– Îmi asum riscul.

– Mă gândeam la Ruthe, spuse Crusher. În ultimii cincisprezece ani a trăit printre oameni, Jean-Luc. Dacă s-a schimbat prea mult pentru a mai suporta întoarcerea printre choraii?

Picard simți cum mușchii gâtului și ai umerilor i se încordează sub greutatea întrebării.

– În cazul ăsta nu va mai avea unde să se ducă.

Tristetea acestei realități îl cuprinse și pe el pentru o clipă, dar imediat își scutură capul.

– Nu, nu este adevărat! Va trebui să învețe să trăiască în amândouă lumile!

Doctorul își duse gândul mai departe decât intenționase.

– Asta am făcut aici, pe **Enterprise**. Ne-am părăsit căminele și am ales să fim hoinari, la fel ca și choraiii.

– Numai că noi nu suntem însetați de sânge, spuse Picard. Dar, în rest, sunt de acord că asemănarea e foarte mare. Și comparația îl ajută să-și înfrângă îndoielile pe care le avusese de a fi lăsat-o pe Ruthe pe nava chorațiilor.

– Ai terminat cu starea de meditație, doctor Crusher?

– Da, am terminat.

– Foarte bine, spuse Picard. Atunci vei fi încântată să asculți aventura trăită de unul din primii noștri ofițeri. Până la sfârșitul zilei toată lumea de pe navă avea să o știe și căpitanul dorea să o spună personal, măcar o dată.

Andrew Deelor nu dormise, dar așteptă să se lumineze înainte să arunce cuvertura de pe el și să se ridice din pat. Nu-i era foame, dar preferă să plece în căutarea mâncării decât să mai rămână în cabină.

Ridicând pelerina veche care-i folosise drept pătură, se îndreptă spre ușa cabinei.

În timp ce mergea de-a lungul apartamentului, își dădu seama că Ruthe nu lăsase nici o urmă a trecerii ei. Singurul lucru care-i aparținuse era pelerina și flautul pe care le lăsase pe podeaua din camera de teleportare. El dăduse flautul copilei Fermier. Copiii luați de pe navele chorațiilor deveneau muzicieni excepționali. Poate că perioada scurtă pe care o petrecuse printre ei avea să lase o amprentă și asupra ei. Acum, tot ce mai rămăsese în urma lui Ruthe era pelerina veche pe care o ținea în mâini. O ușoară aromă de scortişoară mai rămăsese impregnată în fibrele materialului.

Deelor împături pelerina, o puse într-unul din sertare și ieși din cabină cu mâinile goale. Călătorea fără bagaje și greutatea pelerinei era mai mult decât ar fi putut duce.